

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROYAL ELITE BOOK SEVEN

ROYAL
ELITE
EPILOGUE

RINA KENT

Royal Elite Son Söz

Royal Elite Yedinci Kitap

Rina Kent

Royal Elite Son Söz Telif Hakkı © 2020, Rina
Kent

Tüm hakları saklıdır.

Yazar Notu

Merhaba okuyucu arkadaşım,

Royal Elite Sonsöz, Royal Elite Serisinin sonunu işaret ediyor. Bu kitaplar ve bu çiftler öyle bir deneyimdi ki

hayatım boyunca unutamayacağım bir deneyimdi. Umarım onların uzun sonsözünden ve geleceklerine kısa bir

bakıştan keyif alırsınız.

Lütfen sonuna kadar okuyun. Birkaç sürprizi kaçırmayacaksınız.

Karakterlere sadık kalmak için Acımasız İmparatorluk'un kelime dağarcığı, dilbilgisi ve yazılışı İngiliz İngilizcesi

ile yazılmıştır.

Royal Elite Epilogue diğer tüm kitapların sonunda geçiyor ve tek başına okunamıyor. Öncelikle serinin önceki

kitaplarını okumalısınız.

Blurb

Bir final oyunu.

Royal Elite serisinin beş çifti de bu uzun uzatılmış sonsözde yeniden hayat buluyor.

Levi ve Astrid.

Aiden ve Elsa.

Xander ve Kimberly.

Ronan ve Teal.

Cole ve Silver.

Bu sonsöz Royal Elite Serisinin bitiminden sonra geçiyor, dolayısıyla önceki tüm kitapların bundan önce okunması gerekiyor.

I

Teklif

Astrid

Yirmi Yaşında

“Bu hiç komik değil.”

Sesimi neşeli tutmaya çalışsam da kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi atıyor.

Yağmurun sesi Kral'ın malikanesinin her yerine çarpıyor, arka bahçenin ortasındaki çeşmeyi ve uzaktaki ağaçları ıslatıyor.

Onun iyi niyetli olmadığını bilmeliydim.

Levi her zaman hayır peşindedir.

"Levi?" Adımlarım Kral'ın malikanesinin kapalı koridoruna yaklaşırken tereddütlü bir sesle seslendim.

Arkamdan bana saldıracağı nahoş şakalarından birini bekleyerek etrafı araştırdım.

Muhtemelen bunu ona asla itiraf etmeyeceğim ama onun en çok bu yönünü seviyorum. Onunla asla sıkıcı bir

anınız olmaz.

Günlerimi unutulmaz, gecelerimi bir rollercoaster yolculuğu kadar heyecanlı kılıyor.

Dün beni, bir şekilde hepsi erkek olan birkaç üniversite arkadaşımınla öğle yemeği yerken gördü. Levi bir pislik

gibi davranıp herkesin önünde beni öpmeye karar verdi, ta ki ben özür dileyip ayrılmak zorunda kalana kadar.

Dairesine girer girmez beni kapıya sert ve hızlı bir şekilde dayatmasından dolayı hâlâ acı duyuyorum.

Bu onun tipi bir ceza. Vücudumla oynadığı ve asla bitmesini istemediğim bir oyun.

Mezun olur olmaz Levi kendi başına yaşamayı seçti. Halen vakıf fonuna dokunmadı ve dolup taşan kariyerini

Arsenal'de yaşıyor. Aynı anda nasıl hem oyun oynayabiliyor hem de ders çalışabiliyor olması beni şaşırtıyor.

Yalnız resim derslerinden bile bunaldığımı hissediyorum.

Kağıt üstünde hâlâ babamla yaşıyorum ama gerçekte daha sık Levi's'in dairesinde kalıyorum.

Artık neredeyse birlikte yaşıyoruz.

"Uzun süre önemsiz mi davranacaksın?" Kollarımı ovuşturarak soruyorum.

Çıplak uzuvlarımı bir ürperti kaplıyor ve bunun nedeni soğuk değil. Bir parçam onun yapmayı planladığı şey

yüzünden köpürüyor, kaşınıyor ve neredeyse vücudumdan fırlayacak gibi oluyor.

Levi büyümüş olabilir ama o hala dünyamı alt üst etmeye çalışan aynı öngörülemez pislik.

Tek farkım onu seviyor olmam. Hayır, onu arzuluyorum. Bazen onun deliliğinin benimkini yansıttığını

hissediyorum.

Ve sabahları yanımda bu yüzle uyandığımda, her zaman onun yanında uyanmak için sessizce dua ediyorum.

Dünyamı sarsabilir ama aynı zamanda onu dengeleyebilen tek kişi de o. O benim dayanağım ve huzurum.

Sahiplenme ve kontrol etme sorunları var ama bu Levi King'in kişiliğinin bir parçası.

Aslında amcasını ve kuzenini tanıdıktan sonra Levi'nin aralarında en güvenli olduğunu söyleyebilirim; şok edici,

biliyorum.

Ailenin kanında bir şeyler berbat durumda.

Hepsi kendi yönlerinde sapkın ve bu konuda pişmanlık duymuyorlar.

Arkamdan bir ses geliyor. Durup yan tarafa bakıyorum, nefesim kesiliyor.

"Levi?"

Hiç bir şey.

Birkaç uzun saniye bekleyip ardından nefesimi bırakıyorum. İçeri geri dönüyorum. Levi's oyunlarının canı

cehenneme.

Arkamdan bir şey bana çarptı. Onun sıcaklığını ve şaşmaz kokusunu tanıyana kadar çılgılık attım.

"Gardını indirme konusunda ne demiştin Prenses?" memeyi kemirmeden önce kulağıma karşı konuşuyor.

"İşte o zaman her zaman saldıracağım."

"Berbatsın." Kalp atışlarımı kontrol etmeye çalışıyorum.

"Beni bunun için hâlâ seviyorsun."

"Belki de artık bilmiyorum," diye alay ediyorum. "Belki de sınıfımdan başka birine aşık oluyorumdur."

"Gerçekten tüm sınıf arkadaşlarınızın kanının elinizde olmasını istiyor musunuz?"

Sahte bir tepkiyle nefesim kesildi. "Yapmazsın."

"Ah, kesinlikle isterim."

Evet. Bunu yapacak kadar çılgın.

Ben bir şey söyleyemeden beni kollarının arasına aldı. O doğrudan yağmura doğru koşarken nefesim kesiliyor

ve su bizi ıslatırken saf bir heyecanla ciyaklıyorum.

Beni nefes alıncaya kadar öperken dudakları benimkilere çarptı. Çaresiz bir durum ve akıl sağlığımı ve tüm

çevremi çalıyor.

Hala tek bir dokunuşla her santimimi tüketiyor.

Onunla yağmurda olma hissi asla sıkıcı olmuyor. Onunla yapmayı en sevdiğim şeylerden biri bu.

Beni kollarının arasında döndürmek yerine ayaklarımın üzerine indirip geri adım attı.

Ben ne olduğunu anlayamadan dizlerinin üstüne çöküp cebinden üzerinde kocaman bir pırlanta bulunan bir

yüzük çıkarıyor.

"Hayatıma anlam verdin ve ben onun her anını seninle geçirmek istiyorum."
Şakaklarına yapışan ıslak sarı

saçları ve yoğun bir şekilde parlayan soluk mavi gözleri ile bana bakıyor.

"Benimle evlenir misin prenses?"

"Evet! Milyonlarca kez evet, Levi!"

Onu ayağa kaldırdım ve yüzüğü parmağıma takarken dudaklarımı onunkine bastırdım.

"Sağdıç olmaya gönüllüyüm!" Ronan'ın sesi arkamızdan bağırıyor.

Levi ve ben öpüşmeyi bıraktık ama o hâlâ beni yağmurda tutuyor.

Dört atlı - Elitlerin şu anki forvet hattı - arada bir sürü alayla tezahürat yapıyor.

Aslında yalnızca Dan, Xander, Ronan ve Cole tezahürat yapıyor. Aiden ayak bileklerini çaprazlayarak duvara

yaslanıyor ve telefonunda gezinirken yüzünün her yerinde sıkılmış bir ifade var.

Geçen sene Aiden'ın hafif psikopat olabileceğini düşünmüştüm ama artık onun klinik antisosyal bozukluğu

olduğundan neredeyse eminim.

Hiçbir şeyin onun için değeri yoktur.

Onun sıkılmış ifadesini kaybettiği tek an, belli bir Buz Prensesi'nin yanında olduğu zamandı.

"Kahretsin!" Dan şaşkınlıkla haykırıyor. "Bu beni baş nedime mi yapar?"

Gülüyorum, ses kaygısız ve mutlu. "Elbette öyle, Bug."

Babam gururlu bir gülümsemeyle ön kapıdan çıkıyor. Jonathan onun yanında duruyor, oğluyla yeğeninin arasına bakıyor.

Bazen Aiden'ın Levi'ye daha çok benzemesini istediğini düşünüyorum. Diğer zamanlarda ise tam tersi görünüyor.

Babam ve Jonathan'a arkadaş diyemem ama davet ettiğimizde birbirlerinin evini ziyaret edecek kadar birbirlerine hoşgörölü davranıyorlar.

"Mutluyum" diye fısıldıyorum Levi'ye. "Var olduğun için teşekkür ederim kralım."

O gülüyor. "Benim olduğun için teşekkür ederim prenses."

Ve sonra beni tekrar öpüyor.

Aiden

Yaş Onsekiz

Negatif enerji yüzeyin altında uğultu yapıyor. Her saniye yükseliyor ve yükseliyor. Astor'un evindeki yüksek

sesli müzik ve sarhoş insanların pek faydası olmuyor.

Knight bana bir esrar uzattı ama başımı salladım.

Siktir et bu pisiği.

Sinirlendim.

Ve neden sinirlendiğimi çok iyi biliyorum.

Bu gece bir yarı final maçı vardı ve Elsa izlemeye geldi ve tüm maç boyunca orada kaldı. Evet, sonunda

oyunlarımdan birine geldi. Bu sefer benim içindi, başka bir herif için değil.

Üstelik benim tişörtümü giymişti. On bir numara, Kral. Merdivenlere uçmamak için kendimi durdurmak

zorunda kaldım, o gömleği çıkardım ve onu oracıkta becerdim.

Mevcut tüm sinir bozucu insanlar fantezilerime bir son verdi.

Bunun yerine oyun sırasında her şeyimi verdim. Mavi gözlerindeki o kıvılcımı görmek için iki gol atmış olabilirdim.

Yaygın inanışın aksine, ben vericiyim. Sadece verdiğimden fazlasını alıyorum.

Şimdi bu gecenin asıl sorununa dönelim. Elsa ve benim, bütün gece onun vücuduna tapınabileceğim

Buluşma'ya gitmemiz gerekiyordu.

Onun inlemesiyle başlayıp adımı haykırmasıyla biten planlarım vardı.

Görmek? Bir verici.

Son dakikada Elsa, Astor'un lanet partisine gelmeye karar verdi. Ona iptal etmesini söyledim ama salak içki

içip sevişmek için bir yere kayboldu - muhtemelen aynı anda.

Burada bir hippiden çok ot içen ve emekli maaşını düşünen boşanmış yaşlı bir adam gibi inleyen huysuz bir

Knight ile sıkışıp kaldım.

Nash ortadan kayboldu. Son zamanlarda haber vermeden ortadan kayboluyor.

Elsa hiçbir yerde görünmüyor.

Telefonumu çıkarıp son konuşmamızı okudum.

Elsa: Beni Ronan'ın partisinde bekle.

Aiden: Hayır.

Elsa: Hadi. Benim için yap?

Aiden: Hala hayır.

Elsa: Lütfen?

Aiden: Pazar gününe kadar buluşmada seni sikeceğim. Fikrini değiştiremezsin.

Elsa: Fikrimi değiştirmedim. Ronan'ın evinde beklersen pazar gününe kadar beni becerebilirsin.

Beni ikna eden metin buydu.

Bazen ben de aynısını yaptığımda aletiyle düşündüğü için Nash'i suçlamamalıyım.

Tamam, çoğu zaman.

Elsa bu mesajı bir saatten fazla süre önce gönderdi ama hâlâ burada değil.

Van Doren salonun ortasında görebildiği tüm kızlarla dans ediyor ve flört ediyor.

Gotik kız kardeşi köşeye sıkışmış, adeta bir bitkinin arasına karışmış durumda.

Marquis de Sade ve Pamuk

Prenses'in yumurtlaması olsaydı bu o olurdu.

Genellikle Elsa da onlarla birlikte olurdu. O olmazsa bir kişi daha kalır.

Knight'ı dirseğimle dürttüm. "Reed nerede?"

"Umurumdaysa siktir et."

"Umurunda mı diye sormadım, nerede olduğunu sordum." Bir elimi tutuyorum.

"Ve onun nerede olduğunu her

zaman bilmiyormuş gibi davranma bile."

Bana bir kez daha baktı. "Bilsem bile sana söylemezdim. Buna ne dersin Kral?"

Küçük kaltak.

Telefonum titrediğinde, cevabını boğmak üzereyim.

Elsa: Ronan'ın evindeki odamızı hatırlıyor musun?

Hangi odadan bahsettiğini düşünmeme bile gerek yok. Astor'un malikanesinde tamamen bize ait olan tek bir

oda var.

"Merhaba, Knight?"

"Ne?" Yanımdaki koltuğundan homurdanıyor. Son bir saattir orada zombi gibi oturuyor.

"Geçen gün Reed'in senin hakkında ne söylediğini biliyor musun?"

Bu gece ilk kez gözleri parladı. Özür dilerim siktir et.

Ancak tepkisini çok çabuk maskeliyor. "Umurumda değil."

"Emin misin? Bu bir nevi tabuydu."

Adem elması bir yutkunmayla havaya kalkıyor. Konuştuğunda sesi kısıktır. "Ne dedi?"

"Bilsem bile sana söylemezdim. Buna ne dersin Knight?"

Sırıtarak uzaklaşıyorum. Arkamı dönmeme gerek kalmadan beni ters çevirdiğini hissedebiliyorum.

Adımları ikişer ikişer atarken kendimi ikinci katta buluyorum. Alt kattan gelen müzik sonunda kayboluyor.

Elsa'yı bulma vaadi karşısında kaslarım gerildi. Dünden beri ona dokunmadım ve bir şeyler ters gidiyor gibi

geliyor.

Elsa'ya doyma ihtimaline dair düşüncelerimi geri alıyorum. Bu olmayacak. Bu hayatta değil.

Lanet arkadaşlarım bana fazla sahiplenici olduğumu söylüyor. Elsa'nın önünde yorumlarını görmezden

geliyorum ama onun arkasından fırsat buldukça hayatlarına karışıyorum.

Elsa hastaneden taburcu edildiğinden beri yeni bir insan oldu.

Birincisi, bana olan sevgisi konusunda daha açık. Hakkı olduğunu düşündüğü şeyler söz konusu olduğunda

daha talepkar oluyor ama en önemlisi o da benim kadar bu işin içinde.

Artık gözlerini açtığında ve kaşlarını çatmak yerine gülümsediğinde bunu hissedebiliyorum. Uzaklaşmak

yerine bana sarıldığında.

Hâlâ ayrı yaşıyoruz ama üniversiteye geldiğimizde bunu değiştirmeyi planlıyorum.

Hastanede bana yaşattığı korku bir daha asla yaşanmayacak. Kalp doktoru Dr. Albert onun durumunu dikkatle

izliyor. İlaçlar şimdilik çarpıntısını düzenlemeye yetiyor. Durumu stabil ve sağlıklı, ancak durumunun

kötüleşmesini tekrar gizleme ihtimaline karşı onu yakından takip etmemizi söyledi.

Teyzesini, amcasını ve babasını unut. Konu onu izlemeye gelince onlardan çok daha kötü oldum. Elsa'nın

bazen bundan hoşlanmadığını söyleyebilirim ama onun sağlığıyla artık uğraşılmayacağını açıkça belirttim.

Onun bodrumdayken olduğu gibi tehlikede olmasına izin vermemin hiçbir yolu yok.

Kapının önüne geldiğimde kapıyı iterek açıyorum. Başucu lambası açık olan tek ışıktır.

Burası Elsa'yı ilk kez kendime ayırdığım ve dudaklarını ilk kez sikimin etrafına sardığı yerd.

Kapıyı kilitlerken sırtım kapıya yaslandı. "Sevgilim?"

Banyodan "Burada" diye seslendi. "Bir saniye."

Ceketimi, gömleğimi ve ardından pantolonumu ve boxerımı çıkarırken, "Tüm saniyelerinizi ayırın," diye

seslendim.

Eğer buraya parti yapmak için geldiğimizi sanıyorsa başka bir şeyle karşı karşıya demektir.

Yüzüm banyodan uzaktı, kıyafetlerimi sandalyenin üzerine yerleştirirken minik kollar arkamdan beni sardı.

Artık hareket ederken nasıl bu kadar sessiz olabildiğini biliyorum. Bu alışkanlığı on yıl önce gizlice benimle

buluşmaya geldiğinde edinmişti.

"Vay canına," sırtıma doğru nefes alıyor. "Hazırsın."

"Ben her zaman hazırım tatlım."

"Ben de hazırım" diye mırıldanırken dudakları iffetli bir öpücükle sırtımı buluyor.

Sırtıma yapışık olan gövdesi tamamen giyinik olduğundan çıplak kalması mümkün değil.

Biz bunu tamir edebiliriz.

Arkamı dönüp donuyorum.

Elsa saçları göğüslerinin iki yanına düşmüş halde önümde duruyor. Üzerinde on bir rakamı ve soyadımın yazılı

olduğu Elit gömleğini giyiyor.

Meme uçlarının görünür uçlarına bakılırsa altına hiçbir şey giymediği belli. Bu şey amını zar zor kaplıyor. Uzun,

atletik bacakları kıpır kıpırken tamamen çıplak.

"Ne düşünüyorsun?" dikkatle soruyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Beğendin mi?" Hırlıyorum ve lanet bir mağara adamı gibi ona saldırıyorum.

Onu kaldırıp yatağa fırlattığımda ciyaklıyor. Kolları boynuma dolanıyor ve bacakları belime dolanıyor.

Dudaklarım onunkileri vahşi, uzun ve çaresiz bir öpücükle buldu. Bütün gün onun tadı için açlıktan ölüyordum.

"Beni ne kadar beklettiğini biliyor musun tatlım?"

"Buna değdi?" ağızma doğru uzanıyor, göğsü hızlı bir ritimle inip kalkıyor.

"Doğruydu, ama bunu bana telafi edeceksin." Dilimi kulağının kabuğunun üzerinde gezdiriyorum. "Seni Pazar

gününe kadar becerebileceğime söz verdim."

Gülüyor, gözlerinde şehvet parlıyor. "Ya hayır dersem?"

"Seni pazartesiye kadar becereceğim."

Mavi bakışlarında meydan okuma artıyor. Bu bizim bir oyunumuz, Elsa ona sert ve acımasız davranmamı

istediğinde yaptığımız bir şey.

"Peki ya bir daha hayır dersem?" Sesi zar zor mırıldanıyor.

"Salı gününe kadar devam edebiliriz."

Aramıza uzanıp parmağını aletimin üzerinde gezdiriyor. Bana sarıldığından beri yarı sertti. Onun dokunuşuyla

aletim bir anda canlanıyor.

Lanet hain Elsa-Viagra hapi kullanıyor. Onu hayata döndürebilecek tek kişi o.

“Siktir et tatlım. Eğer elini hareket ettirmezsen...”

“Ne?” meydan okuyor.

"Seni bağlayacağım," diye karanlık bir şekilde kulaklarına fısıldıyorum ve keskin hava alımını hissediyorum.

Bunu çok sık yapmıyoruz ama ne zaman yapsak Elsa kendini tamamen bırakıyor. Benim küçük Frozen'ım seks

sırasında vasiyetinin benden alınmasına sinirleniyor. Yavaş yavaş bu gerçeği kendine itiraf ediyor.

Bebek adımları.

Sikimi bıraktı ve tişörtü çıkarmak için uzandı.

Elini tutup onu olduğu yerde durduruyorum. “Üzerinde adım yazılı olarak seni sikeceğim, sonra da onu giyerek

bana bineceksin. Sonra onu çıkaracağım, ellerini bağlayacağım ve küçük kıcını sikeceğim.

Yanaklarını kırmızı bir renk kaplıyor. Alt dudağını kemirirken sözlerime verdiği tepkiden keyif alıyorum. "Pazar

gününe kadar mı?"

"Lanet pazar gününe kadar, tatlım."

Acımasız bir hamleyle içine girdiğimde dudaklarım onunkilerle buluştu. İtmemin acımasız gücüyle karın

kaslarım kasılıyor. Yataktan eğiliyor. Kolları ve bacakları beni mengene gibi sarıyor.

Böyle anlarda Elsa ve ben bir olduğumuzda tüm dünya yok oluyor.

Ona sahip olma isteği derimin altında atıyor, pençeleri kemiklerimde. Bu bir takıntıdan, hatta bağımlılıktan

daha fazlası. Karanlığın içindeki ışık beni içten dışa yakan bir ışık.

Bana onun dayanağıymışım gibi tutundukça, onun sıcaklığına daha da çok düşüyorum.

Elsa'yla birlikte olmak tam olarak on yıl önceki gibiydi. Karmaşık kafama her zaman huzur getirdi.

Tek fark onun arkadaşlığı konusunda daha da sapık hale gelmemdi.

Artık öpmek, sarılmak yetmiyor. Artık o benim, bedenim, kalbim ve ruhum.

Önce cildimin altına, sonra beynime, sonra da kalbime kazıdı kendini. Orada kendisine rahat bir yer ayırdı. Artık

bu lanet şey sadece onun için atıyor.

Duvarlarının derinliklerine girip onu art arda iki kez orgazma ulaştırdığımda, Elsa bitkin bir halde hareketsiz

yatıyor.

Muhtemelen ona banyo hazırlamam gerekecek.

"Sana dayanıklılığının ne kadar çılgın olduğunu söylemiş miydim?" Yanına doğru yuvarlanıyor ve dirseğini

destekleyerek yüzü bana dönük.

Hala göğüslerini kapatan tişörtü üzerime çektim. "Bunun dışında turu hala tamamlayamadık."

"Pes ediyorum." Güler. "Tamamen vazgeçiyorum."

"İyi. Çünkü şaka yapmıyordum. Ben sözümü tutarım tatlım."

Alt dudağını kemirirken parlak gözlerinde bir parıltı parlıyor. Daha sonra bu hareketi okuyamayacağımı

düşünerek hızla serbest bırakıyor.

Bu faydasız. O meşgul kafasında bir şeyler olduğunu zaten biliyorum.

"Nedir?"

Hiçbir şey söylemiyor.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Söyle bana, yoksa bir tur daha baştan sona sikişeceğim."

"Tüm sözlerini tutacağını söylemiştin" diye başladı.

"Evet."

"On yıl önceki sözlere ne dersiniz?"

Yani bununla ilgili. İimden gülümsüyorum ama ona hiçbir şey göstermiyorum.

"Bilmiyorum. Hala üniversite

karar vermedin."

Geçtiğimiz birkaç aydır bu konuyu konuşuyoruz. İşletme yönetimi için en iyisi olmasa ve Jonathan'ı kızdıracak

olsa bile Oxford'u bırakıp Cambridge'e gitmeye fazlasıyla istekliydim.

Bunların hiçbir önemi yoktu. Elsa ile üniversitede birlikte yaşayacağımıza çoktan karar verdim. Bütün bu uzun

mesafe saçmalıklarını yapmayacağım.

Ona gerçekçi bir tavırla, "Oxford'u terk ediyorum," diyorum. Bu konuda kimsenin ne söylediği umurumda değil.

"Serseri." Surat asıyor. "Oraya başvurmayı düşünüyordum."

"Sen?"

"Evet. Babamla konuştuk ve ilk hayalime geri dönmeye karar verdim."

"İlk rüyan mı?"

"Evet. Küçükken sana çizimleri göstermiştim."

"Bina evleri."

Çılgınca başını salladı. "Oxford Mimarlık Okulu'na gideceğim."

"Ve birlikte yaşayacağız." Basamak yaktığımı biliyorum ama sıcakken ütüye vurmam gerekiyor.

Gerçek şu ki Elsa'ya asla doyamayacağım. Onu her gece eve geri göndermek beni öldürüyor.

Onu her zaman yanımda istiyorum. Her gece onun sıcaklığıyla uyuyup, her sabah onun yüzüne uyanmak

istiyorum.

Onun kavga etmesini ve bana bu konu hakkında düşünmesi gerektiğini söylemesini bekliyorum.

Aklım onu ikna etmenin binbir yolu ile dolu. Yurt başvurusunu sabote edebilirim. Onu bir oda arkadaşıyla ev

kiraladığını düşünmesi için kandırabilirim ve sonra gelip ona sürpriz yapabilirim.
Yapabilirim;

Elsa yatağın altına uzanıp bir kova çikolata çıkarıyor. Yüzü parlak kırmızıya dönerken yanımda diz çöküp o şeyi

kucaklıyor.

Bir kova çikolata mı? Ne oluyor?

Beklemek.

Markanın adı bana bakıyor.

Maltesers.

"Büyüdüğümde sana bir kova Maltesers alacağım."

"Neden?"

"Çünkü babam evleneceğin kişiye hediye alman gerektiğini söylüyor."

"Evlenmek mi?" Fısıldıyorum.

"Evet!" Sırıttırıyor. "Büyüyünce seninle evleneceğim."

"Ben de sözümü tutuyorum" diye mırıldandı.

"Teklif eden sen değilsin, ben." İnleyerek onu ve aptal kovayı kendime doğru çekiyorum. "Seninle evleneceğim

Elsa. Sen benim eşim olacaksın. Ailem. Lanet evim."

Birkaç kez başını salladı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Sen de benim evim olacaksın, Aiden. Her zaman."

Her zaman.

Ağzımı onunkine çarptım.

Elsa benim.

Benimki.

Tıpkı benim onun olduğum gibi.

Her zaman.

Sırada ona lanet bir bebek koyacağım.

Kimberly

Yaşı Yirmi Bir

Zevk içinde uyanıyorum.

Gerçekten.

Xander amımla ziyafet çekerken bacaklarım ardına kadar açık. Kötü dili yukarı çıkıp içime giriyor.

Yataktan geri çekilip sarı saç tellerini canımı acıtacak bir güçle yakaladım. Ancak bu onu durdurmuyor.

Beni aç bir yırtıcı gibi yiyor ve ben onun zavallı, istekli avıyım.

Başparmağı klitorisimi buldu ve o ustaca şeyi yaptı, hafifçe vurup daireler çizerek. Vücudumu benden bu kadar

iyi tanınması çok çılgınca. En basit dokunuşlarıyla beni nasıl da çıldırtıyor.

Parmaklarının arasında onunla dalga geçtiği an, ben gidiciyim.

Tam ve mutlak bir gidici.

Dilinin etrafında çözüldüğümde adını haykırıyorum. Hassas kıvrımlarımı bir kez daha yalarken nefesim sert ve

hızlıydı.

Bacaklarımın arasından yüzü tekrar görüldüğünde o kadar geniş sırtıyor ki gamzeleri yanaklarında derin

kırılganlıklar oluşturuyor.

Dilini dışarı çıkardı ve beni dudaklarından yaladı ve ben ağzımdan kaçan inlemeye engel olamadım.

Aman Tanrım.

Bu asla eskimeyecek.

Üç yıl önce üniversiteye başladığımızda birlikte yaşamaya başladığımızdan beri, Xander beni hep bu şekilde ya

da siki içimdeyken uyandırır. Sonuçta beni her zaman orgazmla ve o yaramaz gamzelerle uyandırıyor.

Dudaklarımı sikinin etrafında tutarak onu uyandırmaya çalışıyorum ama bu çok sık olmuyor. Birincisi, her

zaman ilk önce o kalkıyor ve ikincisi, kendi deyimiyle 'sabah eğlencesini' elimden almamdan genellikle

hoşlanmıyor.

"Sabah güzeli." Karnımdan yukarıya doğru yavaş, özensiz öpücüklerle vücuduma tırmanıyor.

Hayatımı tüketen diyetimi iki yıl önce bıraktım. Bu kararı vermek çok zaman aldı, bu yüzden yemeğimi yemeye

başlar başlamaz sağlıklı bir yaşam tarzı benimsemeye karar verdim ama kendimi aç bırakmadım.

Xander koşular için kişisel antrenörüm oldu ve yaptığımız tüm uzun koşular için başlangıçta onu öldürmek

isteyebilirdim ama sonra onları sabırsızlıkla beklemeye başladım. Ve tamam, koşu kıyafetleriyle görünüşü

biraz yardımcı olmuş olabilir. Tamam, çok fazla.

O çok lezzetli ve parkımızda koşan tüm kızlar da aynı fikirde.

Onlara dik dik baktığımda benimle dalga geçti ve beni sikerken gördüğü ve göreceği tek kadının ben olduğumu

söyledi.

Doğru, bazen hala özgüven sorunları yaşıyorum ama artık mekanizmalarım var ve kendi kendimi

güçlendirmeye çalışarak onlardan nasıl kolayca uzaklaşabileceğimi öğrendim.

Artık aynada kendime bakıp sonunda gülümseyebilirim. Kendim olabilirim ve başka biri olmak istemem.

Ve tüm bunlarda en önemli rolü oynayan kişi, şu anda vücudumu - mükemmel olmayan, çatlaklar ve yara

izleriyle dolu vücudumu - öperek gösteren ve gözlerinde hala o vahşi, şehvetli bakışı taşıyan bu adam.

Başparmağının ucuyla göğüs uçlarıma hafifçe vurdu ve ben boğazımın derinliklerinde inleyerek parmak

uçlarımı kalbinin olduğu yerde gezdirdim. Rehabilitasyondan döner dönmez cildinde bir dövme vardı ve

Absolut Vodka'dan uzak duruyordu. İçiyoruz ama o artık kendini asla kaptırmıyor.

Yeşil.

Dövmenin üzerinde yazan şey bu. Kalbinin yanında sadece bir kelime.

Beni ömür boyu kendisine yazdırdı ve onu ne zaman görsem hâlâ gözyaşlarına boğulduğumu hissediyorum.

Xander benim olduğu kadar benim de onun.

O yarım yamalak, uykulu, şehvetli gülümsemeyle bana sırtıırken göğsü benimkine yapışıyor.

"Günaydın, Xan." Sarı saçlarını karıştırdım. Ellerimi ondan uzak tutamıyorum ve bu renge çok aşık olabilirim.

Yatak odamızın balkonundan gelen sabah ışığı altında parlıyor.

Dirseklerini iki yanımda olacak şekilde yasladı. "Mutlu mezuniyet."

"Ah, bana bugün yapmam gereken şeyleri hatırlatma. Kir buraya gelmeyi talep ediyordu."

Babam, Lewis ve Kirian mezuniyet töreninden sonra öğle yemeğinde bize katılacak ve ben de Elsa, Aiden ve

diğerleriyle çoktan planlar yaptım.

Tabii Aiden, Elsa'yı bir yere kaçırmaya karar vermezse.

Artık her zaman ailece öğle ve akşam yemekleri yiyoruz. Lewis ve babam bizim babalarımız ve her ne kadar

ben Lewis'e 'baba' demesem ve Xan da babama aynısını yapmasa da, babam ve Lewis'in yıllardır sahip olduğu

gibi, dile getirilmemiş bir karşılıklı anlayışa sahibiz.

Bu şekilde daha kolay ve meraklı gözlerden dolayı bizi üzmüyor.

Annem iki yıl önce Paris'e taşındı. Sergilerine davetiye gönderiyor ama gitmiyoruz. Artık onun hakkında

konuştuğumuzda herhangi bir acı bile yok. Kimsenin umursamadığı o uzak akraba gibi.

Annesine bağlı olması gereken Kirian bile onunla vakit geçirmek istemiyor ve şimdi babası ve Lewis Amcası

gibi 'düzgün' bir adam olmaya çalışıyor; benim değil, onun sözleri.

Xander, "Geceyi orada geçirmesin diye Kirian'a çikolatalı keklerle rüşvet vereceğim" diyor.

"Neden yapamıyor?"

"Çünkü kutluyoruz."

"Bir gece için pek çok kutlama yapacağız."

"O zaman bir tane daha eklememiz gerekecek. En önemlisi." Yastığının altına uzanıp üstünde göz kamaştırıcı

yeşil bir mücevher bulunan bir yüzüğü çıkarıyor.

Onunla yüzük arasına bakarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bu düşündüğüm şey olamaz mı?

"RES'ten beri bunu yapmak istiyordum ama babam ve Calvin üniversite mezuniyeti ve bunun gibi şeylerle ilgili

yetişkinlere yönelik saçmalıkları söylediler. Ayrıca dikkatinizi gerekenden fazla dağıtmak istemedim.

Söylemeye gerek yok, seni resmen benim yapmak, sana karım, hayatım ve geleceğim demek için o kadar çok

bekledim ki."

Bitirdiğinde küçük bir kız gibi ağlıyorum. "Evet! Kesinlikle evet!"

"Ben sormadım. Bu senin hayır deme şansın olduğu ve benim buna sahip olmadığım anlamına geliyor Green.

Yüzüğü parmağıma takıyor. Mükemmel uyum – elbette öyle.

Bazen Xander'ın beni benden daha iyi tanıdığını düşünüyorum.

Durup bana, benim kendime bakmayı asla bırakamayacağım kadar çok bakıyor.

Bu nedenle o sadece benim için mükemmel değil, aynı zamanda benim için yaratılmış.

Tıpkı benim onun için yaratıldığım gibi.

"Seni çok seviyorum Xan."

"Ben de seni seviyorum Green." Nefesimi kesen yavaş bir öpücükle ağzımı talep ediyor.

Eriyorum ve bunu durdurmak gibi bir niyetim yok. Londra, kedimiz miyavlıyor, sonra yatağın üzerine atlıyor ve

kutlamaya katılmayı talep ediyor. Dışarıda bırakılmaktan nefret ediyor.

Xander uzaklaşıyor, "Şimdi, düğün tarihi için."

"Peki ya?"

"Yarına ne dersin?"

Dudaklarımız yeniden buluşunca ikimiz de güldük.

Teal

Yaş Ondokuz

Dünyayı farklı merceklerden görmenin bir tarafı var.

Daha önce bulanıktı. Şimdi bunda bir anlam var, daha önce hissedemediğim bir netlik.

Mutluluk denen bir şey var ve neşe denen bir şey var.

Hayatım boyunca mutluluğun ne anlama geldiğini ve insanların neden mutlu olmayı arzuladığını hiç

anlamadım. Sonunda aşınacak bir yüksekliğe benziyordu.

Ta ki Ronan hayatımın değişmez parçası haline gelene kadar. O, mutluluğun vücut bulmuş halidir.

O asla eskimeyecek bir yüksekliğe sahip.

Mezun olduktan sonra yazı seyahat ederek geçirdik. Sadece bu, bir ülkeden diğerine ve bir şehirden diğerine seyahat etmek.

Bizler dünyayı, insanları ve kültürleri keşfeden özgür ruhlardık. Ne zaman müzeler hakkında soru sorsam bana

inek derdi, ne zaman en popüler bara gitmek istese ben de ona jigolo derdim.

Ronan ne olursa olsun Ronan olarak kalacak. Eğlence ve partiler onun ruhundadır. Ne zaman birisi bir parti

düzenlenmesine ihtiyaç duysa, bir sonraki 'destansı' etkinliğini planlamak için sıranın ön saflarında yer

alacaktır. Sonuncusu Aiden ve Elsa'nın evliliği idi. Konuşmasında çok aşırıydı, sağdıcı olmadığı için tuzlu

davranıyordu.

O zamandan beri, sağdıcı seçilmesi için Xander'a rüşvet veriyor ve hepsini grup sohbetinden silmekle tehdit

ediyor.

Yapmayacak.

Onlara söylemediği şey, atlıların onu geçmişte birkaç kez kafasından kurtardığıdır. Çoğu insan gibi sadece

partiler için orada değillerdi; onun için oradaydılar ve Ronan bunu asla unutmayacaktı.

İkimizin de Eduard'ı geride bıraktığımızı söylemek yalan olur. Bazen sanki ölümünden sonra bile hâlâ

hayatımızın üzerinde beliren bir gölgeymiş gibi geliyor.

Ronan ve ben hâlâ kabuslar görüyoruz ama bunlar seyrek ve çok uzak. Şimdi ortak terapiye gidiyoruz ve bu

hayatımda gördüğüm en iyi terapi.

Çok fazla geldiği zaman söylüyorum. Ancak genellikle öyle olmuyor çünkü ailemin yanımda olduğunu ve en

önemlisi de onun yanımda olduğunu biliyorum.

Ronan.

Saçımı yüzümden okşadığı ya da beni öptüğü an, genellikle vücuduna tırmanıyorum ve beni sikmesini talep

ediyorum.

Elbette mecbur kalıyor ve her seferinde bunu daha hayalci, daha sert, daha zor hale getiriyor. Ronan bana

hiçbir zaman narin bir çiçekmişim gibi davranmadı ve bu yüzden en çok onu seviyorum. Beni yavaşça

siktiğinde bile, bu bana dokunmaktan korktuğu için değil, onu hissetmemi - bizi hissetmemi sağlamak için.

Ronan ve ben birbirimize dokunmaktan asla korkmuyoruz. Aksine bizi yakınlaştıran ve sakinleştiren şey budur.

Bir dokunuşla başladık. Bunu RES'in kütüphanesinde ilk yaptığında, ben onun büyüüne kapılmıştım ve o da

benim büyüüne kapılmıştı.

Bugün ona bir sürprizim var.

Akşam yemeği için ailesinin evine geldik. Charlotte nihayet tehlike bölgesinden çıktı. Eduard'ın ölümünden

sonraki birkaç ay tam bir cehennem gibiydi.

Edric, kardeşinin ölümünü bir kaza gibi göstermek zorundaydı ve Charlotte'un hastalığı ona ve Ronan'a zarar

veriyordu. Sonuçlar çıkana ve doktor son ameliyatın başarılı geçtiğini söyleyene kadar nişanlımın elini tuttum.

Pek çok iyileşme terapisi yapmak zorunda kaldı ve Edric bunların hepsinde onun yanından ayrılmadı. Ronan da

bunu yapmadı.

O zamana dair en sevdiğim anılarımdan biri, Edric'in, Eduard'ın yaptıklarını göremediği için Ronan'dan af

dilemesi ve Ronan'ın, annesinin hastalığını görmediği için üzgün olduğunu söylemesiydi.

Edric ve Ronan, Charlotte'un iyileşme yolculuğu sırasında çok yakınlaştılar. Sanırım onları yanında görmek

onun zihinsel durumuna herhangi bir doktorun söyleyebileceğinden daha fazla yardımcı oldu.

Ronan ve benim akşam yemeğinden sonra ayrılmamız gerekiyordu ama odasından bir şey alması gerektiğini söyledi.

Uzun zaman aldı, o yüzden şimdi ona sorsam iyi olur.

"Lars." Onun Ronan'ın odasından çıktığını görünce sırıtiyorum. "Nasıl görünüyorsun?"

Üzerinde 'Belle' yazan beyaz tişörtümü giyiyorum.

Ayrıca siyah tül etek, deri ceket ve çizmeler giyiyorum; her zamanki gibi rahat.

"Bu soruyu bana bu gece ikinci kez soruyorsunuz, Bayan Teal."

"Bu kadar züppe olmayı bırak, artık sadece Teal var," diye dalga geçiyorum.

Lars ve ben zamanla yakınlaştık. Bunu itiraf etmiyor ama benim için her zaman hazır bir bitter çikolata

bulunduruyor ve sonra onları nasıl çaldığımdan sızlanıyor.

"Çok güzel görünüyorsun." Çenesini kaldırıyor. "Ve kimsenin sana vermediği çikolatayı yemeyi bırak."

Koridorda yürürken yüzümü buruşturuyorum ve sonra odaya giriyorum.

Tamam, işte bu.

Geleneksel falan olması gerekmiyor, zaten umurumda da değil.

"Hey, Ronan, ne zaman evleniyoruz...?"

Onu, bitter çikolata sepetleriyle dolu bir yatağın önünde pantolonunu çıkarırken bulduğumda, ara veriyorum.

"Kahretsin, Belle, henüz içeri girmemen gerekiyordu."

Sırıtiyorum. "Benim yüzümden durma."

Elleri kemerinde kalıyor. Lars, sana verebileceğim en iyi rüşvetin bitter çikolata olduğunu söyledi.

"Lars yanılmadı."

"Beklemek." Eli kemerinden ayrılıyor ve ben neredeyse onu geri takmak için uzanıyorum.

Ronan o kadar güzel ki bazen sırf ona bakmak için ayakta kalıyorum.

Ancak mesele sadece fiziksel güzelliği değil; benimle konuşan ve beni kendi ruhumdan çekip çıkaran da onun ruhudur.

Fırtına sonrası sessizlik o.

O, karanlığın ardından gelen ışıktır.

O her şeydir.

"Geri gitmek." Gözlerini kısıyor. "Evlilik hakkında bir şey mi duydum?"

"Evet. Düşündüm ki... bilirsin... işleri resmileştiririz?" Aksi halde üniversitede ona bakan her kızı yumruklamaya

başlayacağım.

Halen bir mıknaş gibi dikkat çekiyor. RES'ten sonra bunun biteceğini düşünmüştüm ama hayır, onun

popülaritesi sınır tanımıyor. Birisi onu götürmeye çalışmadan önce iddiamı ortaya koymam gerekiyor.

Tehdit edildiğimden filan değil ama Ronan'ın benim hakkımda olduğu kadar ben de Ronan konusunda

açgözlüyüm. Bu muhtemelen hiçbir zaman değişmeyecek.

İnsanlar evlenmek için çok genç olduğumuzu söylüyor ama benim için bunun yaşla bir alakası yok. Hayatımın

geri kalanını birlikte geçireceğim tek insanın Ronan olduğuna karar verdim. Bu somutlaşmış bir gerçektir. Peki

neden geciktirelim?

"Hey." Kırgın görünüyor. "Sana sormak için bir gece dışarı çıkmayı planlıyordum. Bu adil değil."

"Bana mı sormak istedin?"

"Ben seninle o sikik Aiden, Elsa ile evlenmeden önce evlenmek istiyordum ama sen her zaman görkemli

şeylerin aptalca olduğunu söylersin, bu yüzden bekleyeyim diye düşündüm."

Parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna doladığımda ve yanağına bir öpücük kondurduğumda kalbimin

atışı hızlandı. "Senin işin içine karışman aptalca değil, Ronan."

Gülümsemesi genişliyor. "Bir-sıfır, Xander."

Güldüm. "Yani bu benimle evleneceğin anlamına mı geliyor?"

"Elbette seninle evleniyorum ve önce sen istemedin - ben istedim."

"Aynı fikirde olmadığımız konusunda hemfikiriz, lordum," diye takıldım.

"Çikolatayla ilgili aklında ne vardı?"

"Bir kaç şey." Gözleri hainlikle parlıyor.

"Ne gibi?"

"Bunun gibi." Dudakları benimkilerle buluşuyor ve sonra yatağa düşüyoruz.

Eğer bundan sonraki hayatım buysa, buna çok hazırım.

Silver

Çağı Yirmi Bir

"Senin burada ne işin var?" Cole banyonun kapısına yaslanıp kapıyı arkasından kapatırken fısıldayarak

bağırıyorum. "Burası bayanlar tuvaleti."

"Biliyorum." Bana doğru yaklaşıyor ve attığı her adım sanki doğrudan kalbime yürüyormuş gibi.

Haklıydım. Ona olan hislerimin sönüp gitmesine imkan yok.

Her geçen gün ona daha da hızlı düşüyorum.

Her geçen gün o benim her şeyim oluyor.

Üniversite için Oxford'a taşındık ve kısa süre sonra anneme ve babama ilişkimizi anlattık.

Resmi olarak onunla birlikte olamam. En azından henüz değil. Babam seçimi kazandı ve başbakan oldu,

ardından Helen'in ölümünden bir yıl sonra annemle yeniden evlendi.

Bu, stratejik yaklaşımlarına rağmen medyada büyük bir kargaşaya neden oldu. Frederic, sanki annem babamı

teselli ediyormuş ve ilk baştaki çekimlerini yeniden keşfetmişler gibi göründü.

Cole ve benim artık aynı çatı altında yaşamadığımız doğru ve o, erkek kardeşimle ilişkilendirilmemek için

kendisini aile çevresinden gölgede bıraktı. Ama dünyanın bizimle uzlaşması yıllar alacak.

Biz dünyadan büyüğüz, o ve ben. Onlar bizim için hazır değiller.

Babam ve annem, bu olayla ilgili muhafazakar olmayan eylemlerine rağmen Muhafazakar Parti'den. Eski üvey

kardeşime aşık olduğumu açıklayarak oylarını tam olarak azaltamam.

Bunu ancak babam Downing Street 10 numaradan çıktığında yapabilirim.

Bu nedenle ilişkimiz sadece aile ve yakın arkadaş düzeyinde biliniyor.

Arkadaşlarımızdan sadece Aiden,

Xander ve Ronan'da olduğu gibi.

Ama buna rağmen Cole'un burada olmaması gerekiyor.

"Herkes dışarıda." diye azarladım. "Xander ve Kim'in nişanını kutlamamız gerekiyordu."

"Biliyorum." Elleri iki yanımda, beni tezgaha yaslarken gözleri parlıyor.

İki kolumu da boynuna doladım. "Bunu yapamayız."

"Biliyorum."

Ve sonra dudakları benimkini yutuyor. O kemeriyle uğraşırken ben de vücuduna tırmanıyorum ve çok

geçmeden içime dalıyor.

O beni banyo tezgahının üzerinde sert, hızlı ve kirli bir şekilde sikerken onu deli bir kadın gibi öpüyorum.

Bunun kamusal ahlak kurallarını ilk kez ihlal ettiğimizi söylersem yalan söylemiş olurum. Cole bunu

göstermiyor ama maceracı bir tip. Bir şeyin yapılmasını istediğinde durmuyor - bu benim olmam.

İster üniversite yurtlarında olalım, ister gece dışarıda herkesin sarhoş olduğu bir gecede olalım, hiçbir şey onu

caydıramaz. Ve hatta aile yemekleri sırasında.

Annem her seferinde ona bu konuda sesleniyor ve o sadece omuz silkiyor.

"C-Cole..." Omuzlarını sertçe tuttum.

"Yaklaştın mı Kelebek?" ağzıma doğru homurdanıyor.

"Evet, ah, evet."

"Kime aitsin?"

"Sen."

"Söyle."

Onu çılgına çeviren sözleri mırıldanırken alt dudağımı ısıyorum: "Ben sadece seni sevdim. Sadece sen. Sen

benim ilkim ve sonumsun."

Elini boğazıma doladı ve beni daha hızlı bir şekilde sıkarak düşmemi sağladı.

Ona düş.

İçimize düş.

Ben onun etrafında dağılırken o da içime giriyor, çılgılığımı susturmak için omzunu gömleğinin üzerinden

ısıyor.

Dalga yatışınca iç çekiyorum, başımı boynunun kıvrımına yaslayıp nefesimi içime çekiyorum. "Seni seviyorum."

Ona seksten sonra ondan nefret ettiğimi söylediğim zamanlar yerine artık gerçek duygularımı söylemeyi

alışkanlık haline getirdim.

"Ve ben seni seviyorum." Dengesiz ayaklarım üzerinde dururken, aptal yer çekimi beni aşağı çekerken burnumu

öpüyor.

Onu ve kendimi temizledikten sonra makyajımı kontrol etmek için lavaboya döndüm. Cole arkamda duruyor ve

iki kolunu da belime doluyor.

Ellerimizi birbirimizden uzak tutmadığımız bir gün geçmiyor. Halka açık olarak dokunmayabiliriz ama özel

olarak mı? Biz kimsenin bilmemesi gereken her şeyiz.

Biz sapıkız, biz salakız, biz inekiz. Daha doğrusu Cole öyle. Biz aşığız. Mutluydu.

O yanımda olduğu sürece başka hiçbir şeye ihtiyacım olmayacağını biliyorum.

Çenesini başımın üstüne yaslıyor. "Benimle evleneceksin, değil mi?"

Aynada onun bakışıyla karşılaştığımda rujum aralık ağzımın önünde asılı kaldı. "N-ne?"

"Benimle evlenir misin?"

"Bunun nedeni herkesin evlenmesi mi?"

"Başkalarının canı cehenneme. Sana soruyorum." Başımın üstünü öpüyor.

"Seninle gerçekten evlenmemin

uzun zaman alacağını biliyorum ama onay istiyorum."

"Ah, Cole." Etrafımda dönüyorum ve onunla yüzleşiyorum. "Elbette seninle evleneceğim. Benim için bir tek sen

varsın."

"Tek olan, öyle mi?"

"Tek bir."

"Ve benim için tek kişi sensin Kelebek." Beni dudaklarımdan o kadar tutkuyla öptü ki neredeyse yeniden

vücuduna tırmanacaktım.

"Dışarı çıktığımızda bunu o sikik Aiden'in önünde tekrarla."

Güldüm. Cole, onunla nişanlandığım üç yıl boyunca Aiden'a hala kayıtsız bir şekilde kızgın ve intikam almak

için her fırsatı değerlendiriyor.

Cole her zaman Cole olarak kalacak.

Nihayet Helen'i geride bıraktığına sevindim. İkimiz de yaptık. Artık sadece kendimize odaklanıyoruz.

İlklerimi istediğinde, onları onun için sakladım. Karşılığında beni kurtardı. Biz birbirimizin her şeyiyiz.

Ona sarılırken fısıldıyorum: "Bir gün dünyanın en yüksek noktasına benim olduğunu haykıracağım."

"Ve sen her zaman benimsin Silver."

"Her zaman."

II

Evlilik

Levi

Yaş Yirmi

Birkaç yıl önce biri bana bugün burada olacağımı söyleseydi, onlara inanmazdım.

Henüz yirmi yaşındayken koridorda duran ben mi?

Ben, dünyanın en güzel kadınının gelip hayatımı tamamlamasını mı bekliyorum?

Astrid'le amcamın tatil evinde tanıştığım ilk gün, uyuşturulduğunda ve yapışkan davrandığında, buraya

geleceğimizi düşünmezdim. O ana kadar hayatımın ne kadar anlamsız olduğunu fark etmemiştim.

Tamamen, tamamen anlamsız.

Jonathan ve Lord Clifford'un isteği üzerine düğünümüzün yapılacağı salon çok büyük. Çocuklarının

düğününün küçük ve rahat olmasını istemediler çünkü imaja ve tüm bu saçmalıklara çok önem veriyorlar.

Bana kalsaydı onu Jonathan'ın adasına kaçırdım ve sadece ikimiz için bir düğün yapardım.

Ancak arkadaşlarına ne kadar ihtiyacı olduğunu ve son birkaç aydır buna ne kadar hazırlandığını biliyorum.

Astrid'in ebeveynleri Vegas'ta evlendiler ve aslında hiç düğün yapmadılar, bu yüzden annesine bir tür jest

olarak gerçek bir düğün istiyordu.

İşte buradayım, herkes altın süslemelerle düzgün sıralar halinde otururken ayakta duruyorum. Salonun

ihtişamına ya da Amcam ve Lord Clifford'un hatırı için sahneye çıkan büyük isimlere odaklanmıyorum.

İstesem de yapamadım.

Sabırsızlığım beni ele geçiriyor ve her geçen saniye, yaklaşık bir yıl önce Astrid'in elini tutup kaçmadığıma

pişman oluyorum.

Herkes evlenmek için çok genç olduğumuzu söylüyor ama Astrid ile benim en başından beri sahip olduğumuz

bağlantıdan kimse etkilenmedi. Sahip olduğumuz ilişki türü sadece şifa verici değil aynı zamanda huzurludur.

Dış dünya çok gürültülü olduğunda onu susturan şey Astrid'in kucaklaması oluyor. Kafam karardığında

Astrid'in sesi onu rahatlatıyor.

Bazen onun hayat özünü emiyormuşum gibi hissediyorum ama yine de sanki her zaman oraya aitmiş gibi

kucağıma girip bana gününü anlattığında, kendimi yaşayan en şanslı piç gibi hissediyorum.

Evet, o kadın konusunda bencilim ve onu bırakmaya hiç niyetim yok. Ama onu hayatımın kraliçesi, varlığımın

ruhu ve varlığımın kalbi yapmayı planlıyorum.

"Yüzükler sende mi?" Yanımda duran Aiden'a fısıldıyorum.

Bu küçük pislği sağdıcım olarak kullanmaktan başka seçeneğim yoktu. Her ne kadar Ronan ve hatta Daniel

daha iyi olsa da Aiden bunu istediğini söyledi.

Sanki gerçekten istiyormuş gibi.

Ve bunun Elsa'nın kalabalığın içinde bir yerde oturmasından kaynaklandığına hiç şüphem yok. Geçtiğimiz

birkaç ayda Astrid'le yakınlaştı ve artık kızlarla vakit bile paylaşıyorlar.

Aiden, sağdıcı olsa bile Elsa'nın ilgi odağı olmayı ister.

Farklı olduğumdan değil. Aslında bu konuda daha netim. Astrid'in zamanını kimseyle paylaşmaktan

hoşlanmıyorum.

Babası ve en yakın arkadaşı Daniel zaten çok fazla. Listeye isim eklememe gerek yok.

"Sanırım onları unuttum." Aiden'in poker yüzü aynı kalıyor.

"Ne?" Tısladım ve Jonathan'ın bakışını çevresel görüşümde yakaladım.

Benim ve Aiden'in, King'in adını lekelememek için toplum içinde en iyi davranışımızı sergilememizi seviyor.

Genellikle kuzenim ve ben onun gazabından kaçınmak için bu kurala uyuyoruz.

Ama genellikle bugün olmaz çünkü kuzenimin boğazına yumruk atmaya birkaç saniyem kaldı.

"Tek bir görevin vardı, Aiden!" Fısıltıyla bağıyorum. "Lanet bir görev."

Ceketine hafifçe vurup küçük, siyah kadife bir kutu çıkarıyor. "Ah, sonuçta buradalar gibi görünüyor."

Ona gözlerimi kısıyorum. "Bunu bilerek mi yaptın?"

Bir omuzunu kaldırıyor. "Kıpır kıpır davranıyordun. Aklını bazı şeylerden uzaklaştırdım.

"Siktir git."

"Bir şey değil Lev."

Astrid'in nedimesi elinde bir buket kırmızı gülle koridorda yürüyor. Alışılmadık nedime seçimi karşısında

katılımcılar arasından mırıltılar süzülüyordu ama gerçekten de özgür ruhlu Astrid'immin her şeyi geleneğe göre

yapmasını mı bekliyorlardı?

Daniel sırtıyor, selam veriyor ve seyircilere göz kırpmıyor. Yaşlı hanımlar her birine birer çiçek verirken

gülümsüyorlar. Ön tarafa ulaştığında smokinin cebine iştirilenden başka hiçbir şeyi kalmamıştır.

Aiden'la benim karşımda duruyor ve ona nasıl göründüğünü ve hemen gelip gelmeyeceğini sorma dürtüsüne

direniyorum.

Daniel sanki söylenmemiş sorumu duymuş gibi bana, "O büyüleyici," diye fısıldıyor. "Onun için hazır

olduğunuzu sanmıyorum Kaptan."

Ben onun için her zaman hazırım, diye mırıldandım.

Daniel bana kendini beğenmiş bir şekilde sırttı ve Astrid'e genellikle süper yapıştırıcıyla yapıştırılmış olmasına

rağmen, onun tarafından hiçbir zaman tehdit edildiğini hissetmedim.

Aralarında hiçbir zaman dostluğun

ötesine geçmeyen özel bir bağ var. Onun iyiliği için baş nedime olmayı kabul etmesi, ikisinin de birbirleri için

ne kadar ileri gitmeye istekli oldukları hakkında bir şeyler söylüyor.

Bir nevi ben ve Aiden'a benziyoruz ama benim ve kuzenimin durumunda, yalnızca rekabetimiz ve doğuştan

gelen kendimizi Jonathan Amca'ya kanıtlama ihtiyacımız sayesinde bağ kurduk.

Astrid ve Daniel bizim saf halimiz. İlişkileri, diğerini aşağı çekmek yerine, birbirlerini yukarı kaldırmaya

yöneliktir.

Daniel, Astrid'den tamamen farklı bir çalışma alanı seçse ve aynı tutkuları paylaşmasa da - Astrid fiziksel

aktiviteleri ve parti yapmayı tercih ediyor, kendisi ise içe dönük bir sanatçı olmasına rağmen - hala birbirlerine

zaman buluyorlar.

Tabii eşim olduğunda bu sürenin kısaltılması gerekiyor. Daniel'ı onaylayabilirim ama onun ilgisinin her zaman

üzerimde olmasına ihtiyacım var.

Obsesif mi? Muhtemelen. Sonuçta o her zaman benim takıntımdı.

Müzik, Muse'un şarkılarından birinin akustik versiyonuna dönüşüyor ve ben gülümsüyorum. Yalnızca Astrid en

sevdiği grubun şarkısını düğün şarkısı yapabilirdi.

Bu kadını kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum.

Ve Daniel haklıydı. Ben hazır değilim.

Eli Lord Clifford'un kolundayken ortaya çıktığı an, bir anlığına nefes almayı bırakıyorum.

O...nefes kesici.

Beyaz tül elbisesi garip bir güzellikte dizlerinin altına kadar iniyor. Topuklu ayakkabılar yerine kendine özgü file

çoraplar ve spor ayakkabılar giyiyor.

Düğünden önce elbisesine gizlice göz atmaya çalıştım ama o ve Daniel beni kovdular. Onun bu kadar nefes

kesici olacağını en çılgın rüyalarımdaya bile düşünmemiştim. Yine de böyle bir şeyi seçmesine şaşırdığımı

söylemek yalan olur. Astrid her zaman toplumsal standartları umursamadan tuhaflıklarına sahip çıkan bir tip

olmuştur.

Onun bu kadar gerçek olması ona bu kadar aşık olmamın ve asla bir çıkış yolu bulamamamın nedeniydi.

Hiç isteyeceğim bir şey değil.

Yoğun yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda kocaman bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. Bana ait olmaya

fazlasıyla hazır. Tıpkı şimdi ve gelecekte ona ait olmayı sabırsızlıkla beklediğim gibi.

Lord Clifford, kızının elini benim elime koyuyor ve onu yalnızca ben duyabileceğim şekilde alçak sesle şöyle

diyor: "Sana kendimden bir parça veriyorum ve eğer ona herhangi bir şekilde zarar verirsen seni öldürürüm.

Jonathan bile seni kurtaramayacak."

"Baba!" Astrid babasına fısıldayarak bağıyor ama yüzündeki sırıtmayı silemiyor.

Kısaca başımı salladım ve o da dudaklarını kızının alınına sürttü. "Mutlu ol. Sen bunu hak ediyorsun Yıldız.

Daha sonra bu dünyadaki herkesten ve her şeyden, özellikle de Lord Clifford'dan nefret eden ciddi yüzlü bir

amcaya katılır. Umarım tören bitmeden burayı yakmazlar.

"Lev?" Astrid'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve bu yüzü hafızama kazımak için zaman harcıyorum.

Sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi.

Bu an, kalbimin içindeki, her tarafında onun adının yazılı olduğu kutuya kazınmadan öylece bırakılamayacak

kadar özel.

Koyu kahverengi saçları toplanmış, ona erken düğün hediyesi olarak verdiğim yıldız kolyeyle çevrelenmiş narin

boğazı ortaya çıkıyor. Her zamanki gibi makyajı pek yoktu ama şu an olduğundan daha güzel görünemezdi.

Bu anın ekran görüntüsünü alıp saklamanın bir yolu olsaydı tereddüt etmezdim.

Tekrar "Levi" diye seslendi. "Rahip konuşuyor."

"Ben senden doyuncaya kadar beklemesi gerekiyor."

Gülümsedikçe yanakları kızarıyor.

"Kızarıyorsun Prenses. Kızarmanı seviyorum."

Parmaklarımı sıkılaştırıyor ve şu anda kendime yemin ediyorum ki, bugünden itibaren bu kadın benim hayatta

kalma sebebim olacak.

7 Aiden

Yaş On Dokuz

Düğünden önce gelininizi görmenize izin verilmemesi fikrini kim uydurduysa tam bir aptaldır. Eğer onu bir

yerde bulsaydım işi biterdi.

Ama hey. Elsa'yı önceden görmemek sürpriz bir unsur olacağı anlamına geliyor ve ben de bunun için

buradayım. Çoğunlukla.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturamıyor musun?" Aynadaki papyona, sonra da arkamda oturan ve sanki bu her gün

yaşanan bir olaymış gibi kitap okuyan herife bakıyorum. "Seni en iyi adam olarak seçmek şimdiye kadar

verdiğim en kötü karar."

Cole bir sayfayı çeviriyor. En azından smokin, düzgün papyon ve zarif ayakkabılarla şık görünüyor. "Kimse

bağların düzeltilmesi konusunda bir şey söylemedi. Üstelik beni seçmedin. Bana sıkışıp kaldın, King."

"Ben seni seçtim." Papyonu tamamen çıkarıp sıfırdan başlıyorum.

"Yanlış hatırlamıyorsam Xan, sağdııcı olarak Ronan'ı seçeceğini söyledi ve Ronan da karşılık vereceğini çünkü

çoğu zaman bizden hoşlanmadığını ve ikimizin de düğün gününü mahvetmesine izin vermeyeceğini söyledi.

Yani sen bir pislik olarak karşılık vermeyeceklerini bildiğin için ikisini de seçmezdin. Kuzenin bacağını incittiği

için uzun süre ayakta duramayacaktı. Bu da senin bana sıkışıp kalmana neden oluyor. Bu arada bir ricam var."

"Siktir git, Nash." Papyonu tekrar çıkardım çünkü hâlâ yanıltı. "Sen de düğününde benimle birlikte kalacaksın.

O zaman yapacağım şeye hazırlıklı olsan iyi olur."

"Ben fazlasıyla hazırlıklıyım. Sonuçta bunların hepsi bir amaç için oluyor" dedi. Nash aynadan beni izlemek için

kitabını yana eğdi. "Bir saniye bekle. Gergin misin?"

"Kahretsin."

Kırmızı kadife sandalyedeki kitabını bırakıp aynanın yanında bana katılmak için ayağa kalktığı anda dudaklarında

bir Cheshire kedisi sırtışı beliriyor ve sanki balık bulan bir kediymiş gibi beni dikkatle izliyor. "Öylesin, değil

mi?"

"Yakın zamanda işe yarayacak mısın?"

Gülümsemesi genişliyor. "Sinirli olduğunu kabul edene kadar olmaz. Ah, iyi bir sağdıç olup dün gece sana bir

fahişe mi bulmalıydım?

"Bunu yapsaydın, Queens'e düğün gecesinde bir erkek striptizci ayarlayacaktım." Ben de sırtıyorum ve o beni

ters çevirirken düşüyor.

Sandalyeye geri dönüyor. "Sonuçta yardıma ihtiyacın yok gibi görünüyor. Papyon olmadan da düğün

yapabilirsiniz.

"Nash..." diye uyardım.

Yarı yolda duruyor ve omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor. "Kabul ediyor musun?"

"Ben gergin değilim."

"Evet, doğru."

"Değilim. Ben sadece..." Uzun bir nefes verdim. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Zihnim bir şeylerin ters

gideceğine dair sinyaller göndermeye devam ediyor, tıpkı sekiz yaşımızdayken veya sonrasında, onun beni

hatırlamadığı zamanlarda olduğu gibi."

"Ya da belki bir gün uyanacak ve senden daha iyisini hak ettiğini anlayacaktır."

"Seni kahrolası -" Yüzüne yumruk atmak üzereyim ama kendimi durduruyorum çünkü sağdıcımı kanlı bir

burunla göremem.

"Rahatlamak." Biraz gülümsüyor. "Ben kendi açımdan konuşuyordum. Silver'ın her gün yapacağını

düşündüğüm şey bu. Bu hiç de eğlenceli bir duygu değil."

Derin bir nefes veriyorum. "Hiç."

Birkaç saniye tuhaf bir sessizlik içinde kalıyoruz. Ne Cole ne de ben duyguları dışarıya yönlendirme konusunda

iyi değiliz. Biz içe dönük insanlarız ve sanırım bu yüzden ilk etapta birbirimize yöneldik.

Papyonu parmaklarımdan alıp boğazıma takıyor ve dikkatini ona yöneltiyor.

"Elsa farklı biriyle gidebilecekken

seni seçti."

"Böyle saçmalıklar söylemeyi bırakmazsan, yumruklanacaksın ve sağdıcın olmayacak."

Kıkırdadı. "Sadece söylüyorum. Demek istediğim, o seni seçti ve neyle karşı karşıya olduğunu tam olarak

biliyor. Eğer hâlâ senden vazgeçmediyse, bunun uzun vadeli olduğunu düşünüyorum."

"Uzun mesafe?"

"Başardığın sürece Kral."

Bitirir ve yaptığı işe bakmak için geri çekilir. "Orada. Tamamlamak."

Kapı hızla açılıyor ve Ronan içeri giriyor, Xander'ın omzunu tutarken bir yandan bir şeye gülüyorlar, bir yandan

da yüzlerini mezelerle dolduruyorlar.

Bizi görür görmez Ronan, elinde hayali bir mikrofonla Nash'le benim aramıza giriyor. "Selam Kral. Evlenmek

nasıl bir duygu?"

"Gergin." Nash sırtıyor ve ceketimi düzeltirken onu geri çeviriyorum.

"İtiraf etmeliyim ki, ilk evlenenin ben olacağımı sanıyordum." Xander somurtuyor. "Fakat sanırım babam

Jonathan King'den daha katıdır."

"Jonathan katıdır." Cole kitabını alır. "Aiden'in umrunda değil."

"Tamam, düşün bölümünde Aiden kazanıyor." Astor parmağıyla kendisini işaret ediyor. "Ama önce Teal'imle

ben nişanlandık. Sen farkına bile varmadan evleneceğiz, o yüzden bizi yenmeye çalış Xan."

"Ah, iştesin." Xander şakacı bir tavırla omzuna vuruyor ve Xander da karşılık veriyor.

Ben arkamı dönüp "Elsa'yı gördün mü?" diye sormadan önce çekişme seanslarından birine başlıyorlar.

"Kahretsin evet. O benim ilk nişanlımdı, unuttun mu?"

"Ve kız arkadaşım." Xan sırtıyor.

Yüzlerini duvara yapıştırmak üzereyken onlar kahkahalarla benimle dalga geçerken, Nash arka planda küçük

bir kaltak gibi sırtıyordu.

Ben onlara onun nasıl görüldüğünü sormaya fırsat bulamadan kapı tekrar açılıyor. Yapmam gerektiğinden

değil. Onun nasıl olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyorum.

Levi koltuk değneğine yaslanarak topallayarak içeri giriyor. Maç sırasında küçük bir sakatlık geçirdi ancak

antrenmana devam etmeden önce biraz dinlenmesi gerekiyor. Koltuk değneğine rağmen, smokin ve

şekillendirilmiş sarı saçlarıyla en iyi şekilde görünüyor.

"İyi görünüyorsun küçük kuzen." Yanıma yaklaştı ve omzumu sıkarak sarıldı ve sonra beni bıraktı. "Evlilik

trenine katılmaya hazır mısınız?"

Tam olarak değil. Bu benim için evlilikle ilgili değil. Elsa'yla mümkün olduğu kadar uzun süre birlikte olmakla

ilgili. Birlikte geçireceğimiz hayat ve gelecekte yaratacağımız anılarla ilgili. Bir olmak meselesi.

Buna hazır mıyım?

Aynada gülümsüyorum.

Kesinlikle.

Yarım saat sonra Ethan'ın evinin koridorunun önünde duruyorum. Elsa'nın düğünü orada istediği ve Jonathan'ın

bundan hiç memnun olmadığı halde yaşayacak. Bu gün onunla ilgili değil, onunla ilgili.

Cole sağımdaki en iyi davranışını sergiliyor; bu da birkaç sıra karşımızda ailesiyle birlikte oturan kızla ilgili.

Silver ona gülümsüyor ama hızla bakışlarını kaçırıyor çünkü hâlâ ilişkilerinin sır olduğu aşamadalar.

Teal Ronan'ın koluna tutunuyor, Ronan onun kulağına bir şeyler fısıldıyor ve sonra aptal gibi sırıtıyor. Xan,

Knox'la ön sırada oturuyor ve terk edilmiş bir çocuk gibi somurtuyor çünkü Kimberly baş nedime olarak

karşımda duruyor.

Kendim dışında herkese odaklanıyorum çünkü sabırsızlığım beni ele geçiriyor.

Tam Cole'u Elsa'yı aramaya göndereceğim sırada müzik değişiyor. Ethan şimdiye kadar gördüğüm en güzel

yaratıkla birlikte ortaya çıkınca doğrudum.

Beni o bodrumda ilk bulduğu zamanların tekrarı gibi; gözleri benimkilerle buluştuğunda ve bana beni

kurtaracağını söylediğinde.

Birden fazla yolla bunu yaptı.

Şimdi yine yapıyor.

Tamamen beyaz elbisesi yumuşak kıvrımlarını vurguluyor ve eteği yeri süpürüyor. Beklediğim gibi saçlarını

toplamadı. Bunun yerine, sarı saç telleri yüzünün yanlarına düşerken çiçeklerle iç içe geçmiş durumda. Peçesi

yok ve ifadesi parlak, yumuşak ve o kadar canlı ki, oraya koşup, kalp atışını dinlemek için kulağımı göğsüne

dayamak istiyorum.

Elektrik mavisi gözleri benimkilerle buluştuğunda dünya bir anlığına hareket etmeyi bırakıyor.

Sadece ikimiz varız, tıpkı sekiz yaşındayken bana evleneceğini söylediği zamanlardaki gibi. Bana da aynısını

vaat ettirdiğinde.

İkimiz de bu sözü gerçeğe dönüştürüyoruz ve bu nedenle bugün birlikte hayatımızın yeni bir başlangıcı.

Elsa'nın dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Sekiz yaşımızdayken, on altı yaşında onunla yeniden buluştuğumda ve sonunda on sekiz yaşındayken onu

elde ettiğimde, o her zaman benimdi.

Onu bulduğum için şanslıydım ve hayatımın geri kalanını ona her zaman olduğu gibi kraliçe gibi hissettirerek

geçireceğim.

Şimdi ve sonsuza kadar.

8 Xander

Yirmi Bir Yaş

Kim burada evlenmek istediğini söylediğinde şaka yaptığını sandım.

Ama daha iyisini bilmeliydim. Benim Green'imle böyle şeylerde şakaya yer yok.

Koridorun sonunda onun görünmesini beklerken ceketimin manşetlerini düzeltiyorum.

Düğün organizatörü, çocukluğumuzda oynadığımız küçük parkı cennetten kesilmiş bir parçaya dönüştürdü.

Işıklar ağaçların üzerine düşüyor ve katılımcıların oturduğu yerin her iki yanında bir yol oluşturuyor.

Rahat ve küçük bir yer ve biz sadece ikimize de gerçekten değer veren insanları davet ettik. Söylemeye gerek

yok, ne annem ne de Kim'in annesi davet edilmişti.

Jeanine, aldığımız sonsuz düğün hediyelerinin ortasına itmeden önce Kim'in zar zor baktığı bir tebrik kartı

gönderdi.

Annelerimizin toksisitesine hayatımızda ihtiyacımız yok. Bu kadınların hiçbir zaman çocuk doğurması

amaçlanmamıştı ve ben bu gerçeği zamanla aşabilsem de Kim farklı. Çok derinden sever ve kin tutmaz.

Kanıt? Affedilmemem gerekirken beni affetti.

Ayrıca şu anda Elsa'nın yanında, Ronan ve benim karşımda duran Silver'ı da affetti. Sadece Silver'la

arkadaşlığını kazanmakla kalmadı, aynı zamanda aradaki yıllar sanki hiç yaşanmamış gibi oldu. Üniversite

yıllarında onlara bazı garip anlar yaşattı ama kısa süre sonra biz gençken Aiden, Cole ve bana saldıran ve

bizimle oynamak isteyen iki kız olmaya geri döndüler.

O zamanlardan kalma Silver ve Kim o kadar sıkı ve ayrılmazlardı ki bazen Silver'dan nefret ediyordum.

Ne? Diğerinin zamanına sahip çıkan tek kişi Kim değildi. Başka biriyle bağlantısını paylaşması hoşuma

gitmedi. Hala yapmıyorum ama şu anda uzlaşma konusunda daha iyiyim, sanırım.

"Yapma!" Ronan kulağıma fısıldıyor-bağırıyor. "Kıpırdamanla beni zavallı bir sağdıç gibi gösteriyorsun,

Connard."

"Kapa çeneni, Ron. Sen zaten evlisin."

"Ben öyleyim." Silver'ın yanında duran Teal'e göz kırpmıyor ve Silver gülümseyerek başını sallıyor. Bir adamın bu

felaketine her gün nasıl ayak uydurduğu gözümde kaçıyor.

Cole, Ronan'ın yanındaki konumundan "Düğünlerde gürültü yapmamanız gerekiyor" diyor.

"En başta burada olmaman gerekiyordu Cole," diye homurdandım ve Aiden'a dik dik baktım. "Sen de, Kral."

"Saçmalık" diyor. "Eğer Elsa buradaysa benim de burada olmaya hakkım var."

"Ayrıca." Cole, Ronan'ı dürtüyor. "Eğer sadece Ronan'ın olsaydı, düğünün daha başlamadan başarısızlığa

mahkum olurdu."

"Hey -" Ronan muhtemelen ona küfretmek için ağzını açtı ama bir eli Calvin'in kolunda, diğeri Kirian'ın kolunda

olan Kim ortaya çıktığında cümlesinin ortasında duruyor.

İkisi de smokin giyerken Kirian'ın kız kardeşinin elbisesinin rengi gibi beyaz. Henüz on iki yaşında ama artık

çok büyüdü ve Kim'i de vermek konusunda ısrar etti çünkü o onun kardeşi ve koruyucusuydu.

O küçük adam artık o kadar da küçük değil.

Kimberly'yi tamamen kavramam birkaç saniyemi alıyor. Yeşil vurgulu kahverengi saçlarının omuzlarına

düşmesi. Beyaz elbisesinin ortasında gözlerinin parlak rengiyle uyum sağlayacak yeşil bir kurdele var.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda alt dudakını bırakmadan önce hafifçe ısıyor.

Siktir et beni.

O kadın benim ölümüm olacak. Çocukluğumuzda böyle bir şey olmadı ama şimdi olacağı kesin.

Onun yanıma ulaşmasını bekledim, sonra Calvin elini benimkine koydu. Biyolojik babam ve ben, o gülümseyip

onun gitmesine izin vermeden önce birbirimize baktık.

"Kimmy'ye göz kulak olsan iyi olur, Xan." Kirian gözlerini kısıp bana bakıyor. "Bu senin ilk ve tek uyarın."

Saçını karıştırırken Kim de ben de sırtıyoruz. "Elbette öyle olacak, Süpermen."

Memnun görünerek babasını benimkinin oturduğu yere kadar takip ediyor. Bizi birlikte izlerken Lewis'in gözleri

parlıyor ve parlıyor. Kim'in biyolojik babası olabilir ama her zaman benim olarak kaldı. Tıpkı Calvin'in ona ait

olduğu gibi.

Ellerini ellerimin arasına alıp kokusunu alana kadar onu kendime doğru çektim. Ama kemiklerime sızan şey

parfüm değil. Bu yaz kokusu; altı yaşımızdayken yaladığı çimen ve fıstıklı dondurma ve bana Knight adını

verdiği gün.

Aynı parkta, aynı ağacın altında, onun önünde diz çöktüğümde, Knightsi olarak beni bambu kılıcıyla

kutsadığında oldu.

Bu yüzden burada evlenmek istiyordu. Kim buranın ona gerçekten benimle sonsuza kadar birlikte olmak

istediği zamanı hatırlattığını söyledi. Her zaman benim Green'im olacağını ve benim de her zaman onun

Knightsi olacağımı bildiği zaman.

Sonsuz birlikteliğimiz için bundan daha iyi bir yer olamaz.

Kim'le olan hikayem en iyisi olmayabilir. Farklı gidebilirdi evet ama öyle olsaydı sanki olması gerektiği gibi yarı

yolda buluşmazdık.

Şeytanlarının, annesinin zihinsel istismarının ve ruhunu yiyip bitiren depresyonun üstesinden gelemezdi.

Aynı şekilde ben de annemin hayatımda bıraktığı gölgeyi bırakamazdım, alkolizm sorunlarımı yenemezdim.

Bugün üç yıldır ayığım. Ara sıra sulandırılmış içecekler içiyorum ve sadece Kim oradayken, çünkü o beni her

zaman doğru yola yönlendiren pusuladır. Tıpkı on sekiz yaşımdayken yaptığı gibi.

Kim bana ruhların birbirine çekildiğini ve benim ruhumun da onunkini tamamladığını anlatırdı.

O yanılıyor. Benim ruhum onunkini tamamlamıyor. O olmasaydı ruhum yok olacaktı.

Hayatımı bu kadar derinden etkiliyor. Bu kadın için bu kadar ileri gittim.

Her gün uyanıyorum ve onun her uyanma ve uyku anımı ne kadar meşgul ettiğinin küçük bir göstergesi olarak

vücuduna tapıyorum. Yıllar geçtikçe kendine ve vücuduna olan güveni arttı. Bir keresinde bana onun başına

gelebilecek en iyi şey olduğumu söylemişti.

Öteki yol bu.

Kimberly hayatımın yeşilidir. Omuzlarımdan bir sürü bağımlılık sarkmadan burada durmamın sebebi bu. Eğer

onu bir daha bulmasaydım, sonum tıpkı annem gibi dünyanın bir yerinde dolaşır, insanları dolandırır ve bir

damla alkol için yalvarırdım.

Kim beni kurtardı ve artık hayatımızın geri kalanında onun kalkanı olacağım.

Elini hâlâ elimde tutarken dizlerimin üzerine çöküyorum. Kalabalıktan mırıltılar yükseliyor ama onları

görmezden geliyorum. Tek dikkatim beni gözlerinde yaşlarla izleyen kadında.

"Altı yaşımızdayken beni Knightn ilan etmiştin ve bunu bir daha tekrarlarsan onur duyarım, Green."

Ellerimden birini bırakıp her iki omzuma bir kez dokunduğunda mutluluktan gözleri biraz kapanarak sırıtıyor.

"Benim Knightn olmayı asla bırakmadın, Xan."

"Ve sen benim Yeşilim olmaktan asla vazgeçmedin, Kim."

9 Ronan

Yirmi Yaşında

Otuz beş ya da kırk yaşına geldiğimde evlenme planım başlıyor. Cidden ben de Lars gibi ömür boyu bekar

kalmayı planlıyordum.

Ama işler her zaman planlandığı gibi gitmez, değil mi?

Bir gün huzur içinde oturuyordum, otumu içiyordum ve sonra küçücük bir kadın şeklinde bir yıkım güllesi

hayatıma daldı. Artık istesem bile onun gitmesine izin veremezdim.

Bakın, Teal sadece nişanlım değil - düzeltiyorum, birkaç dakika sonra karım - o aynı zamanda ona sahip olana

kadar ihtiyacım olduğunu hiç düşünmediğim tek kişi.

Etime sızan ve beni boğazımdan yakalayan tek kişi. Bazen onu boğazından yakalayan ben oluyorum ama

mecazi anlamda bunu yapan o.

Xander yanıma dürtmeye ve kaşlarını bana doğru sallamaya devam ediyor ve ben onu havuza atmaya hazırım.

Bunu yapmamamın tek nedeni, bugünün ana etkinliğinin Teal dışında kimsenin olmasına izin verilmemesi.

Düğünü ailemin malikanesinde yapmayı tercih ettik. Lars'ın tüm hazırlıklarla dolu bir gün geçirdiğini

söyleyebilirim. Amatör olduklarını ve işlerin gerçekte nasıl yapıldığına dair hiçbir fikirleri olmadığını söyleyerek

düğün planlamacılarını reddetti.

Ağaçları süsleyen dantel kurdeleler ve patikaların her yerinde parlayan ışıklarla bahçeyi bir oturma alanına

dönüştürdü. Daha sonra havuzu resepsiyon alanına dönüştürdü. Teal ona bunun güzel olduğunu söylediğinde

şöyle dedi: "Elbette öyle. Bunu ben başardım."

Kadın güldü ve ona teşekkür etti, o da muhtemelen kara kitabına Teal'in asil davranışlardan ne kadar yoksun

olduğunu yazmak için, içerde kaybolmadan önce bir tür yanıt olarak homurdandı.

Annem Teal'in yanından bir an bile ayrılmadan tüm süreçte yardımcı oldu. Sağlığına kavuşup özgürce hareket

edebildiği andan itibaren hayatımın her anında olmayı kendine misyon edindi.

Babam da bu konuda açık sözlü olmasa da. Annemin pislik Eduard'ı asla bilmeyeceği konusunda anlaşmıştık

ve sanırım o pisliğin ölümünden beri babamla ben eskisinden daha da yakınlaştık. Sanki çocukluğumda

heyecan verici bir şey başardığımda ya da Lars'ın bana kahrolası süt içirdiği zaman ona koştuğum zamanlara

geri dönüyoruz.

Mükemmel bir aile miyiz? Ne münasebet. Ama hem annem hem de Lars isteyebileceğim en iyi aileydi.

Bakışlarım ön sırada oturan üçüne kaydđ ve sırttım. Lars. Oturma. Biliyorum. Onu en son ne zaman kışını

yaslarken gördüğümü hatırlamıyorum. Ama ona düğünümde ayakta durmasına izin verilmediğini yoksa onu

dışarı atacağımı söyledim.

Bir süre züppe ses tonuyla sızlandı ama belli ki ben kazandım, çünkü o itaat etti.

Elsa, yanında Knox'la bize doğru yürüyor. Knox kulaktan kulağa gülümserken oturduğu yerden ona dik dik

bakan Aiden'ı kızdırmak dışında hiçbir rolü yok.

Elsa'yı nedime olarak evine teslim ettikten sonra yanağını öper ve geri çekilir. Aiden'ın burada ve şimdi

boğazından aşağı atlamamasına şaşırdım.

Kısa süre sonra Teal, eli Ethan'ın koluna sıkıştırılmış halde belirir.

Büyük etekli ve dantel korsajlı uzun siyah bir elbise giyiyor. Bazıları durup onun alışılmadık seçimine bakıyor

ama sırtışım daha da genişliyor.

Putain.

Ma Belle en sevdiği gün için en sevdiği rengi giyeceğini söylediğinde ben de tam böyle hayal etmiştim.

İspanyol kökenlilerde siyah gelinlik giymenin, evliliği ölene kadar adamak anlamına geldiğini söyledi.

Bu fikri sevdim.

Aslında bu fikir o kadar hoşuma gitti ki normal beyaz bir elbise giyseydi hayal kırıklığına uğradım.

Teal normal değil ve asla olmayacak. Bu sadece onun ne kadar derine ve uzağa gittiğinin bir başka kanıtıdır.

Hiçbir şey onu düşüncelerini ifade etmekten alıkoyamaz ve bu bazen beni deli etse de onun alaycı geri

dönüşlerine doyamıyorum. Ya da sanki onun dünyasıymışım gibi bana nasıl tutunduğunu. Sanki benim onu

bulduğum için o da beni bulduğu kadar heyecanlanmış gibi.

Günün en sevdiğim zamanı yanıma gelip bana sarılıp uyuması çünkü bu onu güvende hissettiriyor.

En sevdiğim kısım ise benden başka kimseye göstermediği o yumuşaklıkla adımları söylemesi.

En sevdiğim yemek, onun bir şeyler pişirmeye çalışması ve saçma olması ihtimaline karşı ilk önce bana tattırmasıdır.

En sevdiğim aktivite, birlikte koşup turu kimin önce bitireceği konusunda birbirimize meydan okumaktır.

En sevdiğim kişi o.

Birinin bu kadar yakınına, favorim haline gelmesine izin vereceğimi hiç düşünmezdim. Ya da hayatımın merkezi haline geleceklerini.

Ama biz buradayız ve o da burada.

Anne güzelim. Aşkım. Herşeyim.

Kendimden nefret ettiğim ve başkalarına sığındığım bir an oldu. İnsanlardan uzaklaştığı ve kendi içine çekildiği bir an vardı.

Bazen o anılar yeniden canlansa da artık onlardan kaçmıyoruz. Elini avucuma alıyorum ve Elsa'nın bize tavsiye ettiği psikiyatr Dr. Khan ile konuşuyoruz.

Teal ilk başta gerçekten konuşmak istemedi ama şimdi benden daha da açık sözlü.

Başta çıkma mekanizmalarımızdan bahsediyoruz. Onun travmasıyla nasıl başa çıktığı ve benim de kendi travmamla nasıl başa çıktığım hakkında.

Birbirimizi yargılamıyoruz. Hayatta kalanların travmalarıyla nasıl başa çıktıklarını yargılayan herkesin canı

cehenneme. Bazılarının konuya aynı şekilde yaklaşması, tüm dünyanın da aynı şeyi yapması gerektiği

anlamına gelmiyor.

Travma her insanın farklı şekilde mücadele ettiği kronik bir hastalıktır. Travma, bir şekilde başa çıkma

mekanizmasını geliştirmezsensiz sizi içten dışa yiyip bitirebilecek bir kanserdir.

Teal ve ben hatalar yapmış olabiliriz ama bu şekilde öğrendik. Bir olduğumuz bu ana bu şekilde geldik.

Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak.

İki gencin yirmi yaşında evlenmesi normal değil ama Teal ve ben hiçbir zaman normal tipler olmadık.

Bunu erkenden biliyorduk ve buna sahip çıktık. Ayrıca kendisinin de bana söylediği gibi ne istediğimizi zaten

biliyoruz, o halde bunu daha fazla ertelemenin ne anlamı var?

Benim onun olduğum kadar o da her zaman benimdi ve dünyada bunu değiştirebilecek hiçbir güç yok.

Ethan onu bana veremedi onu kendime çektim, sabırsızlığım beni ele geçirdi. Gülümsüyor, parlak koyu

gözleri hareketle parlıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldıyor.

"Sanırım sen ölene kadar benimsin, ma belle."

"Ve sen benimsin, Ronan."

Düğün başlamadan önce onu öpüyorum. Seyirciler arasında kahkahalar yükseliyor ama umurumda bile değil.

Bunların hepsi formalite. Teal ve ben her zaman birbirimize aittik.

O zamanlar bunu bilmiyorduk.

Artık yapıyoruz.

Artık hiçbir şey bizi dünyaya sahip çıkmaktan ve korkunç deneyimlerimizi geride bırakmaktan alıkoyamayacak.

Geri çekilirken ağzına doğru, "Sizi seviyorum Bayan Astor," diye mırıldandım.

Yumuşak, nefes kesici bir şekilde gülümsüyor. "Ben de sizi seviyorum Bay Astor."

Yaşı Yirmi Sekiz

Kaos öngörüleemeyen şekillerde çalışır.

Kaçırıldıktan sonra onunla ilk karşılaştığımda bende bir sorun olduğunu ve bunu saklamam gerektiğini

düşündüm.

Ta ki o parka gidip onu tekrar görene kadar.

Ta ki Silver'ın en gerçek, en ham haliyle tanık olana kadar. Farklı bir kaos türüydü ve saklanma gereği

duymadım.

Ondan değil.

Ondan asla.

Benim kaosumu gören ve sanki her zaman onun elindeymiş gibi iki eliyle tutan oydu.

Beni yakalayan, bankın üzerine iten ve ayrılmayayım diye kucağıma oturan oydu. O andan sonra yapabileceğim

bir şey değil.

Görünmez bir bağ bizi birbirimize bağlıyordu ve herhangi bir şeyin onu kırmasına imkan yoktu.

Peki ya bir noktada kardeş olsaydık? Aklımda, bu olmadan önce o benimdi.

Peki ya ilk önce o sikik Aiden'la nişanlandıysa? Hiçbir zaman gerçek olmadı. O ve ben öyleyiz. Aslında hep

öyleydik. Parıltılı gözyaşlarını üzerime döktüğünde ya da yanağımı ilk kez öptüğünde ya da benim onu

kurtardığım gibi beni ilklerini kurtardığında başlamış olabilir.

Geçen gün ailesinin evinde havuz başında uzanırken bana, "Tüm ilklerini saklamadın," dedi.

Bikinisini giyyordu ve dikkatim dağılmıştı, çıkarmasını sağlamanın yollarını düşünüyordum ama aynı zamanda

hiçbir personelin onu çıplak görmesini istemiyordum. Onu bikiniyle görmeleri bile hoşuma gitmiyor.

Glgelerimi ayarladım ve Calila e Dimna kitabımı eğdim. O lanet Ronan'ın bir önceki kitabımı kıskançlık

yüzünden yakmasından sonra doğum günümde bana aldığı özel baskı ciltsiz kitaptı. "Evet yaptım."

"Hayır, yapmadın." Bana dik dik baktı ve kocaman Chanel gözlükleri takmasına rağmen mavi gözlerindeki

kötülüğü hissedebiliyordum. "On dört yaşımızdayken beni öptükten sonra diğerlerine kıyasla kötü olmadığımı

söylemiştin."

Gülümsedim. "şunu hatırlarsın."

"Tabii ki ediyorum, seni salak. Bu benim ilk pcğmd."

"Bu benim de ilk pcğmd."

"Ama dedin ki..."

"Bunu sadece Aiden'la ilk valsini yaptığın için söyledim." Bunu düşündükçe hala kanım kaynıyordu. O şerefsiz

bunun bedelini hayatının geri kalanında ödeyecek.

Silver'ın dudakları boğazını temizlemeden önce bir gülümsemeye dönüştü.

"Sen...sen inanılmazsın."

"Bunun haber olması mı gerekiyor Kelebek?"

Gneşliklerini çıkarıp o derin mavi gözlerini ortaya çıkardı, sonra sandalyesini bırakıp tıpkı parktaki o günkü

gibi kucağıma oturdu. Aşağıdan manzara aynıydı; ruhani ve nefes kesici.

Havacılarımı uzaklaştırdı çünkü bana her zaman söylediği gibi gözlerimi görmekten, daha doğrusu gözlerimde

kendini görmekten hoşlanıyordu.

"Demek ben senin ilk öpücüğündüm," diye mırıldandı.

"Sen."

Çenesini kaldırdı. "Ve son olarak."

"Ve son olarak." Sonra Cynthia bize katılıp beni bloklayana kadar onu yuttum.

Bunu ara sıra yapıyor, sırf tepkimi görmek için beni engelliyor ve ben de Sebastian'la yalnız kalmak istediğinde

bunu ona her fırsatta yapıyorum.

Ne? Bazen kin besliyorum.

Aiden'in bugün en iyi adamım olmasının nedeni de bu. Bu onun yetenekleri yüzünden değil - bu arada, ki bunlar

çok kötü - ama Silver'in benim olduğunu görmesini istediğim için. Bir zamanlar onun sahte nişanlısı olabilirdi

ve bunu silemem; ancak onunla evlenmemi izlemesini sağlayabilirim.

Elsa'ya sahip olduğu için umurunda değil ama bu, pekiştirmem gereken bir nokta. O yıllarda onun ona ait

olduğunu sanıyordum, sessizce acı çekiyordum ve bu duyguları bir daha yaşamak istemiyorum. Geceleri

uyuyamayacak hale gelene kadar bir köşeye itilmişlik hissi.

Silver koridorda belirdiğinde, eldivenli eli Sebastian'ın kolundayken düşüncelerim durdu.

Kum ayaklarının altında kayarken gelinliğinin kıvrımlarına nasıl şekil verdiğini ve ardında izler bıraktığını

hayranlıkla izliyorum. Bakışlarım, parlak gözlere yakalanana kadar aşağıdan yukarıya doğru yükseliyor. Bana

gençliğimizde yaptığı gibi o utangaç ama kararlı bir şekilde gülümsüyor.

Düğünümüz, onu ilk kez öptüğüm, elini tuttuğum ve insanların önünde avucumu sırtında gezdirdiğim Fransız

kasabasındaki küçük bir kumsalda gerçekleşti.

Doğmamış bebeğimizi kaybetmenin acısını çekmemize rağmen ilk kez özgürdük.
Silver'ın beni çekinmeden ilk

kez öptüğü an. Aynı zamanda dövmelerimizi de yaptırdığımız zamandı.

Şimdi o anları bir kez daha anılara anıyoruz. Ancak şimdi dünyanın gözleri
önünde. Bir süredir halka açtık

ama evlilik anlaşmayı kesin olarak garantiliyor.

On yıl oldu. Benim olduğunun üzerinden on kahrolası yıl geçti ve onu o parkta
görüp benim kaosuma

dönüşeceğine karar vermemin üzerinden yirmi yıl geçti.

Ama Silver'ın sorunu da bu; o sadece benim kaosum değil, aynı zamanda
huzurum da. Her gün döndüğüm ev.

İlişkimizi uzun süre sır olarak saklamak zorunda kaldık ve onu insanların
ortasından çalmaktan, bağlamaktan

ya da karanlık köşelerde becermekten keyif alırken, küçüklüğümden beri
bildiğim gerçeği dünyanın bilmesine

ihtiyacım var. kahrolası sekiz yaşında.

Benim ona ait olduğum kadar Silver de bana ait.

Sonunda bunu dünyaya haykırabileceğim gerçeği, içimi daha önce hiç
yaşamadığım tuhaf bir duyguyla

dolduruyor.

Baş dönmesi mi? Sinirlilik?

Ya da belki bu... mutluluktur.

Silver'dan önce bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ondan sonra
sadece... Kelebeğim anlamına

geliyor. Benim kaosum. Benim Dünyam.

Ne zaman bir meydan okumaya ihtiyacım olduğunu anlıyor ve benimle
yüzleşmekten çekinmiyor. Silver'ın en

çok sevdiğim yanı bu. Asla geri adım atmaması ve asla pes etmemesi. Aslında
benim kadar onun da

zorlanmaya ihtiyacı var ve bu yüzden benim için mükemmel kadın.

Ve öyle olduğu için hayatımızın geri kalanını bu gerçeği kanıtlayarak yaşamaya niyetliyim.

Sebastian kızını bana vermeden önce yanağından öpüyor. Gülümsemesi hala utangaç ama o mavi gözler?

Lanet olsun, bana nasıl bakıyorlar.

Kendimi onun gözlerinde görmeye takıntılı olan benim, tersini değil. Bana bakışlarına doyamayan benim.

"Bir şey mi fark ettin?" diye fısıldıyor.

"Ne?"

"Hiç bir şey?" Dudakları sevimli bir somurtuş şeklini alıyor.

"Seninle ilgili her şeyi fark ettiğimi artık bilmelisin." Üzerinde kelebek broş bulunan elbisesinin kurdelesini

işaret ediyorum. "Lanet kelebekler."

"Eğer onlara kanatlı hamamböcekleri derssen seni öldürürüm."

Kıkırdadım ve onu kendime doğru çektim çünkü aramızdaki mesafe küfürdü.

"Onlar parlak ve güzeller ve tıpkı

senin gibi insanları mutlu ediyorlar Kelebeğim."

Yanakları koyu bir kırmızıya dönüşüyor. "O halde sen onlardan daha önemlisin çünkü beni mutlu ediyorsun

Cole. Beni çok mutlu ediyorsun."

"Ve devam edeceğim."

"Gerçekten evleniyor muyuz?" diye fısıldıyor. "Hala bunun bir rüya olduğunu düşünüyorum."

"Hadi burada düğüm atalım, bunun bir rüya olup olmadığını size daha sonra göstereceğim, Bayan Nash."

Dudakları aralandı ve onu yutma dürtüsü beni sarstı, ben de öyle yaptım.

Başkası yapamadan kendi

düğümümüzü ben atıyorum.

Ben onunum.

O benim.

III

Balayı

11

Astrid

“Ben yetişemiyorum.” Yağmurda koşarken Levi elimi tutarken gülüyorum.

Bunu her zaman yapmamıza ve onun yanındayken yağmurun altında durmaya alışmış olmama rağmen, onun

uzun atletik bacaklarına gerçekten ayak uyduramıyorum.

Sonuçta o bir futbolcu ve Levi bunu bende ne kadar uygulamaya çalışırsa çalışsın, benim hala fiziksel

aktiviteye toleransım yok.

Durdu, parmakları hâlâ benimkilerin arasındaydı ve nefes nefese bana bakıyordu.

Vegas'tayız.

Şaka yapmıyorum.

Levi'ye ailemin burada nasıl evlendiğini ve bir gün burayı ziyaret etmeyi çok istediğimi anlattığımda, o bana

Vegas'ta bir balayı sürprizi yaptı.

Günah Şehri hiçbir zaman Levi'nin o derin mavi gözleriyle bana baktığı zamandan daha günahkar

görünmemişti. Islak sarı saçları gelişigüzel alnına düşüyor, köşeli hatlarını ve keskin çenesini gölgeliyordu.

Birkaç gündür buradayız ve her biri cennetten kesilmiş bir parça gibi geliyor. Güçlü, şefkatli ve koruyucu bir

Viking'in vücut bulmuş hali olan bu adamın aslında kocam olmasına hala alışamadım.

Burada geçirdiğimiz rüya gibi günler, her köşede dolaşıp sevişmek hiç yardımcı olmadı çünkü düğünden beri

durup onun kadar ona ait olduğum gerçeğini hissetme şansım olmadı. bana ait. Artık Astrid Elizabeth Clifford

King olduğumu. Ve tam adım, çok uzun olmasına rağmen olabilecek en iyi biçimdir.

Onun uykuya dalmasını izleme ve kirpiklerini sayma ya da daha sonra onun resmini çizebilmek için onu

gözetleme şansım olmadı.

Her gün beni o kadar yoruyor ki, kollarında bir kedi yavrusu gibi uyuyorum ve ancak beni farklı bir maceraya

sürüklemek için kalkıyorum. Kumarhane mi, restoran mı, yoksa loş köşelerde bana tamamen sahip olabileceği

yeraltı kulüpleri mi olduğu önemli değil.

"Haydi, Prenses." Bana sırtıyor, yanaklarımı iri elleriyle kucaklıyor ve tüm çevrem onun varlığıyla dolana kadar

yüzümü yukarı kaldırıyor. "Tüm sahip olduğun bu mu?"

Boy farkımıza rağmen yaklaştım ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek altın telleri düzene soktum.

Saçının rengini her zaman sevmişimdir ve bunun nedeni sadece bir Viking'e benzemesi değil. Ona yakışan tek

renk bu. Diğer Kral adamları Jonathan ve Aiden'in saçları koyu renk olsa da Levi'nin açık renk tonu var ve bu

bile onun ne kadar özel olduğunu gösteriyor. Sadece bana ait olması için olağanüstü bir kumaştan kesilmiş.

"Seni özledim" diye mırıldandım.

Hâlâ yanaklarımı tutarak başparmağıyla burnuma dokunuyor. "Bunca zamandır buradaydım."

"Yakındayken bile seni özlüyorum. Bu çok çılgınca değil mi?"

Bir kez başını sallıyor. "Ben aynıyım. Seni nefes alamadığım zamanlarda seni özlüyorum. Sesini duyamadığım

ya da sana dokunamadığım zaman. Senden ayrılmam gerektiğini düşündüğümde seni özlüyorum.

"Levi..."

"O yüzden seni özlememe izin verme. Bunu yaptığımda çok huysuz oluyorum ve bu, o sırada yanımda olan hiç

kimse için iyi değil.

"Seni özlememe izin vermezsen yapmayacağım."

"Bu söz konusu olamaz. Yaşlı, saçları ağarmış ve benden bıkmış olsan bile Prenses."

Yağmur yüzünden bulanıklaşan görüşümle ona baktım. "Kocamdan asla bıkmayacağım."

Gülümsemesi, gözlerinin derin mavisini bir kıvılcım aydınlatıncaya kadar genişledi. "Bunu sevdim."

"Senden nasıl bıkmayacağım?"

"O da öyle, ama aynı zamanda bana kocam, karım dediğin kısım da."

"Ben de severim."

Eğilip burnunu benimkine sürüyor. "Sanırım bu evliliğimizi tamamlamam gerektiği anlamına geliyor."

Zaten yaptın. Bir kaç sefer."

"Birçok kez, öyle mi? Sayıyor muydun, Prenses?"

"Sanki hiç ayak uydurabilecekmişim gibi." Beni soktuğu tüm pozisyonları hatırlayınca yanaklarım ısındı. "Beni

her yerde becerdin."

"Yağmurun altında değil."

Ve bununla birlikte beni kollarının arasına aldı. O bana sarılı halde koşarken çılgılık atıyorum.

Ben büyük bir keyifle gülerken parmaklarım omuzlarını sımsıkı kavradı.

Şimdiye kadarki en iyi balayı.

12

Elsa

Aiden, Jonathan'ın bir adaya sahip olduğunu söylediğinde şaka yaptığını düşündüm.

Ne münasebet.

Kayınpederim Jonathan King'in bir adaya sahip olmaktan çok daha fazlasını yapabileceğini bilmeliydim. Hatta

sürpriz bile olmamalıydı.

Balayını burada geçirmeyi tercih ettik ve bunun Aiden'in beni tamamen kendisine ayırma yöntemlerinden biri

olduğuna hiç şüphem yok.

Şikayetçi olduğumdan değil.

Düğün hazırlıkları sırasında onu zar zor görebildim. Elbiseyi seçmemde bana yardımcı olan Kim, Teal, Astrid,

Knox ve hatta Silver her zaman etrafımdaydı.

Kim'in onu affetmesi bana Silver'a kızgın kalmam için hiçbir neden bırakmadı. Özellikle Royal Elite'in son

yıllarında olup bitenleri anlattığımız sarhoş konuşmanın ardından bir gece geçirdik.

Silver'ın gözleri yalnızca Cole'daydı ve benim ona olan kıskançlığım yersizdi. Görünüşe göre mantıksız bir

çizgiye sahip tek sahiplenici kişi Aiden değil. Ayrıca Aiden'in evinde bana hiç saldırmadığı sırada ona

vurduğum için hâlâ kendimi kötü hissediyorum.

O sırada hamile olduğundan şüphelendiğini öğrendiğimde özür diledim ve o da diğer her şey için özür diledi;

özellikle de gizlice onu kontrol etmesine rağmen Kim'e sırtını döndüğü için.

O zamandan beri Silver ve ben aynı arkadaş çevresine mensuptuk. Sonuçta Teal ve Kim'in ortak noktası var.

Düğün hazırlıkları sırasındaki canlı atmosferden dolayı Aiden'dan pek doyamadım. Ve kızlar törenden önceki

geceyi benimle geçirdiler ki o da büyük günden önce gizlice içeri girip beni göremesin.

Bu onu durdurduğundan değil. Balkonumun altında durdu ve bana aptal gibi sırtımama neden olan birkaç

mesaj gönderdi.

Aiden: Dün gece ayrı kaldık tatlım.

Elsa: Zaten birlikte yaşıyoruz.

Aiden: Sayılmaz. Sende benim soyadım yok.

Elsa: Bu önemli mi?

Aiden: Kahretsin, öyle. Resmen benimsin tatlım ve sekiz yaşındayken yaptığın gibi yanımdan ayrılmayacaksın.

Elsa: Aiden...O zamanlar hatırlamıyordum. Bu konuda sonsuza kadar kin mi tutacaksınız?

Aiden: Sen yanımda olduğun sürece sana asla kin beslemeyeceğim tatlım.

Onun bu sözleri üzerine yüzümde bir gülümsemeyle uyudum. Bir bakıma Aiden'ın onu unutmamdan

hoşlanmadığını biliyordum ve bu onu hâlâ bir şekilde incittiği için hayatımın geri kalanını bu acıyı dindirerek

geçireceğim.

Bir tür sosyopat olması onun incinmeyeceği anlamına gelmez. Bu sadece onun buna göre hareket etmek için

farklı yöntemler seçtiği anlamına gelir.

Şu anda, şimdiye kadar gördüğüm en hipnotize edici turkuaz denize bakan bir şelalenin tepesinde duruyoruz.

Su aşağıya doğru akıyor ve yüzeye bir sıçrayışla buluşuyor.

"Vay be." Her açıdan fotoğraf çekiyorum. "Bu büyüleyici. Jonathan'ın bu kadar iyi bir zevke sahip olduğunu kim

bilebilirdi?

"Yapmıyor." Aiden çenesini başımın üstüne koyarken güçlü kollar arkadan belime dolanıyor. "Pokerde kazandı."

"Yine de onun sahibi."

"Bu da onun benim de sahibi olduğum anlamına geliyor."

Gülümsüyorum, hâlâ fotoğraf çekiyorum. Aiden, kırk dört yaşındaki babası olsa bile kimseye hayranlık

duymamdan hoşlanmıyor. Jonathan'a asla yaklaşamayacağımdan değil. Hala çok korkutucu ve babama ve

dolayısıyla bana karşı çok büyük bir kin besliyor.

Aiden telefonumu alıp yürüyüş için yanımızda getirdiğimiz küçük çantanın üstüne attı.

"Hey!" Onun göğsüne doğru dönüyorum. "Bunu kullanıyordum."

"Artık değil." İfadesi aynı kalıyor. "Ayrıca resimler için mi yoksa benim için mi buradasın?"

"Resimler." Haylaz gülümsememi saklıyorum. "Kesinlikle resimler."

"Ateşle oynuyorsun tatlım."

Onun koyu gri gözlerine ve zamanla keskinleşen köşeli hatlarına bakıyorum. Royal Elite School'dan Aiden

yakışıklı olabilir ama artık ölümcül. Büyüyünce muhtemelen babasının acımasız güzelliğine sahip olacağını

bildiğimden, yolun her adımında onunla birlikte olmaktan kendimi sersemletmeden edemiyorum.

Zaten hayatımızın on yılını ayrı ayrı kaybettik. Artık vakit kaybı olmayacak.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına sürttüm. "Ateşle oynamanın senin olmanın getirdiği

bir şey olduğunu sanıyordum."

"Kahretsin." Belimi saran tutuşu sıkılaşıyor. "Sen isteyebileceğim her şeysin."

"Ve sen benimsin."

"Seni kızdırdığımda bile mi?"

İç çekiyorum. "Beni sinirlendirdiğinde bile. Senin sadece koruyucu yönünü sevmiyorum Aiden. Seninle ilgili her şeye aşık oldum."

Aiden alnını benimkine dayadı ve ben onun gri irislerine yakalandım. "Sen benim için yaratıldın tatlım."

"Ve sen benim için yaratıldın."

Gözleri sadizmle parlıyor. "Bana güveniyor musun?"

"Kesinlikle."

Aiden beni sıkıca yakalayıp kenara doğru çekiyor. Aşağıya doğru düşerken çığlık atıyorum.

Beni ele geçiren şey korku değil. Bu tam, mutlak bir heyecan çünkü Aiden'ın kollarında olmak her şeyin yoluna

gireceğinden hiç şüphem yok.

Bir zamanlar onu kurtardığımı söyledi.

Bilmediği şey ise beni de kurtardığı.

13

Kimberly

Xan balayımızı bir kalede geçireceğimizi söylediğinde bunun gerçek bir kale olacağını düşünmemiştim.

Bu malikanenin tamamını bize nasıl verdiğine dair hiçbir ipucu yok.

Yorkshire'ın bu bölgesi, Orta Çağ'da yaşanan savaşlar nedeniyle çok sayıda kaleye ev sahipliği yapıyor, ancak

buranın özel bir yanı var.

Yarı Xan'ın acımasız pençelerinden kaçarak, yarı da neden buranın özel bir kale olduğuna dair bir sezgiye sahip

olduğumu anlamaya çalışarak merdivenlerden yukarı koşuyorum.

Zirveye ulaştığımda ayaklarım duruyor ve bunun nedeni aşağıdaki tarlaların nefes kesici manzarası değil -

gerçi bu da bir rol oynuyor.

Yüksek kulelerin ve terasın tüm görüntüsü. Nostaljik bir görünüm kazandıran taş korkuluklar ve pürüzsüz

zemin.

Her şey çok tanıdık.

Arkamdan sert bir vücut bana çarptı ve ayağım kayınca çığlık attım. Xan güçlü kollarını belime doluyor ve beni

yüz yüze gelecek şekilde döndürürken beni sabit tutuyor.

Muhtemelen eski merdivenlerden yukarı koştuğu için ağır nefes alıyor. Öte yandan ben? Nefes almayı

tamamen bırakıyorum.

Bir an gözlerinin derin, büyümlü maviliğinde, alnına düşen asi sarı tellerde, sanki gitmeme korkuyormuşçasına

bana sarılışında kayboluyorum.

Kollarımı ince beline doladım çünkü bir bakıma onu kaybetmekten de korkuyordum. Onu nihayet tekrar

bulduktan sonra hayatımda olmayacağını düşünmek bazen bana kabuslar yaşıyor. Beni atlattığı ve tamamen

unutmam için ikna ettiği tip.

Mükemmel bir kaşını kaldırıyor. "Benden kaçabileceğini mi sandın, Green?"

"Ben kaçmıyordum."

"Bu kısa bacaklarla bunu yapamazsın."

"Hey!"

"Ya da dayanıklılığın."

"Bunu geliştirmek için çalışıyorum!"

"Yani onu geliştirmek için çalıştığımızı mı söylüyorsun?" Gz kırıyor.

Yanaklarım alev alev yanıyor ve yan tarafa bakıyorum. "Kapa eneni."

İki parmağını enemin altına koydu ve dikkatimi tekrar ona çevirdi. "Utangaken çok tatlı olduğunu söylemiş

miydim sana?"

"Artık ocuk değilim."

"Hayır değilsin. Bu senin daha az sevimli olduğun anlamına gelmiyor, Green."

Yanağımı imdikledi ve yüzüme

hücum eden kanla mücadele ederken ben de elini savurdum.

Dudaklarında güzel, yürek hoplatan bir gülümseme belirirken dikkati zerimdeydi. O gülümsemeyle kaç kez

gördüğümün ya da onunla ne kadar zaman geirdiğimin bir önemi yok. Bu gamzelerin ortaya çıkma şekli her

zaman benim zayıf noktam olacak. Durup bakmaya ve muhtemelen bir aptal gibi görünmeye karşı

koyamıyorum.

Bu adam artık benim kocam.

Benim. Koca.

Hayatımın geri kalanını paylaşacağım adam.

Onu gençken bulduğum için çok şanslıyım. Bir bağlantının ne anlama geldiğini bile bilmeden bir bağlantımız

vardı. Aradaki tüm ayrılık, her ne kadar acımasız olsa da, bizi bugün olduğumuz kişiye dönüştürdü ve ben bunu

başka türlü istemezdim.

Hiçbirimiz mükemmel değiliz ama birbirimize mükemmel uyum sağlıyoruz.

RES'ten sonra geçmişten gelen

işişkimizi yeniden inşa ettik. Her konuda aynı fikirde olmasak da atışmıyoruz.

Birbirimize çok uzun süre kızgın

kalmayız.

Her gece birbirimizin kollarına girip uykuya dalarken iç çekiyoruz.

Okuduğum tüm aşk romanlarından bile daha iyi. Bunlar kurgusal ama Xan'ım gerçek.

Çok gerçek.

O hayatımdaki en gerçek şey ve hiçbir şey bunu benden alamaz.

"Yeşil!"

"Ha?" Konuşuyor muydu?

"Neden buraya geldiğini sordum?"

"Ah, bu...manzara."

"Görünüm?"

"Kale. Büyükannemden aldığım çocuk kitaplarından birine benzemiyor mu bu?"

Genişçe sırtıyor, gamzeleri derinleşiyor. "Bunu fark ettin."

"Bilerek yaptın?"

Reverans yapıyormuş gibi yapıyor. "Knighzniz her zaman hizmetinizdedir kraliçem."

"Tanrı." Aptal gibi gülümsemeden duramıyorum. Birlikte okuduklarımıza uzaktan benzer bir şey bulmak için

çok araştırma yapması gerekmiş olmalı.

Yanağını avuçladım, başparmağım tenini okşuyordu. "Sana sahip olduğum için çok şanslıyım."

"Öteki yol bu. Ben şanslı piçim çünkü sen benim hayatımdasın, çünkü sen bütün hatalarımı affedip beni seçtin.

Hayatımın geri kalanını bunu sana telafi ederek geçireceğim Green. Ne de olsa beni Knightn ilan ettiğinde,

üzerimdeki hak iddianı ortaya koymuş oldun."

"Ve artık ben Bayan Knight'ım."

"Soyadımı sana seviyorum."

"Ben de."

Dudaklarını benimkilere sürttü ve kısa olmasına rağmen nefesim kesiliyor ve vücudunun sert çıkıntılarına daha

da sokuluyorum. Geçmişte aramızda çok fazla mesafe vardı ve bunun tekrarlanmasına izin vermeyeceğim.

Ama mesafeye rağmen birbirimizi gördük. Birbirimizin karanlığını ve şeytanlarını hissettik ve bence bu yüzden

artık ayrılamayız.

Bu yüzden birbirimizin kucağında geçirdiğimiz her anın kıymetini biliyoruz. Hiçbir şeyi hafife almayız çünkü

hayat dolu dolu yaşanmak içindir.

"Seni sevdiğimi biliyor musun Green?"

Güldüm. "Bana her gün söylüyorsun."

"Bu yeterli değil. Senin yanıdayken hiçbir şey yeterli değil. Şimdi söyle."

"Ne?"

"Senin de beni sevdiğini."

"Ya durursam?"

"Yapmayacaksın."

"Çok mu kibirlisin, Xan?"

"Hayır ama mecbur kalırsam aşkın için yeniden savaşırım."

"Sanki seni sevmekten vazgeçecekmişim gibi. Kalbim ve ruhum senindir Xan. Her zaman öyleydiler."

"Bir şey unuttun."

"Ne?"

"Senin vücudun da benim."

Bağırıyorum, sonra beni kollarına alıp tahta bankın üzerine attığında kıkırdamaya başlıyorum.

Yine başlıyoruz.

14

Teal

"Hazır mısın, ma belle?"

Hayır.

Hazır olmaktan çok uzağım. Aslında otel odamıza sürünerek dönmek istiyorum.

Bir korkak gibi görünmek yerine, Ronan'ın pazılarını yavaşça ovuşturdum, bu da onun beni becermesini

istediğimde işaretim haline geldi.

Gerçi bunu pek kullanamıyorum çünkü genellikle ben ona bir şey söylemeden önce hazır oluyor.

Parmak uçlarımda yükselerek kulağına şunu fısıldadım: "Hadi otele dönelim ve üç tur yiyebilirsin."

Gözleri kararıyor ve şişkinliğinin mideme doğru büyüdüğünü hissediyorum.

Ronan'ı bu kadar kolay tahrik edebileceğime asla alışamayacağım. Bazen sadece bir dokunuş yeterli oluyor ve

halka açık yerlerde bile beni anlamsızca harap etmeye hazır oluyor.

Ama burada değil.

Milano yakınlarındaki Colossus Köprüsü'nün tepesinde duruyoruz ve onun arzusunu yerine getiremeyeceği

kadar çok insan var.

"Siktir, güzelim," diye mırıldandı alçak sesle. "Kokteyl yapmayı iş olarak almaya ne zaman karar verdin?"

Onu tanıdığımdan beri ama bunu söylemiyorum. Bunun yerine parmaklarımı göğsünün sert kasları üzerinde ve

beline doğru gezdirerek inlemesini sağladım.

Her iki elimi de kendi ellerinin arasına alıp göğsüne hapsetti. Dudaklarında sinsî bir gülümseme belirliyor.

"Korktun mu?"

"HAYIR!"

"Ama emin misin?"

"Evet."

"Hmm, neden sırf bundan kurtulmak için beni baştan çıkardığını hissediyorum?"

"Hmph. Bu çocuk oyuncadı. Korkmuyorum Ron."

"HI-hı."

"Yapma." Ona dik dik bakıyorum ve bu onun gülümsemesini daha da genişletmesine neden oluyor.

Bazen tüm katmanlarımı bu kadar kolay okuyabilmesinden nefret ediyorum. Dünyaya yansıttığım kişiliğin

ötesini gören ve içimdeki savunmasız parçayı hisseden tek kişi o. Dış dünyanın sert koşullarından zarar

görmesini istemediğim için genellikle kilit altında tuttuğum kısım.

Ama bunu Ronan'a göstermek ve onun da ziyafet çekmesine izin vermek istiyorum. Şakacı kişiliğine rağmen o

kadar empatik ki, bu delilik.

Bu bende de onu koruma isteğı uyandırıyor çünkü dünya onun gibi biri için fazla acımasız. Dünya Ronan gibi

saf bir ruhu hak etmiyor.

Elleriyle yanaklarımı tutarak birbirimizin gözlerine bakabilmemizi sağladı. Ona kıyasla çok küçüğüm ve benden

bu kadar uzun olmasından nefret ediyorum, yüzüne ulaşmak için parmak uçlarımda durmak zorunda

kalıyorum - ya da yeterince yakına.

Bunu yaptığında, etrafımızdaki tüm dünya kayboluyor. Gördüğüm tek kişi o.

Hissettiğim tek şey, yelek ve ipler yolumu kapatsa da bedeninin benimkine yapışık olduğuydu.

"Bana güveniyor musun?" beni her seferinde kemiksiz bırakan bir ses tonuyla mırıldanıyor.

"Benim hayatımla."

"Bunu test etmenin zamanı geldi, anne."

Ah. Bunu kabul ettiğimde sarhoş olmalıyım. Ah, durun, öyleydim. Ama alkol konusunda değil. Dün gece

benden birden fazla orgazm kopardıktan sonra tamamen tükenmiştim. Bugün bungee jumping yapmayı

önerdiğinde yarı uykuluyken kabul etmiş olabilirim.

Ronan, işine geldiğinde manipülatif bir pislik gibi davranarak bu fırsatı değerlendirdi ve sabah ilk iş olarak bizi

buraya getirdi.

"Beş tura ne dersin?"

O sıırtır. "Tamam."

"Tamam aşkım?"

"Geri döner dönmez o turları yapacağım, trésor."

"HAYIR. Eğer bana bunu yaptırırsan turları alamazsın.

"Ya fikrini değiştirirsem?"

"Fikrimi değiştiremezsin."

"Bu hoşuna giderse, bırakıp çığlık atarsan, o zaman ben de turlarımı alırım."

Yan tarafını dürttüm. "Yani şimdi bunlar senin turun mu?"

"Her zaman öyleydiler." Göz kırıyor ve ben gülümsemeden edemiyorum.

Ronan, Ronan olacak. Adrenalin ve eğlence bağımlısıdır. Her ne kadar ikimiz de geçmişimizin travmasını

atlatıyor olsak da Ronan hiçbir zaman sert bir insana dönüşmedi.

O hala partinin kalbi ve insanların yöneldiği kişi. Ben de o insanlardan biriyim ama aradaki fark şu ki, o da bir

şekilde bana yöneliyor.

Ben onun yanında olmadığım ve onu yakınında tutmadığım sürece bir türlü uyuyamıyor. Bir şekilde sadece

beni arıyor.

O bir şekilde benim.

Kocam. Benim Dünyam.

O isteyebileceğim her şey ve daha fazlası. Ona bağımlı olabilirim. Uyandığımda onun gittiğini bulma düşüncesi

bana kabuslar yaşıyor.

Her neyse. Bungee jumping mi yoksa gerçek anlamda jumping mi olduğu umurumda değil. Bu adamla her

yere giderdim.

Cehennem dahil.

Kollarımı beline doladım ve ona tutundum çünkü o hayatımda ihtiyaç duyduğum tek dayanak noktasıydı.

"İşte benim kadınıam." Başını eğip ağzımı bir öpücükle yakaladı.

Dudaklarının yumuşaklığında, tüm vücudunun bana doğru yaptığı açıda kayboluyorum. O ezici duyguyla

ıslanırken gözlerim kapanıyor. Ronan'ın öpüşme şekli sanki benim ona doyamadığım kadar kendisinin de bana

doyamadığını tek kelime etmeden söylüyordu.

Dudakları yavaşça dudaklarımdan ayrılıyor ve gözlerimi açıp onun koyu renkli dudaklarına bakıyorum.

"Seni neden bu kadar çok seviyorum Ronan?" İç çekiyorum.

Gülümsemesi uğrunda ölmeye değer. O kadar parlak ve mutlu ki, bunu bir ömür boyu böyle tutmak istiyorum.

Beni belimden tutarak kendine çekiyor. "Çünkü seni kazandım güzelim."

Ve sonra atlıyoruz. Kollar birbirine dolanmış, kalpler birbirine çarpıyor.

Ve havada, ikimiz de düşerken ve birbirimizin gözlerine bakarken, bir özgürlük duygusu iliklerime kadar

çarpmıyor.

Ölüm bizi ayırana kadar bu adamla birlikte olma özgürlüğü.

15

Silver

Yumuşak deniz meltemi vücuduma çarptığında inliyorum.

Meme uçlarım yukarı çıkıyor ve uyluklarımı birbirine sürtüyorum. İşte o zaman üzerimde hiçbir şey olmadığını

fark ediyorum.

Hiçbir giysi.

Gözlerim aniden açılıyor, beni uykumdan uyandırıyor ve gerçekten de güneşin altındaki şezlongda tamamen

çıplak yatıyorum.

Cole.

O sapıktan başka kimse kıyafetlerimi çıkarmazdı. En çok rahatsız olduğum kısmın, buna tanık olacak kadar

uyanık olmamam olmasından nefret ediyorum.

İnleyerek kocamı aramak için dirseklerimin üzerinde kalkıyorum.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Cole benim kocam. Bir araya gelmemizden bu yana on yıl geçti, birbirimize ilklerimiz için söz vermemizden bu

yana da yirmi yıl geçti ama sonunda buradayız.

Evlilerdi.

Balayımızı Fransa'da, herkesin önünde birbirimizi ilk kez öptüğümüz o küçük kasabada geçireceğiz.

Dövmelerimizi birlikte yaptırdığımız kasaba.

Parmaklarım o gün aldığım kelebeğe dokunmak için yan tarafımda kıvrıldı. Biraz dürtüsel olmasına rağmen bu

hayatımda verdiğim en iyi kararlardan biriydi.

Hayatımın aşkıyla evlenmek dışında. Günlerimin huzuru ve diğerlerindeki mutlak kaos.

Ama yapabilseydim bile onunla ilgili hiçbir şeyi değıştirmezdım.

Şu anda Akdeniz'de seyreden bir yattayız. Ve evet, Cole'un bir yatı var. Sanırım William Nash'in servetini hafife

almışım, çünkü görünüşe göre, uzun zaman önce vefat etmiş olmasına rağmen, hayatını gerçek anlamda

altından bir imparatorluk inşa ederek geçirmiş.

Cole'un hem Aiden'in babası Jonathan King hem de Elsa'nın babası Ethan Steel ile ortaklık kurmasından bu

yana durum daha da iyi hale geldi. Hangi kodamanları hedef alacağını tam olarak biliyor. Hesapçı kişiliğiyle iş

dünyası için yaratılmıştı.

Benim rekabetçi kişiliğim de buna uygun. Cole ve benim dünyayı fethetmemizi ya da onun dediğı gibi ona

sahip olmamızı sabırsızlıkla bekliyorum.

Kendi rekabetçi çizgisi göz önüne alındığında Aiden'la bir sorunumuz olacak ama Cole ve ben ona tüm

gücümüzle saldırırsak hiç şansı yok.

O pislik aşağı iniyor.

Ayağı kalkarken kıyafet arama zahmetine girmiyorum. Yatta yalnızız ve yat şu anda hareket etmese de

görünürde kimse yok. Kelimenin tam anlamıyla hiçliğin ortasındayız, kimsenin bizi tanımadığı ve kendimiz

olabileceğimiz bir yer.

Halkın içinde bir arada olsak sorun yaratacağından değil. Sonuçta evlendik.

Ama bir bakıma birlikte geçireceğimiz özel zamanı, sadece ikimizin bildiğı tuhaf şeyleri yapmayı özölüyoruz.

Cole hâlâ beni bağılıyor ve ardı ardına patlayıcı orgazmlar yaşıatıyor benden. Biz hâlâ birbirimizi eğlendirirken

diğer insanların seks yapmasını izlemek için La Débauche'e gidiyoruz.

Kocam ellerini benden uzak tutamadığı için, tıpkı benim ellerimi ondan uzak tutamadığım gibi, hâlâ hızlanmak

için karanlık köşelere gizlice giriyoruz.

"Cole'u mu?" Arıyorum ama cevap yok.

Aşağıyı ve odaları aradım ama ondan hiçbir iz yok. Üst kata dönüyorum, parmaklarım biraz titriyor.

Yatı bizzat kullanan kişinin kendisi olduğunu göz önünde bulundurarak, muhtemelen kaptan kamarasında

olduğunu kendime anlatmaya çalışıyorum ama kalbim yüksek sesle ve hızlı atmayı bırakmıyor.

Aramızda yaşananlardan sonra Cole'dan ayrı vakit geçirmekten hoşlanmıyorum. Benden asla uzak

duracağından değil. O çoğu zaman benim gölgem ve nadiren bana onu özleme fırsatı veriyor.

Ancak şimdi ondan hiçbir iz yok.

Korkuluğun yanında duruyorum ve aşağıya bakıyorum. İşte o zaman onu görüyorum. Denizde, başı aşağıya

bakacak şekilde yüzüyor.

O hareket etmediğinde kalbim küt küt atıyor. Hayır, hayır...

Cole eski evinin havuzunda travma geçirmiş olabilir ama onun dışında mükemmel bir yüzücüdür.

Neden hareket etmiyor?

Atlarken bunu düşünmüyorum. Soğuk su tenimi şok ediyor ve burun deliklerimi dolduruyor ama ona uzanırken

durmuyorum. Ona dokunduğumda yüzeye çıkıyor, ıslak saçları alnına yapışıyor ve koyu yeşil gözleri güneşte

parlıyor.

Omzuna vurdum, derin bir nefes aldım. "Seni lanet pislik! Sana bir şey oldu sandım."

Beni göğsüne bastırarak vuruşlarımın sönmesine neden oldu. "Ve seni terk mi edeceğim? Bunun mümkün

olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Tarçın kokusunu içime çekiyor, ona doyuyorum. "Bunu bir daha asla yapma."

"Sadece denizin altını gözlemliyordum. Uykundan bu kadar erken uyanacağını düşünmemiştim."

"Eh, sen benim elbiselerimi aldın, seni sapık."

"Birini bilmek gerekir, Kelebek."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Uyurken fotoğrafımı çektiğini fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Yapmayacağım."

"Ben yanında olmadıgımda onlara mı bakıyorsun? Bilmem gereken başka bir ilginçliğin var mı? Biliyorsun,

senin tüm sapıkça dileklerini gerçekleştirmeye her zaman hazırım.

İşte o. Gerçekleşmediği hiçbir dilek olmadı. Vücudumu mümkün olan en iyi şekilde ateşe veriyor ve ben

tamamen tükenene ve memnun olana kadar durmuyor.

"Ne zaman istersen hazırım." Uyluğunu benimkinin arasına sokarak ereksiyonunu hissetmemi sağlıyor ve evet

o da çıplak.

"Bikini mi bu yüzden mi çıkardın?"

"Hayır, ben sadece bronzlaşma çizgilerinizin olmasını diye, kimsenin görmemesi için iyi bir eğlence olmaya

çalışıyordum." Başını eğdi ve göğsümün yumuşak etini emerek sıcak, kırmızı bir iz bıraktı.

Sırtımı eğiyorum, gözlerim kapanıyor. Bu her zaman en sevdiğimiz kısım olmuştur; o beni yalnızca kendisinin

görebileceği yerlere işaretlemeyi seviyor ve ben de onun vücudumda bıraktığı izlere bakmayı seviyorum.

Başını kaldırıyor ve gözleri benimkileri rehin tutuyor. Bana bakış şekline, beni isteme şekline, benden başka

kimseye bakma şekline sürekli hayranlık duyuyorum.

Bu sadece seks ya da tuhaflıklarla ilgili değil, mesele beni yakınında hissetmek dışında hiçbir sebep olmadan

beni nasıl kendine tuttuğuyla ilgili. Her gece başımı kucağına yaslayarak bana nasıl kitap okuduğunu, eğer

uykuya dalarsam bana sımsıkı sarılıp dudaklarını alnıma mühürleyerek uyuduğunu anlatıyor.

Bu onun, benim ve sonunda tüm dünyanın önünde birlikte olabilmemiz için çıktığımız uzun yolculukla ilgili.

Kollarımı boynuna doladım ve ensesindeki saçlarını okşadım. "Sen benim dünyamsın Cole."

"Biliyorum."

"Hayır, ciddiym. Sen benim tüm dünyamsın ve sen olmadan bu dünyada nasıl yaşayabileceğimi bilmiyorum.

"Buna gerek yok çünkü benden kurtulamayacaksın Kelebek. Sen benim kaosumsun, unuttun mu?

"Peki ya sakinliğin?"

"Ve benim sakinliğim."

"Ya senin aşkın?"

Gülümsüyor ve ben burada ve şimdi neredeyse bayılıyorum. "Ve aşkım."

"Seni çok seviyorum. Şimdi ve sonsuza kadar kocam.

"Ve seni seviyorum karım."

IV

Hamilelik

16

Levi

Yaşı Yirmi Üç

Çantamı kanepeye atıp biraz su almak için mutfağa gidiyorum.

Bugünkü antrenman çok yorucuydu. Her zamanki adrenalin ihtiyacımı ve daha fazlasını karşıladım.

Şimdi sadece güzel karımla kucaklaşmak ve onun çok sevdiği o kanlı filmlerden birini izlemek istiyorum. Diğer

kadınlar romantik komedilerden hoşlanır ama benimki tuhaf şeylere takıntılı. Eklektik tadı nedeniyle onu daha

da çok seviyorum.

Suyumdan bir yudum aldıktan sonra şişeyi yarıya kadar ağzıma götürüp duruyorum. Sanat stüdyosunun kapısı

açık.

Genellikle eve erken döndüğümde, o dışarı çıkana kadar aptal gibi surat asmak zorunda kalıyorum. Başyapıtlar

yaratabilmesi için yalnız zaman geçirme ihtiyacına saygı duyuyorum. Ayrıca Astrid her zaman dikkatimi

dağıttığımı söylüyor, ben de yoldan çekilmeye çalışıyorum. Anahtar kelime 'denemek'.

Kapının artık açık olması yanlıştır. Şişeyi tezgahın üzerine koyup içeri giriyorum. Daniel geldi mi? Ama o

Amerika'da. O ve Ronan'ın kayınbiraderi Knox, Amerikan kadın nüfusu arasında düzüşmeye dayalı bir tür

dostluk kurdular ve üniversiteyi bitirdikten sonra bile Amerika'da kalmaya karar verdiler. Astrid, Daniel geri

dönseydi bana söylerdi, dönmese bile ben bunu hissederdim, çünkü onun tüm haftayı heyecanla geçirdiğini

düşünürsek.

Bu Daniel'in yoldan çekildiği anlamına geliyor.

Aiden ve Jonathan'la birlikte amcamın adasında oldukları için Elsa ya da amcamın karısı olduğunu da

sanmıyorum. Astrid ve ben antrenmana çıkmadık çünkü benim antrenmanım vardı ve Astrid... iyi değildi.

Dün gece amcamın karısı Aurora'yla telefonda konuştuğunda bunu söyledi. 'İyi değil' kelimesini belli belirsiz

hatırlıyorum ve bunun bir rüya olduğunu düşündüm.

Sanat stüdyosuna adım attığımda ayaklarım ağırlaşıyor. Boya ve kömür kokusu burnuma çarpıyor ve nefes

almak için eşikte duruyorum.

Mühim değil. Hiçbir şey olmayacak.

Astrid'im dünyadan ve içindeki her şeyden daha güçlü. Bu kadar kötü durumda olmasına imkan yok.

Onu aynanın önünde dururken bulduğumda duruyorum. Çıplak çizimlerimi yaparken kullanabileceği bir tane

var burada. Mümkün olan tüm açıları alabilmek için öyle olduğunu söylüyor. Genellikle onun önünde onu

sikiyorum çünkü onun bizi mümkün olan her açıdan görmesini istiyorum.

Ancak şu anda çizim falan yapmıyor gibi görünüyor.

Kolsuz bluzunu göğüslerinin altına doğru tuttuğunda yüzü solgun ve boş bir bakışla aynaya bakıyor.

"Astrid..." diye mırıldandım, sesim alçaktı ve içimde dönen karmaşayı aktarıyordum.

Kolsuz bluzunu çıkarıp bana bakmadan önce irkiliyor, yüzünde hafif bir gülümseme var. Yüzü hâlâ solgun,

yanakları tüm rengini kaybetmiş.

İki adımda ona ulaşıp çenesini tuttum ve ona dikkatle baktım. Hastalanıyor muydu ve ben bunu fark etmedim

mi?

Bu olmamalıydı. Onu bu dünyadaki herhangi bir şeyi izlediğimden daha çok izliyorum - ben de dahil.

Onun iyiliği her şeyden önce gelir.

"Sorun ne, Prenses?"

"İçeri girdiğini duymadım." Hala gülümsüyor.

"Bundan kaçmaya çalışmayın. Senin derdin ne?"

"Neden bende bir sorun olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü resim yapmıyorsun, solgunsun ve Aurora'ya fena halde hasta olduğunu söyledin. Kahretsin." Elimi

saçlarımdan geçiriyorum. "Bunu daha önce fark etmeliydim."

"Bunu yapabileceğini sanmıyorum. Kendimi tanımadığım zaman değil. Elimi tutup saçlarımı serbest

bırakmamı sağladı ve diğer avucuyla bukleleri düzeltti.

Bu yüzden Astrid benim sakinliğimdir. Beni kısır bir döngüye iten kara deliğin içine çekilmeme izin vermiyor.

Ben içeri sürüklenmeden önce beni hep uzaklaştırır.

"Neyi bilmiyordun?" Zar zor duyulabilecek bir sesle soruyorum. Kürek kemiklerim korkudan birbirine çarpıyor.

Ona bir şey olabileceği düşüncesi beni çılgına çeviriyor.

Sadece ne olduğunu bilmem gerekiyor ki düzeltebileyim. Elbette Jonathan gerekirse bir veya iki doktoru veya

koskoca bir hastaneyi tehdit edebilir.

"Sinirlenme Lev. Bunu ancak bu sabah doğruladım."

"Neyi onayladın?"

Yutkunuyor, hassas boğazı hareketle birlikte hareket ediyor.

"Prenses, burada zar zor dayanabiliyorum, bu yüzden artık her gün."

"Hamileyim."

Kelimeler kulaklarıma ulaşıyor ama onları sindirmem birkaç saniyemi alıyor.

"Yani hasta değilsin?"

"Hasta? Hayır. Biraz midem bulanıyor ama kötü bir şey değil."

"Sağ."

"Sağ?" Kaşlarını çatarak kaşlarını çattı. "Tüm söyleyeceğin bu mu? Sen...mutlu değil misin?"

"Elbette öyleyim ama sağlıklı olduğun için daha mutluyum Prenses. Senin hasta olduğunu falan düşünerek

neredeyse kalbimi kaybediyordum. Sağlıklı mısın?"

Alt dudağını ısırıyor. "Bence de. Sadece birkaç test yaptığım için doktora gitmemiz gerekiyor."

Elini tutuyorum. "Hadi hemen gidelim. Aiden'dan Elsa'nın kadın doğum uzmanına soracağım. Aiden'ın gece geç

saatlerde yaptığı aramaları halledabiliyorsa, benimkini de halledebilir."

"Beklemek." Parmaklarımı çekiştirerek durmamı ve tekrar onunla yüzleşmemi sağladı. "Bunun plansız

gerçekleşmesine kızmadın mı? Beklemek istedik ama sonra bu ortaya çıktı. Sanırım bunun nedeni bir kez hapi

kaçırmış olmamdı."

"Neden kızayım ki Prenses?" Elimi karnının üzerine koyuyorum ve herhangi bir şişlik ya da herhangi bir şey

olmamasına rağmen şimdiden bir aidiyet duygusu hissediyorum. "Sen mutlu olduğun sürece, buna fazlasıyla

hazırım. Sen? Mutlu mu yani?

Karnındaki elimi tutarak çığınca başını salladı. "Testte pozitif çizgiyi görene kadar bunu bu kadar çok

istediğimi bilmiyordum. Çocuklarının annesi olmak istiyorum Levi."

Sırıtiyorum. "Çocuklarımla annesi. Bunu sevdim."

"Siz yapıyorsunuz?"

"Lanet olsun, öyle." Onu bıraktığımda nefesi kesilene kadar dudaklarını öptüm. "Şimdi sağlıklı olduğundan

emin olalım."

17

Elsa

Yirmi Bir Yaşında

“Dediğim gibi, bazı teorileri kullanarak benimle tartışamazsınız. Gerçek bir inek olun ve bunu gerçek zamanlı

olarak kanıtlayın.

Aiden kendine özgü poker yüzüyle sınıf arkadaşlarımıza bakıyor. Yemin ederim duygularını gizleme konusunda

daha da inatçı oldu.

Onunla on sekiz yaşında tanıştığım için şanslıyım çünkü yirmi bir yaşındaki Aiden beni çılgına çevirirdi.

Kazı şunu. Öyle ama artık onu her fırsatta ona karşı koyabilecek kadar iyi tanıyorum. Her zaman

kazanmıyorum ama mücadeleye değer.

Meslektaşlarımız ona sorularla ama cevapsız bakıyorlar.

Sadece Aiden üniversite öğrencilerinin yüzüne karşı inek derdi. Ona bunu yapmamasını söylediğimde, şeylere

isimleriyle hitap edilmesi gerektiğine kesinlikle inandığını söyledi.

"Herhangi biri?" meydan okuyor. "Evet, öyle düşünmedim."

Cole burada olmadığı için şanslı. Eğer öyle olsaydı, tam anlamıyla bir savaşa dönüşürdü ve hepimiz bütün

gece burada oturup onların tartışmasını izlerdik.

Hiç kimse kazanamaz ama Aiden, işini kolaylaştırması konusunda ısrar ediyor.

"Aslında bir tane var." Sağımdan kötü bir ses geliyor. Amerikan aksanı onu hemen farklılaştırıyor.

Dalak daha çevreye katılmadan önce bile inliyorum. Cole'un halletmesi gereken işleri olduğu için bu gece

şanslı olduğumuzu düşündüm.

Hayır.

"Senin burada ne işin var?" Soruyorum. "Sen bu kulübe ait değilsin."

"Ben şimdi yapmak." Erişim kartını sallarken koyu yeşil gözleri haylazlıkla doluyor. "Tüm havalı çocukların

gittiği yerde olmalıydım. Öyle değil mi Pres?"

Tartışma kulübü başkanımız Oliver, Amerikalının büyüleyici gülümsemesine başını salladı.

Gözlerimi deviriyorum. Katılmasının tek nedeni Aiden ve Cole'a meydan okumaktı. Yemin ederim bu Amerikalı

gibi delileri sanki mıknatısmış gibi çekiyorlar.

Aiden bile iyi niyetinden dolayı kulübe katılmadı. İlk önce ben katıldım ve o 'ilgilendiği' için içeri girdi.

İlgilendim, kıcıım. Daha çok, kendi deyimiyle sinekleri kovmak için burada olmak istiyormuş gibi.

Aiden'in sahiplenme duygusu sınır tanımıyor. Diğer kulüp üyelerine bu kadar yakın olmamdan hoşlanmıyor, o

yüzden onların hayatlarını cehenneme çevirmek için içeri daldı. İsteddiği zaman sinir bozucu derecede

tartışmacı olabiliyor.

"Bize katılman çok iyi, Ash." Aiden gözlerinde sadizm kıvılcımları parlarken sırıtıyor. "Şimdi İngiltere ile ABD

arasında diplomatik sorun yaratmadan önce eşimden uzak durun."

Amerikalı altın çocuk ellerini kaldırarak kahkahalara boğuldu. "Tamam tamam. Durumun kötü dostum."

Aiden elini benimkine doladı ve sanki bir şeyi kanıtlamak istermiş gibi parmaklarımızı birbirine kenetledi.

Yüzüklerimiz birbirinin üstünde. Aiden'in yapmayı çok sevdiği bir şey.

İki yıldır evliyiz ve bunu her yerde duyuruyor. Ne zaman biri bana baksa, bana aldığı kocaman elmas yüzükle

neredeyse gözlerini kör ediyordu.

Giyeceğim bir şey değildi ama yine de kabul ettim. Bu yüzük Alicia'nındı ve bunun Aiden için duygusal değerini

anlıyorum.

Kısa süre sonra, bunu her fırsatta kendi bölgesini işaretlemek için de kullandığını öğrendim.

Basın, tanıtım için kullanmadığı tek araçtı ama buna da ihtiyacı yoktu.

Düğünümüz aile ve arkadaşlara özel olmasına rağmen manşetlere taşındı.

King ve Steel'in evliliği iş dünyası sütunlarında ve gazetelerde defalarca yazıldı.

Her iki şirket için de yeni bir dönemin başlangıcı. Babam ve Jonathan çok iyi arkadaşlar olmasalar da birlikte

çalışmayı öğrendiler.

Agnus'a hala tam olarak güvenemiyorum. O gerçekten bir psikopat ve ben ona karşı her zaman temkinliyim.

Ancak babası onun gerçek doğasını biliyor gibi görünse de ona güveniyor.

Agnus, babam ve Jonathan'ın ortaklığında büyük rol oynuyor. O ailelerimiz için bir güç direği haline geldi ve bu

yüzden ondan nefret edemem.

Teyzem ve Amcamın şirketi Quinn Engineering bile King Enterprise ile Steel Corporation arasındaki ortaklıktan

bu yana geliyor.

Teyzem Cambridge yerine Oxford'u seçtiğimde biraz üzölmüştü ama bunu hemen atlattı.

“Tartışmaya ekleyecek bir şeyin var mı Ash?” Aiden Amerikalı arkadaşına soruyor.

Tüm ekip üyeleri ikincisine odaklanır.

Bazı kızlar kızarır. Diğerleri ona rüya gibi gözlerle bakıyor.

Keşke bu güzel cephenin altında neyin gizlendiğini bilselerdi.

O tıpkı Aiden'a benziyor. Biraz daha dengesiz değilse. Amerika'daki prestijli üniversitesini neden bırakıp burada

bize katıldığına dair hâlâ hiçbir fikrim yok.

"Evet gerçekten." Bir sandalyeye çöküyor, kolları kenardan sarkıyor. “Bak, Aiden. Yasal zorunluluk altında

olmadığımız için bunu size kanıtlamak zorunda değilim. Bunu kanıtlamayı seçebilirim ama bu yalnızca isteğe

bağlı.”

“İstek ne zaman biter, yükümlülük ne zaman başlar?” Aiden karşılık veriyor.

Devam ediyorlar. Seyirciler iki titanın ağızları açık bir şekilde çarpışmasını izliyor. Başkan bile bir şey

söylemeye cesaret edemiyor.

Öte yandan ben mi? Birbirini alt etmeye çalışan iki sosyopatı izlemekten bıktım.

Asher hukuki metinler falan hakkında konuşmaya devam ederken Aiden'ın elini sıkıyorum ve fısıldıyorum:

"Yorgunum. Hadi eve gidelim."

Bunu düşünmek için bile durmuyor.

Hâlâ elimi tutarak ayağa kalktı, beni de yanına aldı ve Asher'ın sözünü etkili bir şekilde kesti. "Karımın

dinlenmeye ihtiyacı var."

"Kaybeden," diye mırıldandı Asher.

Aiden sırıttıyor. "Yağmur kontrolüne gidiyorum."

Biz kapıya doğru giderken Asher arkamızdan "Ben burada olacağım" diye seslendi. “Peki, neredeydim?”

Uzun ve tek taraflı bir tartışmaya başlıyor.

"Neden onunla arkadaşsın?" Yalnız kaldığımız anda soruyorum.

"Çünkü o eğlenceli, tatlım. Politik olarak doğru olmayan eğlenceli insanlara ihtiyacımız var."

"Sosyopatları kastediyorsun."

"Her toplumun eski moda kötü adamlara ihtiyacı vardır." Bana sırtıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Neden

yorgunsun?"

"Ben..."

Ben bir şey söyleyemeden avucunu göğsümün ortasına vuruyor.

"Aiden!" Çevremizi izliyorum. Her gün yaptığı gibi sadece kalp atışlarımı kontrol ettiğini biliyorum. Aslında

bazen kalbimin düzgün çalıştığından emin olmak için kafasını kalbimin üstüne koyarak uyuyor.

"Sana toplum içindeyken bilek nabzımı kontrol etmeni söylemiştim," diye fısıldadım. "İnsanlar izliyor."

"İnsanları sikeyim. Eşimin nabzını istediğim gibi kontrol edeceğim." Elini çekti ve iki parmağını boynuma

koydu. "Hmm. Nabzın iyi."

"Öyle," dedim soğuk havaya adım attığımızda.

"O zaman ne? Göğüste sıkışma hissediyor musun?"

"HAYIR."

"Çarpıntı mı?"

Başımı sallıyorum.

Konu sağlığım olduğunda Aiden çok katıdır. Randevularım konusunda benden daha dindar. Diplomalı doktorlar

gibi sürekli olarak kalp rahatsızlıkları üzerinde çalışıyor.

Hatta ikinci bir tıp dersi almayı bile düşünüyor.

Şaka değil, gerçekten öyle.

Önüme çıkıyor, ceketimi çeneme ilikliyor, atkısını çıkarıyor ve boynuma sıkı bir şekilde bağlıyor.

Onun kokuyor, temiz ve erkeksi. Derin bir nefes alıp onu ciğerlerime çekiyorum.

Aiden soğuk elimi kendi elinin arasına aldı ve onları cebime koymadan önce sıcak hava üfledi.

Yüzümde bir gülümsemeyle onu izliyorum. Aiden'in bu tarafı beni her zaman düğümlüyor. O kadar ilgili ve

özenli ki, aslında onsuz bir hayatla ilgili kabuslar görüyorum.

O öyle bir sabit hale geldi ki artık onsuz nefes alamıyorum.

Aşkı ve hayranlığı unutun, Aiden benim için havadan ibaret. O hayatta istediğim her şey ve daha fazlası. Sırf bu

nedenle parmak uçlarıma yükselip dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Çocuksu bir çekicilikle sırıttıyor.

Aiden onu öpücüklerle şaşırtmam ya da zevk talep etmem hoşuna gidiyor.

Bunun onu her şeyden çok tahrik

ettiğini söylüyor.

"Hadi ama hava soğuk." Yanağımı çekiyor. "Karımı eve götürmem lazım."

Doğru. Ev.

Yerimiz kampüsten yaklaşık on beş dakikalık sürüş mesafesindedir.

Aiden elini kalçama koyarken derslerden bahsederek geçirdik. Kot pantolon giydiğim için şanslıyım; etek

giyseymdim şimdiye beni orgazma ulaştırırdı.

Aiden hala Aiden. Sınırsız ve utanmaz.

Beni deli ediyor. Yemin ederim ona her gün biraz daha aşık oluyorum. Her sabah benim için kahvaltı

hazırlamasına aşık oluyorum. Beni nasıl koşuya çıkardığını ve kalp atışlarımı nasıl izlediğini. Her gece

masamda uyuyakaldığımda beni masamdan yatağıma nasıl taşıyor. Sanki bana doyamıyormuş gibi beni nasıl sikiyor.

Onun dikkatini ve korumacılığını seviyorum. Hatta bazen onun sahiplenici tavrını bile seviyorum.

Onun hepsini seviyorum.

Yerimize varıyoruz.

Benim ilgilendiğim küçük bir bahçesi olan iki katlı bir ev. Aiden birinci yıl dönümümüz için yanımızdaki araziyi

satın aldı. İlk evimi yapabilmem için bunun bir hediye olduğunu söyledi.

Gerçek evimiz.

O zamandan beri deliriyorum, aklıma bin bir fikir geliyor. Hatta iki ülkeyi birleştirip eğlenmeyi bile

düşünüyorum.

Şimdilik antika hissi veren rahat bir evde yaşıyoruz.

İçeri girer girmez ceketimi çıkarmak için duruyorum. Aiden ceketini çıkarıp mutfığa doğru koşuyor; şüphesiz

ilaçlarım için.

Evimizi, ahşap zemini ve karanlık dekoru inceliyorum.

Aiden'ın beni bu evin her köşesine götürdüğünü hatırlayınca içimde bir miktar uyarılma hissettim. Kanepenin

üzerinde, tezgahın karşısında ve hatta girişe yakın yerde.

Burası pek çok insanın içini ısıtan anılarla dolu.

Paltoyu ve atkıyı duvardaki kancaya astıktan sonra parmak uçlarıma basarak mutfığa doğru yürüyorum. Aiden

tezgahta durup haplarla uğraşıyordu. Hala her seferinde etiketi okuyor. Onun hata yapma riski yok.

Kollarımı arkadan ona doladım ve yanağımı sırtına sürttüm.

Aiden artık bir futbolcu olmayabilir - ara sıra oynadığı maçlar dışında - ama fiziği hâlâ sert ve formda.

Birlikte koşuya çıkıyoruz ve evliliğimizden beri nadir olmasına rağmen uykusuzluk çektiğinde egzersiz yapıyor.

"Dünyada en çok ne istiyorsun, Aiden?"

"Sen." Bir ritmi bile kaçırmıyor.

Gülüyorum. "Başka ne?"

"Sen sağlıklısın, mutlusun ve kahrolası benim."

Tanrı. Bu adam benim ölümüm olacak.

"Başka ne?"

"Bu kadar."

"Bu kadar?"

"Evet." Etrafında döndü ve hapları bir bardak suyla birlikte bana verdi.

O beni dikkatle izlerken ilaçları yuttum. Ben de onu izliyorum. Dağınık, mürekkep rengi saçları, metal gözlerinin

köşesindeki ben ve gömleğinin kolu yukarı doğru kıvrılırken ok dövmelelerinin izleri.

Dirseğimi tutuyor. "Hadi sana biraz dinlenelim."

Özgürce kıvranıyorum. "Yorgun değilim."

Tek kaşını kaldırıp başını eğiyor. "Yorgun değilsen dünkü gibi seni duşta sikerim. Azgın olman, vücuduma

tırmanman ve sırtımı tırmalaman hoşuma gidiyor."

"Bunun bir nedeni var."

"Her ne ise sebebi hoşuma gitti. Bugün bunu tekrarlayalım." Sırıttırıyor ve haplarla oynamaya geri dönüyor.

Derin bir nefes alıyorum. Tamam, işte başlıyor.

"Aiden mı?"

"Hımm, tatlım?"

"Hamileyim. Tam olarak altı hafta."

Donuyor, hap şişesi elinde yarı asılı duruyor.

Aiden üç yıl önce çocuk istiyordu ama Dr. Albert bunun benim hayatım için tehlike oluşturabileceğini

söylediğinde tamamen geri adım attı.

Ancak üç ay önce Dr Albert bana artık çocuk sahibi olmanın güvenli olduğunu söyledi. O zamandan beri

doğum kontrolüm yok. İki ay önce ikinci yıl dönümümüzde ona bir sürpriz yapmak istemiştim. Ama hamile

kalamadım.

Son üç ay boyunca adetim zamanında geldiğinde neredeyse ağlıyordum.

Dün adetim iki hafta gecikti. Test yaptım ve hamileyim. O kadar mutluydum ki, Aiden'a hemen söylemek

istedim ama hem Dr Albert hem de kadın doğum uzmanına testler yaptırana kadar bunu kendime sakladım.

Aiden arkasını dönüyor. Ağzım açık kalıyor. Aiden'ın yüzünde bu ifadeyi görmeyi hiç beklemiyordum.

Korku.

Tam bir terör.

Kolumu tutuyor. "Hadi Dr Albert'a gidelim. Bize bununla nasıl başa çıkacağımızı anlatacak..."

"Hayır." Ondan uzaklaşıyorum. "Bu çocuğu doğuracağım."

"Ve senin hayatını riske atacak bir çocuğum yok." Aiden'ın sesi otoriter ve kesindir. "Sensiz olmaktansa

çocuksuz kalmayı tercih ederim."

Onun açıklaması üzerine gözlerim yaşlarla doldu çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. Aiden yanında

sadece benim yanımda olsa mutlu olurdu. Bunu ruhumda hissediyorum.

Ama ona daha fazlasını vermek istiyorum. Ona her şeyi vermek istiyorum. Onun çocuklarının annesi olmak istiyorum.

"Tehlikede değilim." Avucumla yanağını okşuyorum. "Dr Albert ve kadın doğum uzmanıyla konuştum ve testler yaptırdık. Bebeğim ve ben sağlıklıyız.

Gözlerini kısıyor. "Bunu sadece fikrimi değiştireyim diye mi söylüyorsun?"

"Sözlerimin doğruluğundan emin olmak için Dr. Albert'in evine dalacağınızı biliyorum, o yüzden hayır, blöf yapmıyorum. Test sonuçları ve her şey çantamda."

Oraya doğru koşuyor ve dakikalarını gazeteleri tekrar tekrar okuyarak geçiriyor. Orada durup onu izliyorum ve tepkisini bekliyorum.

Küçük bir hayatın ultrason taramasına bakmak için bakışlarını değiştiriyor. Onun ve benim yarattığımız bir hayat.

"Bu yüzden?" Dikkatlice soruyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Hamile misin." Sanki emin olmak istermiş gibi benimle ultrason taraması arasına bakıyor.

"Evet, Aiden." Karnımı doyuruyorum. "Bebeğinizi taşıyorum."

Yavaşça bana yaklaşarak, "Bebeğimi taşıyorsun," diye tekrarlıyor.

Dokunma mesafesine yaklaştığında elini alıp karnıma koyuyorum.

Hala dümdüz ama içimde hayatın uğultusunu hissedebiliyorum. Bağlantıyı şimdiden hissedebiliyorum.

Eline bakıyor ve yavaşça karnımı okşuyor.

"Biz bir hayat yarattık, Aiden," diye mırıldandım. "Mutlu musun?"

Bakışlarını karnımdan çekip gözlerimle buluşturdu. "Sen?"

"Ay'ın üzerindeyim. Bu bana verebileceğin en güzel hediye." Dudaklarımı onunkine bastırıyorum. "Seni

seviyorum."

Kollarını etrafıma doluyor ve beni yerden kaldırıp kucakladığında ciyaklıyorum.
Ağzımı, yanaklarımı, burnumu

ve alnımı öperken kollarım ona dolanıyor.

"Sen bana verilen en güzel hediyesin kraliçem."

"Ve sen benimsin, kralım."

18

Xander

Yaşı Yirmi Altı

Birini, onun için adam öldürecek kadar çok sevdiğiniz ama bazen de onu öldürmek istediğiniz hissi bilir misiniz?

Onları sikerken boğmak istediğin o küçük anlar?

Bu o zamanlardan biri.

Ronan'ın evinde yediğimiz şirket yemeğinden bu yana bu düşünceler kafamda dönüp durmaktan hiç

vazgeçmedi.

Ve şimdi Kim yanımda yürüyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor.

Göreceğiz bakalım.

Kodu daireye giriyorum ve içeri ilk o giriyor.

"Canım yiyecek bir şeyler yemek istiyor. Biz ne sanıyoruz..."

Onu kolundan çekip kapıya çarptığım sırada sözleri boğazında düğümleniyor.
Her iki bileğinden de tutup

başının üstüne itiyorum.

Nefesi kesiliyor, yeşil gözleri o kadar somut bir heyecanla doluyor ki bunu beynimde dönen siyah öfkeden bile hissedebiliyorum.

"Orada ne yapıyordun, Green?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Beni bilerek kışkırtıyor ve işe yaramıyorsa siktir et. Elbisesini yukarı çektim, ardından pantolonumu ve boxerımı

indirdim.

Alt dudağını ısıyor, göğüsleri göğsüme doğru inip kalkıyor.

"Bilmiyorsun, öyle mi? Çünkü bana öyle geliyordu ki, ben onu kovmadan önce o pisliğin muhasebeden seninle

flört etmesine izin veriyordun.

"Ben ... idim?" Gözleri sahte bir inançsızlıkla irileşti.

Onu uyluğunun altındaki elimle kaldırdım ve bacakları belime dolandığı için davete ihtiyacı yok.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Green."

"Yapacağım?" kulağıma fısıldıyor.

İçine o kadar sert çarptım ki taşaklarım kışına çarptı. Lanet olsun. O kadar doğru hissediyor ki, o kadar doğru

ki.

Onu kapıya sert ve hızlı bir şekilde siktiğimde yüksek sesle inliyor. Patlamalar ve etin ete çarptığı tokatlar

sessizlikte yankılanıyor.

Neyse ki komşuların iyiliği için daire ses geçirmez.

Kim'in inlemeleri havayı dolduruyor ve ağzı sözsüz 'O' harfiyle açılıyor.

"Beni kışkırtmak hoşuna mı gidiyor, Green? Seni herkesin önüne çıkarıp benim olduğunu iddia etmem hoşuna

gitti mi?"

Adımı haykırıncaya kadar hassas noktasına defalarca vurduğumda, "Evet," diye sızlandı.

Kısa süre sonra onu takip ediyorum, serbest kalmamın gücü ikimizi de donduruyor. Baş omzuma düşüyor ve o

hülyalı, son derece keyifli gülümsemesiyle bana bakıyor.

"Kendini tutmamani seviyorum, Xan."

Bu serbest bırakmanın neden iyi hissettirdiğini hatırladığımda orgazmın bulanıklığı yavaş yavaş kayboluyor.

Çünkü haftalardır onu bu kadar sert sikmemiştim.

"Ah, kahretsin." Onu yatak odasına taşıyıp yatağa yatırıyorum. Kedimiz London atlıyor ama kapıda kalıyor.

Yemin ederim o bu gezegendeki en büyük röntgenci.

Kim dudağının kenarını ısıyor ve hâlâ beni kendine çeken 'sik beni' gözleriyle bakıyor.

Elimi rahminin yumruğuna koyuyorum. "O iyi mi?"

"O iyi." Beni boynumdan tutup kravatımı çıkardı, sonra düğmelerimi çözdü. "Çok abartılı giyinmişsin."

Gömleğimi çıkarıp burnunu kalbime kazınan ismine dokunduruncaya kadar durmuyor. Eşim bunu biraz fazla

seviyor.

Parmaklarım hâlâ onun imzasını taşıyan yeşil telleri taşıyan saçlarının arasındaydı, ama artık eskisi kadar

gürültülü değillerdi. "Bebek, Kim. Ya ona zarar verirsem?"

"Yapmadın." Bana kirli bir bakış attı. "Eğer geri çekilmeye başlamasaydın, bugün seni kışkırtmazdım. Kendini

suçla."

"Ama bebeğimize zarar vermek istemiyorum." Her zamanki zorlu hızımı sürdürürsem ona zarar verebileceğim

düşüncesi beni çok korkutuyor.

Doktor sorun olmadığını söyledi ama yine de beni çok sinirlendiriyor.

Güzel karımın hamilelikten bu yana o kadar hormonlu hale gelmesinin, hatta iş sırasında beni rahatsız

etmesinin, masamda yatıp hamile bir kadının bakımını talep etmesinin hiçbir faydası yok.

İkimizin de çok şükür artık hayatımızdan çıkmış berbat anneleri olduğundan, Kim annenin rolü konusunda

gergindi ama onun yaşayan en iyi anne olacağını biliyorum.

Tüm hayatı boyunca farkına bile varmadan Kirian'ın anne figürü oldu. Bu yüzden Jeanine giderken hiç sormadı.

Şimdi amca olmanın heyecanı içinde ve kız kardeşine bakmam için beni tehdit etmeye başladı, yoksa 'beni

tekmeleyecek'. Babam ve Calvin beklediğimizi öğrendiklerinden beri her gün arayıp her türlü saçmalığı

gönderiyorlar.

Kim'le geçirdiğim son sekiz yıl boyunca yaşayan en şanslı ve en mutlu piç oldum.

Beni aptallığıyla güldürmediği ya da kendimin en iyi versiyonu olmamı desteklemediği bir gün olmadı. Tıpkı

benim onun için yaptığım gibi.

Bunca zamandır yaptığımız şey buydu, elimizden gelenin en iyisiydik.

Kim iyileşmeyi hiç bırakmadı ama şimdi RES'te geçirdiği geçen yıla nostaljiyle bakıyor. Artık yaralarını

gizlemiyor. Bileğinden estetik ameliyat geçirebilirdi ama yapmamayı seçti. Ne zaman biri ona bu konuyu sorsa,

kendisinin kaybolduğu bir dönem olduğunu, sonra onun beni bulduğunu, benim de onu bulduğumu söylüyor.

Ve ondan sonra bir daha asla kaybolmadık.

Kim yatağın üzerinde diz çöküyor ve parmak uçlarını yarı sert aletin üzerinde gezdiriyor. "Annesi mutluydu o

da mutlu olacaktır."

"Böylece?"

"Tamamen." Beni daha sıkı tutuyor.

İnliyorum. "Beni öldürüyorsun, Green."

"Kabul et, onu seviyorsun."

"Ah, anlıyorum." Üzerinden bilezik sarkan yaralı bileğini alıyorum. Tekrar taktığım günden beri onu hiç çıkarmadı.

Tıpkı alyans gibi. Ve hayır, teklifin ertesi günü onunla evlenmedim. Tam bir ay beklemek zorunda kaldım.

Sonunda onu mümkün olan her şekilde yanımda tutmanın ödenecek küçük bir bedeli.

İnsanlar ruh eşleriyle veya onları tamamlayanlarla evlenir. Hayatıma anlam katan kadınla evlendim.

O benim sadece ruh eşim değil, onsuz hayatım da olmazdı.

"Beni senin yap, Xan."

"Zaten öylesin, Green."

"Bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Oh, yapacağım."

Onu ters çevirdiğimde ciyaklıyor ve dudaklarım onunkileri talep ederken nefesi kesiliyor.

19

Ronan

Yirmi Dört Yaşında

İşte olay şu. Sana daha önce ben olmanın kolay olduğunu söylemiştim ve bir bakıma da öyle. Sadece kafanın

içinde olma saçmalığını atlamalısın.

Bunda ustalaştım.

Şaka değil gibi. Ben bunların hepsinin kralıyım.

Benim numaram ne biliyor musun? Bunun yerine sevgili karımın kafasının içinde olmayı seçiyorum. Bu hiç de

zor değil. Beni kendi isteğiyle içeri alıyor. Ve sadece amının, kışının ve ağzının iini kastetmiyorum. Bunlar

günlük bir zevk - bunun için teşekkürler.

Teal ayrıca benden başka kimsenin erişemeyeceği tüm güzel düşüncelerini bana aktarıyor. Belki ben ve Knox,

ama onun ikiz kardeşi sayılmıyor çünkü oradaki yeni hayatı için Amerika'ya taşınmaya karar verdi ve onu

tatillerde çok az görüyoruz.

Yani onun sahip olduğu tek kişi benim - bunun için de teşekkürler.

Lars onunla arkadaş olmaya başladı ama Lars da sayılmıyor çünkü onu her gün dışarı atabilirim. Ve merak

ediyorsanız evet, onun kara bir kitabı var. Geçen gün onu kaygı sorunları olan bir ergen gibi yazarken

yakaladım.

Neyse, nerede kalmıştık? Sağ. Ben ve Teal. Önemli olan yalnızca ikisidir ve eğer biri size aksini söylese, onları

dinlememelisiniz.

Birkaç yıl önce ilk evlendiğimizde Teal'in zaman zaman saklanmak zorunda kalacak türden bir insan olacağını

düşünmüştüm. Ona izin verecek değildim ama nişanlandığımızda onun çalışma yöntemi buydu. Ortadan

kaybolmak yerine beni bulması beni şaşırttı.

Bazen, çok fazla geldiğinde ve saklanacak bir yere ihtiyaç duyduğunda, benim kucaklaşmam o yerdir. ığlık

atacak bir çıkışa ihtiyacı olduğunda onu dağlara götürüyorum ve gitmesine izin veriyorum çünkü o geçmişle

böyle başa çıkıyor.

Yıllar geçtikçe o dönemler ortadan kayboldu. Üniversiteden mezun olduğumuzdan beri geleceğimize daha çok

odaklandı. Ethan'dan öğreniyor. Ve Agnus, öldürmediğim pislik, çünkü cinayet ne yazık ki hâlâ hoş

karşılanmıyor.

Ayrıca babamdan aile meselelerini de öğrenmeye çalışıyorum ve şunu da söyleyeyim ki Lord Edric Astor iş

konusunda son derece katıdır. Normalde Lars'ın bir tür müttefik olarak yanımda olmasını isterim ama babamla

uğraşırken o piç genellikle Earl Astor Takımı'dır. Bu konuda anneme şikayet etmeyi düşündüm, ama bu beni bir

annenin çocuğu olarak damgalamak anlamına gelir ve ben kesinlikle değilim - bir ananın çocuğu yani. Evliyim,

çok teşekkür ederim.

Babamın Orta Çağ'dan gelen katı kurallarına rağmen onun benim için en iyisini istediğini biliyorum. İsmi

verilmeyen kişinin öldüğü son birkaç yılda babam, olup bitenleri daha önce göremediğim için benden özür

diledi. Hatta bana sarıldı. Şaka değil. Astor ailesinin varisi olan babam Earl Edric Astor, bir miktar duygu

gösterip tek oğluna sarıldığında neredeyse atalarından aldığı diplomayı kaybediyordu.

Sadece bir kez oldu ama ikimizin de bu kapanışa ihtiyacı varmış gibi hissettim. O zamandan beri çoktan

öldüğünü sandığım baba-oğul ilişkimizi yeniden inşa ediyoruz.

Hayır. Ölümün üzerinden çok zaman geçti ve babamın hayattaki yeni amacı bana işkence ediyor gibi

görünüyor. Üzgünüm, yani bana işi doğru ve katı bir şekilde öğretiyorum.

"Bu, sanki bir partiymiş gibi herkesi şirkete davet etmemem gerektiği anlamına mı geliyor?" Bir keresinde

ondan sadece pislik olsun diye istemiştim.

O küçümseyen bakışlarıyla bana baktı. "şaka mı yapıyorsun yoksa başka bir varis mi arayayım?"

"şaka, şaka. Tanrım." Kendimi işaret ettim. "Bu sonsuz güneş ışığını başka biriyle değiştirmeyi nasıl d  ş  nebildin?"

Dudakları bir gülümsemeyle seğirdi, bu da benim komik olduğumu düşündüğü anlamına geliyordu. "Duydun

mu Lars? Kendisine sonsuz güneş ışığı adını verdi.

"Evet, lordum." Lars beni züppe ifadesiyle yargıladı. "Senin lehine şahitlik edeceğim."

"Lars! Seni kahrolası hain."

"Kendini bu işe bulaştırdın, genç lord. Su  u bana yüklemeyin."

Diyelim ki bu seanslar itiraf etmekten daha sık oluyor. Ve evet, Lars'ın orijinal   ayına mağazadan aldığım ucuz

şeyler katarak intikamımı aldım. Ancak bunu öğrendi ve kara kitabının boş boş konuşma seansları sırasında

işine yaradığından oldukça eminim.

Sonuçta benim hakkımda ne yazdığının bir önemi yok çünkü herkes benim bu evin kalbi olduğumu biliyor.

Bugün olduğu gibi, Teal ve ben akşam yemeğine geldiğimizde masadaki herkes şakalarımı bekliyor; özellikle

de annem ve eşim. Onlar benim bir numaralı destekçilerim, çok teşekkür ederim.

Ben babamla evindeki ofisinde küçük bir toplantı yaparken, Teal dinlenmek için ailemin evindeki eski odama

  ekildi.

Onu eve götürüp yarına kadar sikmeye hazırım. O bütün günü diğer kızlarla, Elsa, Kim, Silver ve Astrid'le

geçirirken, ben de 'dikkatimi vermek' için Lars'ın bana şikayetlerini dinlemek zorunda kaldım. Daha sonra

burada akşam yemeği yedik.

Ona en son dokunduğumdan bu yana tam on sekiz saat geçti.

Platonik ten tene teması sayılmaz. Ne zaman onu kızdırmak için elimi yemek masasının altına soktuysam, o

da onu itti.

Teal asi gibi görünebilir ama aileme çok fazla saygı duyuyor. Ona masanın altından dokunmayı normal bir olay

haline getirmeye çalışıyorum. Nasıl gittiğini sana bildireceğim.

Babamın ofisindeki sıkıcı toplantıyı nihayet bitirdiğimde koridordan eski odama doğru neredeyse koşuyorum.

Teal'i yan yatarken buldum; minyon yapısı yatakta neredeyse hiç yer kaplamıyordu. Ses çıkarmamaya

çalışarak kapıyı yavaşça kapattım ve ayakkabılarımı fırlattım.

Onun arkasına kaydım, şilte ağırlığımla birlikte eğildi. Sonra göğsünü kavrayana kadar bir elimi kolunun altına

soktum. Bana tekrar sokulduğunda yavaşça inledi.

"Uyan güzelim, seni özledim."

"Hımm."

"Seninle Fransızca konuşacağım, mon petit coeur adoré."

Gözlerinden birini açıp bana bakıyor. "Olacaksın?"

Hangi tuşlara basacağımı tam olarak bildiğimden sırtıtıyorum. "Sadece senin tuhaflığın buysa Fransızca

konuşacağım."

"Hayır, bu benim tuhaflığım değil." Yanağımı avuçluyor. "Sen."

"Kahretsin. Onu tekrarla."

"Sen benim tuhaflığımsın, Ronan. Sen her zaman öyleydin."

"Ve her zaman da öyle olacağım." Onu altımda olacak şekilde çeviriyorum.

"Şimdi, izin ver de senin tuhaflığını

tatmin edeyim."

"Beklemek."

"Hayır. Eve dönene kadar sabırsızlanıyorum. Açım."

"Az önce yedin."

"Seni yemedim."

Gülüyor ama yine de elini göğsüme koyarak beni durduruyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Yemekten sonra. Benim ana yemeğim, yani yemek odasında yediğimiz yemek değil."

Kıkırdadı, mutluluğu boşluğu doldurdu. Kahkahasının sesine, bunu ondan ne kadar kolay çıkarabildiğime

doyamıyorum. Sanki ben ortaya çıkıyorum ve o otomatik olarak gülümsüyor. Bir şey söylediğimde bana

yaşayan en bilge insanmışım gibi bakıyor. Değilim. Ama bunca yıl sonra bile bana böyle bakması beni bu

gezegendeki en şanslı sikik yapıyor.

Onu belinden yakalıyorum. "Elini çek, anne. Beni aç bırakma."

"Ronan..."

"Oui, ma puce?"

"Sanırım hamileyim."

Elimi kot pantolonunun düğmelerine götürüp duruyorum. "Sen...nesin?"

"İki teste girdim ve pozitif dediler ama Silver'ın okulda olduğu gibi yanlış da olabilir, anlıyor musun? Bir tane

daha alıp doktora gitmem gerekecek ama... evet, sanırım hamileyim."

"Vay be."

"Bu iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi?" Beni o kadar dikkatle, gözünü bile kırpmadan izliyor, sanki eğer

izlerse bir şeyleri kaçıracığından korkuyormuş gibi.

"Lanet olası şaşkın biri. Bir bebek taşıyorsun."

"Senin bebeğin."

"Bebeğim," diye tekrarlıyorum, birdenbire tuhaf bir gurur duygusu bana çarpıyor. Yani bir gün çocuk sahibi

olacağımızı biliyorduk ama Teal terapistte anne olma fikrinden korktuğunu itiraf ettiğinden Xan ve Kim ya da

Cole ve Silver gibi bekleyebileceğimizi düşündüm. evlendi bile.

Teal'in bir anne olarak kışını tekmeleyeceğinden hiç şüphem yok.

Umursamadığından değil, önemseydiği kişiler

konusunda seçici olduğundan ve çocuğumuzun bu listenin başında yer alacağından eminim. Tabii benden

sonra.

"Beklememiz gerektiğini söylememiş miydin?" Soruyorum. "İyi misin?"

Çılgınca başını salladı. "Sıra sana geldiğinde sabırsızlanıyorum, Ronan. Yanımda olduğun sürece yoluma çıkan

her engeli yakma isteği uyandırırıyorsun bende."

"Çünkü çok akıllısın, anne. Ne olduğunu biliyorsun."

Gülüyor, kara gözleri parlıyor.

Elimi karnının üzerine koyuyorum. "Yani bizim çocuklarımız burada mı?"

"Evet. Eğer o da sizin gibi biriye bizim elimiz dolu olacak."

"Hey! Ben iyi bir çocuktum. Lars'a sor. Aslında hayır, ne zaman bana süt içirse ona cehennemi yaşıtıyordum.

Anneme sor. O sana ne kadar iyi bir çocuk olduğumu anlatacak."

"Yani ne yaparsan yap her zaman senin yanında olan Charlotte'a bunu sormam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Ben onun mucizesiyim, aşkım. Benim tarafımda olması gerekiyor. İşte böyle çalışır."

"İnanılmazsın."

"Bundan fazlası değil." Karnına dokunup duruyorum, bir şeyler, herhangi bir şey bulmaya çalışıyorum. "Burada

yaşayan bir varlık olduğundan emin misin?"

"Evet, şu anda görünmüyor."

"Bok. Bu dün seni becermemem gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Elsa doktorun iyi olduğunu söylediğini söyledi."

"Bunun için teşekkür ederim." Sırıtıyorum. "Çünkü kutlama havasıındayım."

20

Cole

Yaşı Yirmi sekiz

Belki on yıl gecikmiş olabilir ama Aiden sonunda yeniden yumruk yedi. Bunu eşlerimizin önünde yapmadım

çünkü onlar yumuşak olmaya eğilimlidirler ve şiddete karşı sıfır tolerans gösterirler.

Ben de bunu tercih etmesem de, on yıl önce yaşananların gerçek yüzünü öğrendikten sonra yerimde

oturmayacaktım.

Aiden sendeleyerek ayağa kalkıyor ve burnunu tutuyor; bu arada sanırım kırık. "Bu ne içindi?"

Ona bakarken yumruklarım hâlâ yanlarımda sıkılıydı. Jonathan King ve Ethan Steel ile yaptığımız iş

toplantısının ardından ofisindeyiz. Ona yumruk atmadan önce onlar gidinceye kadar zamanımı bekliyordum.

Onu ezdiğimde babasının ve kayınpederinin buna dayanamayacağını düşündüm.

Toplantı bile beni sakinleştiremezdi. Yanlışlıkla Elsa'nın Silver'dan özür dilediğini duyduğumdan beri yerimde

duramadım.

"O zamanlar hamile olduđunu dűşündűđűnű bilmiyordum." Silver'ı omuzlarından tutarken Elsa'nın yüzű soldu, parmakları titriyordu. "Aman Tanrım, sana vurduđum için kendimi çok kötü hissediyorum. Bu sadece hamilelikle ilgili deđil. O sırada başıma ne geldiđini bile bilmiyorum. Aşırı tepki verdim ve çok üzgünüm.

Gerçekten çok üzgünüm Silver."

Eşim güldű ve kolunu ovuşturdu. "Ben onu çoktan unuttum. Bilmiyordun. O pislik Aiden gibi deđil."

"Aiden biliyor muydu?" Elsa çığlık attı ve Silver onu susturmak ve sonra da götürmek zorunda kaldı.

Aiden biliyordu.

Silver'in onun hamile olduđunu dűşündűđűnű biliyordu ve Elsa'yı o zamana kadar durdurmadı. Elsa'yı bizzat

durduracağımı bildiğinden bana söylemedi bile.

Bu bencil piç bunu biliyordu ve hiçbir şey yapmadı.

O kısımdan hep pişmanlık duydum. Hamile olmaması önemli değildi. Yaralı olduğu gerçeği hala bana yanlış

geliyor. Bu olmadan önce beni kışkırtmış olsa bile.

Aiden ağzının kenarındaki kanı siliyor. "Seni lanet piç. Yüzümü kiskandın mı, öyle mi?"

"Biliyordun." Bu herif için planladığım kaosa rağmen sesim sakın.

"Sen küçük bir orospu musun? Elbette."

"Hamile olduđunu dűşündűđűnű biliyordun. O sana güvendi ve sen de onun yenilmesine izin verdin."

Ağzını silmeyi bırakıp alay ettiğinden bahsettiğimi anlamış gibi görünüyor. "Bana güvendin mi? Daha çok beni

tehdit ediyormuş gibi."

"Hala biliyordun."

"Sakin ol pislik herif. Hamile değildi."

Onu gömleğinin yakasından tuttum ve doğrudan ruhsuz gözlerine baktım.

"Önemli olan kısım bu değil. Onu

biliyordun ve korumadın."

"Bir fark yarattığından değil ama fark ettim."

"Yaptın, nasıl? Elsa'nın ona yumruk atmasına izin vererek mi?

"Elsa'yı durdurarak. Annesinin bu saçmalığı yaptığı zamanlara dair geri dönüşler yaşadım. Yani evet, belki bunu

yeterince hızlı yapmadım ama yaptım ve eğer onun gitmesini sağlamasaydım, Elsa'nın ne yapacağına ya da

onu durdurup durduramayacağıma dair hiçbir fikrim yok. O zamanlar kendinde değildi ve Queens'in nasıl pes

etmediğini bilirsin. Ayrıca onu yüzünde kahrolası bir gülümsemeyle izlerken neden gösterişli ve kudretli

davranıyorsun?" Beni itiyor, ben de onu bir itişle serbest bırakıyorum.

"Bilmiyordum."

"Doğru ve bu sihirli bir şekilde durumu düzeltiyor."

"Senin burnunu gerçekten kırmadan önce kapa çeneni Aiden."

Beni ters çevirirken yüzü ifadesiz kalıyor. "Bana bir daha vurursan yüz hatlarını mahvederim. O zaman

Queens'in seninle kalacağından şüpheliyim. Sonuçta, sizin lehinize çalışan tek şey görünüşünüzdür."

Ofisten çıkmadan önce yüzünü kanepeye çarpma dürtüsüne direniyorum. Eve dönerken hâlâ tedirgindim ve

geri dönüp o herife kinimi boşaltmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Hayatımızın büyük bölümünde arkadaş olmamızın bir önemi yok. Hala en çok beni kızdırıyor.

Ve evet, onun Silver'ın ilk nişanlısı olduğu ya da ilk valsini onun yaptığı gerçeğini hâlâ anlamış değilim.

Eve vardığımda nefesimi sakinleştirmek için eşikte durmak zorunda kalıyorum.
İşler ne kadar kaotik olursa

olsun bunu Silver'a getirmekten hoşlanmıyorum. Nihayet evlenmemiz çok uzun
zaman aldı ve evleneli birkaç

ay olmasına rağmen sanki sadece birkaç gün gibi geliyor.

Kelebeğimin artık benim karım, benim dünyam olduğu ve hiçbir şeyin ve hiç
kimsenin bunu değiştiremeyeceği

gerçeğine doyamıyorum.

Onun düşüncesi yüzümde bir gülümsemeye neden oluyor. Yatak odasına
adımımı atıyorum, yolda ceketimi ve

kravatımı çıkarıyorum ama ondan hiçbir iz yok.

Elbiselerimi sandalyenin üzerine koyuyorum ve onun zamanının bir kısmını
geçirdiği piyano odasına gitmek

üzereyken banyodan gelen inip çıkma sesiyle ayaklarım duruyor. Yolda havluları
alarak içeri daldım.

Tabii ki Silver tuvaletin önünde diz çöküp midesini boşaltıyor.

Onu rahatsız etmesin diye sarı saçlarını boynundan çekerken sırtına rahatlatıcı
daireler çiziyorum.

"Sorun nedir?" Sırtını okşamaya devam ediyorum. "Kötü bir şey mi yedin?"

Bana bakmadan başını salladı.

"O zaman nedir Silver? İzin ver seni doktora götüreyim o yüzden..." Gözlerinden
yaşlar parlarken

gülümseyerek bana baktığında sustum.

"Hamileyim Cole."

"Sen...nesin?"

Yerdeki çantasının içine uzanıp içini karıştırıyor. "İlk başta bunun yanlış alarm
olduğunu düşündüm ve testlere

inanmadım. Doktora gitmeni beklemem gerektiğini biliyorum ama çok
heyecanlandım ve gerçek olmaması

ihhtimaline karşı seni de hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Sonra bir baktım ki randevu aldım ve..."

sonogramı alıyor. "Hamileyim Cole. Bu seferki doğru."

Sonogramı avucuma koyuyor ve ben orada resmedilen küçük hayata bakıyorum. On yıl önce yanlış pozitif

olduğunu öğrendiğimizden beri Silver'ın hayalini kurduğu bebek.

Ve o bunu arzuladığı için ben de tüm kalbimle istedim. Silver'ın istediğı her şey otomatik olarak benim hayalim

oluyor.

Onunla sonogram arasına bakarak, "Hamilesin," diye tekrarlıyorum.

Elimi tutup karnına koyuyor. "Bebeğimiz burada, Cole."

Gözlerindeki yorgun ifadeye ve teninin solgunluğuna rağmen saçlarını yüzünden uzaklaştırarak kendinden

geçmiş ifadesini ortaya çıkardım.

"O sonunda burada."

"Bu." Geri çekilmeden önce yanağımı yavaşça öptü. "Bunu bana verdiği için teşekkür ederim."

"Benim olduğun için teşekkür ederim Kelebek."

Titrek ayakları üzerinde duruyor, bana sarılıyor ve göğsüme "Her zaman" diye fısıldarken ben de ona daha sıkı

sarılıyorum.

V

Grup

21

Astrid

Yaş Otuz Bir

Levi's arkadaş grubunun bu gibi akşam yemekleri için buluşmaya başlayana kadar ne kadar hareketli olduğunu

hiç fark etmemiştim.

Meet Up herkes ve çocukları için artık çok küçük hale geldi. İkiz oğullarımız Brandon ve Landon, Teal ve

Ronan'ın oğlu olan kuzenleri Eli Remington ile oynuyorlar. Cole ve Silver'ın kızı Ava, Kim ve Xander'ın kızı

Cecily'ye tutunurken zorlukla yürüyor.

Üçüncü bebeğimiz Glyndon büyükanne ve büyükbabasının yanında. Hem Jonathan hem de baba tarafından

tam anlamıyla büyükbabanın küçük kızı. Mesela onlardan zar zor ayrılıyor ve Jonathan'ın Aurora'nın onu

getirmesine aldırış etmediği tek kişi o.

Levi, Aiden'a karşı satranç oynuyor ve Cole kocamın hile yapmasına yardım ediyor çünkü o, Aiden'ı devirmek

de dahil her şeye hazır.

Elsa, Silver ve ben içecekleri hazırlarken Teal ve Kim kocalarının tüm yiyecekleri çalmasını engellemeye

çalışıyor.

Hiçbir şey asla değişmiyor. Atlıların hepsi şu ya da bu şekilde hâlâ oyunbaz. Sadece büyüdüler ve bununla

birlikte istedikleri şeyler konusunda daha acımasız hale geldiler.

Levi, kariyerinin zirvesindeyken geçen sezon itibarıyla futbolu bıraktı. Şu anda Aiden'la birlikte King Enterprise'ı

yönetiyor.

Jonathan, şu anda ellili yaşlarının ortasında olmasına rağmen, onların tam kontrole sahip olmasına izin

vermiyor. Ancak Aiden ve Levi'nin masaya getirdiği her başarıyla birlikte, demir hakimiyetini yavaş yavaş

gevşetiyor.

Ve bir bakıma, karısına olan tam bağlılığının onu genç nesil lehine biraz geri çekmesine neden olduğunu

düşünüyorum.

Jonathan, kontrolcü doğası ve korkutucu öfkesiyle her zaman Jonathan olarak kalacak, ancak Aurora hayatına

girdiğinden beri, özellikle Aiden ve Levi ile birlikte yeni bir sayfa açtı. Geçmişte ondan ne kadar hoşlanmasalar

ve onunla çatışsalar da, şimdi ikisi de ona saygı duyuyormuş gibi geliyor.

Bu yüzden Elsa ve ben Aurora'ya her fırsatta teşekkür ediyoruz. Aslanı evcilleştirdi ve bunun için sonsuza

kadar minnettar olacağız.

Levi'nin kat ettiği mesafeyle gurur duyuyorum. Futbol hayalinin peşinden gitti ve kariyerinin fazla uzun

sürmeyeceğini anlayınca aile işine geri döndü. Bunun nedeni Jonathan'ın şantajı değildi; gerçi başlangıçta

futbol oynarken aynı zamanda ona işletme eğitimi de vermişti.

Yıllar geçtikçe kocam, tek ilgisi ailesi olan, odaklanmış bir kişi haline geldi. Beni ve çocukları kelimelerle

anlatılamayacak kadar seviyor. Yaptığı her şeyde sürekli olarak aklının ön saflarında yer alıyoruz.

Yaklaşan bir sergim olduğunda bazen bütün gününü çocuklarla dışarıda geçiriyor, böylece odaklanabiliyorum.

Ve eğer evde kalırlarsa, onlara annelerinin başyapıtlar yaratabilmesi için konsantre olması gerektiğini

öğretiyor. Landon ona başyapıtın ne olduğunu sorduğunda Levi ona, onun, erkek kardeşinin ve kız kardeşinin

benzeri olduğunu söyledi.

Bazen zirvede olabiliyor ama mümkün olan en iyi şekilde. O benim bir numaralı destekçim ve bu, hem babam

hem de böcek Daniel, ben onlara almamalarını söylediğimde bile resimlerimi satın almak için kavga ettikleri

için bir şeyler söylüyor.

Elsa, Silver'a "Yani bir şeyi merak ediyorum" diyor ve dikkatini Cole'la sadece onların gözleri aracılığıyla yaptığı

konuşmadan uzaklaştırıyor.

"Ne?" Silver fincanları tepsiye yerleştirir.

"Yanlış anlama, tamam mı?"

"Elbette." Silver'ın kaşları çatıldı, benimki de öyle çünkü üniversiteden beri arkadaşlardı. Herkes geçmişi geride

bırakıp yollarına devam ettiklerini biliyor.

"Sadece bunu o kadar uzun zamandır merak ediyorum ki." Elsa tırnaklarını bir şişe bira üzerinde gezdiriyor.

"Ne hakkında?"

"Okulda Aiden'ın havuzunun kenarında bir selfie paylaştığın zamanı hatırlıyor musun? Resmin altında bir el

vardı."

Silver'ın dudaklarında utangaç bir gülümseme beliriyor. "Ah, bu."

"Aiden bana onun olmadığını söyledi ve ben de ona inanıyorum. Peki kimdi?"

"Kimi düşünüyorsun?" Silver, satranç maçında sevinçle alkışlayan küçük Ava'yı kucağında tutan kocasına

işaret ediyor.

"Cole'un Aiden'ın havuzunda ne işi vardı?" Elsa soruyor.

"Beni takip etti. Aiden'la olan nişanımı onu kıskandırmak için kullandığım sıralardaydı. Oraya varır varmaz Cole

ortaya çıktı ve Aiden'ı adeta kendi havuzundan attı."

"Bunu o mu yaptı?" Gülerek soruyorum.

"Evet, Cole bazen deli olabiliyor."

Elsa kaşını kaldırıyor. "Yani sıra sana geldiğinde demek istiyorsun."

Silver gülümseyerek kelebek kolyesine dokunuyor. "Evet. Sanırım öyle."

"Öyle mi sanıyorsun?" Elsa ve ben aynı anda onunla dalga geçerek şunu söylüyoruz.

"Yapma." Serbestçe kırırdıyor. "Aiden ya da Levi'nin farklı olduğu söylenemez."

"Bu doğru." Elsa sırtıyor. "Geçen gün Eli üzerimize geldi ve... bilirsiniz, sözü kesildiği için Aiden onu oturttu ve

artık üçüncü kata gizlice girmenin yasak olduğunu yoksa babasının çok kızacağını söyledi."

"En azından Aiden bu konuda diplomatik davrandı." Kıkırdadım. "Levi aslında Brandon'a defolup gitmesi için

bağırды. O gece yılın babası ödülünü kaybetti."

"Neyse ki Ava geceleri rahat uyuyor." Silver başını salladı. "Erken kalkıyor ve bizi uyandırmayı kendine görev

ediniyor. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğa sahip olmak şaka değil.

Kahkahalara boğulmadan önce üçümüz aynı fikirde bir iç çekiyoruz.

Levi oyundan kafasını kaldırıyor ve her zamanki gibi mavi-gri gözlerinde kaybolduğumda zaman duruyor. Onlar

benim gizli bir parçama mıknatıs gibiler.

Başını hafifçe eğerek üst kata çıktı ve ben onu azarlamaya çalıştım ama o sadece sırttı ve başını eğmeye

devam etti, sonra Brandon ve Landon'a işaret etti.

O ikisini ölesiye seviyorum ama onlar ve küçük kız kardeşleri yüzünden bize zar zor vakit ayırabiliyoruz. Tek

kurtuluşumuz ya Jonathan ve Aurora'nın onları alması ya da diğer çocuklarla oynamakla meşgul oldukları

ortamlar.

Kızlara geri döneceğimi ve Levi'den önce üst kata çıkacağımı söylüyorum.

22

Aiden

Yaş Otuz

Levi Astrid'i üst katta takip ediyor ve ben de başımı sallayıp kuzenimin sinirlenmek için bilerek kaybettiği

satranç oyununa odaklanıyormuş gibi yapıyorum.

Cole karşıma yerleşiyor ve kız çocuğuna kraliçe parçasını veriyor. Bunu hayranlıkla izliyor, sanki Jonathan'ın

beni ilk kez yanına oturtup bana satranç sanatını öğrettiği zamanki gibi. Bu aslında onunla hatırladığım birkaç

sakin baba-oğul anlarından biri.

Küçük eller pantolonumu çekiyor ve yeğenime bakıyorum. "Annem nerede, amca?"

Landon'ı yakalayıp kucağıma oturtuyorum. "Başka bebekler yapmak."

Mavi-yeşil gözleri iki katına çıktı. "Diğer bebekler mi?"

"Evet." Sırtını okşadım. "Orda kal dostum. Vahşi olacak."

Cole bana başını salladı. "Çocuğu terörize etmeyi bırakın."

Landon'ın arkasından onu geri çevirdim. Ancak Ava beni görüyor ve bu hareketi anlamadığını düşünsem de

kıkırdamaya başlıyor. Ona göz kırpiyorum ve o daha çok gülüyor.

Landon parmağıyla ona doğru işaret ediyor. "Onun gibi başka bebekler mi var, amca?"

"Kesinlikle."

"Ava'yı seviyorum." O sırttır.

"Yapmıyorsun." Eli diğer yanımda beliriyor ve ben ona yardım edemedenden diğer uyluğuma tırmanıyor.

Landon'dan daha yaşlı ve daha iri olduğundan artık kimsenin kucağına bile oturmuyor. Ancak etrafta başka

çocuklar olduğunda yapışkan hale gelir. Yemin ederim bu Ronan'ın iğrenç etkisi. Onlara tüm yapışkan doğasını

öğretiyor.

"Evet ediyorum." Landon ona parmağını uzatıyor.

Eli onu geri itiyor. "Sen değil. Onun sinir bozucu olduğunu söylemiştin."

"Öyle yaptın, seni yalancı."

Eli dudaklarını büküyor ama sessiz kalıyor, sonra gömleğimi çekiyor.

"Babacığım."

"Ne?" Fısıldaması için eğiliyorum.

"Onun gitmesini sağla."

"Lan?"

"Evet."

"Neden?"

"Onu burada sevmiyorum."

Kendi kendime gülümsüyorum, başımı sallıyorum. Eli'nin pasif-agresif oyunu küçük olmasına rağmen güçlü.

Tek çocuk olmasıyla alakalı olabilir.

Onu oturttuğumda ve annesinin kalp rahatsızlığı nedeniyle tekrar hamile kalamayacağını söylediğimde başka

kardeş istemeyi bıraktı. Doktor nasıl olacağını deneyebileceğimizi söyledi ama ben bu fikre tamamen karşıyım.

Eli'yi almamız zaten bir mucizeydi ve bu konuda açgözlü olmayacağız. Elsa geçen gün bana Eli'nin benim için

yeterli olup olmadığını sordu.

O fazlasıyla yeterli. İhtiyacımız olan tek çocuk o. O yeterli olmasa bile, var olmayan biri için onun hayatını asla

riske atmazdım. Onun sağlığı önce gelir, diğer her şey ikinci plandadır.

Tıbbi randevuları ve ilaçları konusunda çok katı ve baskıcı olduğumdan şikayet ediyor ama bunun nedeni, ona

bir şey olacağı düşünceinin beni çok korkutması.

On iki yıldır ona sahibim. On bir yıldır evliyiz ve bazen uyanıp onu o bodrumda kaybettiğimi sandığım zamana

döndüğümü düşünüyorum.

Bazen göğsünde ve saçlarında kan izleri ve beynimde hareketsiz vücudunun görüntüleri ile uyanıyorum.

Bu hatıra hayatım boyunca aklımdan çıkmayacak. O berbat bodrumdan kaçtıktan sonra onu kaybetmiş olmam

gerçeği hâlâ itiraf etmekten daha çok acı veriyor.

Yani evet, sanırım olabildiğince baskıcı olmaya hakkım var çünkü onun iyiliği her şeyden önce geliyor.

Güzel melekten bahsetmişken, içkileri bize doğru taşıyor ve satranç tahtasının yanına koyuyor. Landon kola

almak için aşağıya atlıyor.

Elsa, Eli'nin yanında duruyor ve saçını geriye doğru okşuyor. Onunla konuştuğunda sesi yumuşak ve

misafirperver, sanki ona ninni söylüyormuş gibi. "Ne istiyorsun tatlım?"

"Hiç bir şey."

"Burada değil mi? Mutfaktan başka bir şey ister misin?"

"Kendisi alabilir." Onu yanımda olacak şekilde çekiyorum ve hayır, kendi oğlumu kıskanmıyorum. Ona çok fazla

düşkün olması onu Ronan gibi bir ana kuzusuna dönüştürecek ve buna izin vereceğim bir şey değil. Onu

bacağımdan aşağı itiyorum. "Haydi, git."

Brandon'a doğru ilerlemeden önce Landon'a bir kez daha dik dik bakıyor.

"Meyve suyu alacağım anne."

Onu takip etmeye başlıyor ama onu belinden tutuyorum, başım elbisesine dokunuyor.

"Aiden..." Mücadele etmeye çalıştığında bu sadece benim ona olan hakimiyetimi daha da sıkılaştırmama

neden oluyor.

"Kendi başının çaresine bakabilir." Duruyorum. "Aslında Jonathan ve Aurora'nın onu özlediğinden oldukça

eminim, o yüzden hafta sonunu orada geçirmeli."

“Bulduğun her fırsatta oğlumuzu göndermeyi bırak.”

Dişlerimi yan tarafına sürttüm ve teninden bir bezle ayrılmış olmama rağmen ben "Hayır" diye mırıldanırken o

titriyor.

Sikimi taş gibi sertleştiren saf bir şehvetle bana bakıyor. Bana bakış şeklini, mavi gözlerinin parlamasını ve

kelimeler olmadan konuşmasını, onu almamı, ona sahip olmamı söylemesini asla unutamayacağım. Onu

tamamen benim yapmak için.

Ne kadar zamandır birlikte olduğumuz önemli değil. Her gece kollarımda uyuması ve etrafımda sarılmış halde

uyanması önemli değil.

Yaşlı bir adam olsam bile bu kadına asla doyamayacağım. Onun hayatıma getirdiği parlaklığa asla

doyamayacağım. O benim fırtınamın sakinliği. Karanlığıma ışık. Ve bunların hiçbirini hafife almıyorum. Ona her

gün tapıyorum, böylece onu tekrar bulduğum için ne kadar minnettar olduğumu biliyor.

Ona sahip olduğum için.

Her gece onu soluduğum için.

Her sabah onun yüzünü gördüğüm için.

“Odalar üst katta.” Cole'un sıkılmış sesi bağlantımızı bozuyor.

"Ve kapı tam orada." Orta parmağımla işaret ediyorum.

Elsa, dokunuşumun altından kayıp yere ulaşmaya çalışan Ava'yı kucağına almadan önce kızardı.

"Bu doğru değil!" İkisi, eşleri ve Silver bize katılırken Ronan, Xan'ı uzaklaştırır.

"Şimdi ne olacak?" Cole, Silver'ın elini çekiştiriyor ve Silver onun kucağına düşüyor. Lanet ikiyüzlü az önce bana

odaları gösteriyordu.

"Ben onunla ilk çıktığımda Xan, Kimmy'nin ilk ve son kişisi olduğunu söylüyordu."

"Hayır, yapmadın." Xander ona dirsek atıyor.

"Mais oui. Annemin en sevdiği restoran Kimmy'deki o randevuyu hatırlıyor musun?"

"Annenin en sevdiği restoran, öyle mi?" Teal kollarını kavuşturup kendisinden çok daha uzun olmasına rağmen

kocasına bakıyor.

Ellerini tutarak hızla geri adım attı. Kastettiğimin bu olmadığını biliyorsun, anne. Xan o zamanlar tam bir pislikti

- yani her zamankinden daha fazla - ve ben sadece her zamanki Yakışıklı Prens gibi davranıyordum. Sorun ben

değilim, benim genlerim."

"Kapa çenen, Ron." Xander onu tekrar dirseğiyle itiyor ve Cecily'yi yerden kaldırıyor. Herkesi görmezden

gelerek onun kucağına gömülür. Ne zaman ona babasının kızı olduğunu söylesek Xander kendini beğenmiş

hissediyor.

"Hey, Remi," Ronan oğluna sesleniyor ve o da koşarak geliyor, babasının kollarına atlıyor. "Annene onu dünyada

en çok kimin sevdiğini söyle."

"Babam ve Remi."

"Bu doğru." Ronan onunla yumruklaşıyor.

"Ve Knox Amca!"

"Ve Knox Amcan da başını belaya sokmadığı zamanlarda."

"Kardeşim başını belaya sokmaz." Teal doğrudan savunmaya geçiyor.

Eşim, "Bir nevi öyle" diyor. "Gerçi bu her zaman onun hatası değil."

"Teşekkür ederim!" Teal, Elsa'nın omzunu sıkıyor.

"İyi iş çıkardın ve daha sonra Lars tarafından ödüllendirileceksin." Ronan oğlunu ayağa kaldırır. "Git, komutan yardımcım."

Remi dik duruyor ve selam veriyor. "Evet efendim."

O son hızla koşup Brandon ve Eli'ye çarptığında herkes gülüyor.

Benim dışımda herkes, çünkü Elsa'yı buradan kaçırıp tamamen kendime almanın bir yolunu düşünüyorum.

Eli uykuya daldıktan sonra.

Telefonumu çıkarıp Jonathan'a e-posta gönderiyorum çünkü o mesajlardan hoşlanmaz. Genellikle ona bilerek

mesaj atardım ama bu hafta sonu büyükbaba görevleri için ona ihtiyacım var.

Jonathan'ın adasını tamamen kendim ve eşim için kullanmayalı uzun zaman oldu.

Kimden: Aiden King

Kime: Jonathan King

Konu: Torununuzu Özlemiyor musunuz?

Bu hafta sonu onu getireceğim.

Kimden: Jonathan King

Kime: Aiden King

Konu: Torununuzu Özlemiyor musunuz?

Hayır.

Muhtemelen üvey annemle birlikte adaya gitmeyi planlıyordur ve sıra onun zamanı geldiğinde fena halde

gerginleşebilir. Yazarken gülümsüyorum.

Kimden: Aiden King

Kime: Jonathan King

Konu: Torununuzu Özlemiyor musunuz?

Şansın vardı. Aurora'yı arıyorum.

Kimden: Jonathan King

Kime: Aiden King

Konu: Torununuzu Özlemiyor musunuz?

Yapma.

Aurora'nın numarasını alıp ona mesaj attım.

Aiden: Elsa'nın rahatlamak için zamana ihtiyacı var. Bu hafta sonu Eli'yi alabilir misin?

Cevabı anında geldi.

Aurora: Kesinlikle! Onun yüzünü özlüyorum.

Babamla konuşmayı geri çektiğimde sırtışımda daha da genişledi.

Kimden: Aiden King

Kime: Jonathan King

Konu: Torununuzu Özlemiyor musunuz?

Zaten bitti.

"Ne planlıyorsun?" Telefonu cebime koyarken sağımdan yumuşak bir ses fısıldıyor.

Elsa sanki ne yaptığımı tam olarak biliyormuş gibi hafifçe kısılmış gözlerle bana bakıyor.

"Jonathan'la sadece birkaç görüşme."

Tek kaşını kaldırıyor. "Sadece Jonathan mı?"

"Aurora'ya erteleyebilirdim."

"Aiden!" Beni omuzumdan tutuyor. "Onu babana karşı kullanmayı bırak."

"Onu kullanmıyorum. Karşılıklı olarak faydalıdır. Jonathan'ın durumu bu şekilde görmemesi benim sorunum

değil."

Nefesinin altından kıkırdadı. "Berbatsın."

"Ama beni hâlâ seviyor musun?"

Dudakları yanağıma sürtünürken "Ne zaman durdum?" diye fısıldıyor.

“Seni çocukken ilk gördüğüm günden beri seni sevmekten hiç vazgeçmedim tatlım.”

23

Kimberly

Xander'ın pazısını çekiştiriyorum. “Cecily'yi bırak da diğer çocuklarla oynayabilsin.”

"Ona zarar vereceklerini mi söylüyorsun?" Karnını gıdıklıyor. "Kimsenin benim küçük Cecily'ime zarar

vermesine izin vereceğimden değil."

Tüm gücüyle ona tutunurken kıkırdamaya başlıyor, yanaklarındaki gamzeler kırışıyor. "Babacığım!"

Onu kollarından alıp ayağa kaldırırken başımı salladım. Diğerlerine doğru koşmaya başlamadan önce bir süre

sendeliyor. Onu o kadar şımartıyor ki, bu tamamen farklı bir seviyede.

"Neden bunu yaptın?" Kaşlarını çatı ve Remi'nin yanında duran, babasına yaptığı gibi ona tutunan bakışlarıyla

onu takip etti.

Gömleğinin omzundaki kırışıkını düzeltiyorum ve evet, bu ona dokunmak için sadece bir bahane olabilir.

Gerçek şu ki Xander'a dokunmadan duramıyorum. Peki ya dokuz yıldır evliyse? Onun huzurundayken kendimi

onun yanında uyumak için evine gizlice giren küçük kız gibi hissediyorum.

“Sen, Kir, babam ve Lewis onu şımarık küçük bir prensese dönüştürüyorsunuz.”

"Olması gerektiği gibi." Yanaklarımı avuçlarken gamzelerini göstererek sırtıyor.

"Kıskanmana gerek yok Green.

İlgi görmek istiyorsanız tek yapmanız gereken sormak. Aslında şunu çizin.

Sormanıza gerek kalmadan size ilgi

gösterirdim.

Dudakları benimkilerle buluştu ve herkesin önünde öpücüğünü derinleştirmeden önce geri çekildim. "Demek

istediğim bu değildi."

"Evet, doğru."

"Bir gün sözlerime geri döneceksin ve o zaman çok geç olacak."

"Hiçbir zaman geç olmayacak çünkü Cecily yanımdan ayrılmayacak. Bu arada Kir de aynı fikirde."

Küçük kardeşimi düşünerek iç çekiyorum. Artık yirmi yaşında ve üniversitede olmasına rağmen artık tam

anlamıyla bir bebek sayılmaz.

Xan'ın dudakları şakaklarıma değiyor. "Sen onu özlüyorsun?"

Bir şeyler olduğunu bilmesi için gereken tek şey kısa bir sessizliktir. Xan bu gezegende beni herkesten daha iyi

okuyabilen tek kişi. Tıpkı benim onu okuyabildiğim gibi.

Başımı omzuna yaslayıp iç çekiyorum. "Evet. Ziyarete gidersem beni kovar mı sanıyorsun?"

"Onu geçen hafta sonu gördün, Green. Ve sen benim Cecily'i şımarttığımı mı söylüyorsun? Kir'le halinize

bakın."

"Endişeleniyorum."

"O yetişkin bir adam. Onu rahat bırak."

"İyi. Sanırım önümüzdeki hafta sonu ziyarete gideceğim.

Güler. "Çok tatlısın."

Arkadaş çevremize yeniden katıldığımızda kollarımı ona doladım. Royal Elite School'dan ayrıldığımızdan bu

yana geçen on iki yılda bu kadar yol kat ettik.

Şeytanlarım geçmişte kaldı ve yara izleri hiçbir zaman kaybolmasa da solup gitti ve artık düzgün nefes

alabiliyorum. Bazen o kara deliğin içinde kalsaydım ne olurdu diye merak ediyorum. Diğer zamanlarda, eğer

olursa olsunları tamamen unutup şimdiki zamanda kalıyorum.

Adam sanki onun dünyasıymışım gibi bana tutunmasaydı bu kadar ileri gidemezdim.

Hayalimin peşinden gittim ve bir zamanlar benim gibi olan çocuklara yardım edebilen bir sosyolog oldum.

Zihinsel veya fiziksel olarak istismara uğrayan çocuklar. Yardıma ihtiyacı olan ama bunu nasıl isteyeceğini bilmeyen çocuklar.

Şımarık küçük prenses Cecily ve gecelerimi çılgın hız trenlerine çeviren iri yarı koca dışında bu benim hayattaki en iyi başarım.

Xander ve Ronan, tıpkı Aiden, Levi ve Cole gibi bir tür ortaklık kurdular. Teal ve Silver da kocalarının izinden giderek işi seçtiler.

Elsa, babasının şirketi yerine teyzesi ve amcasının mühendislik firmasına odaklanan bir mimardır. Astrid yavaş

yavaş hepimizin kişisel düzeyde tanıdığımızı söylemekten gurur duyduğu ünlü bir sanatçıya dönüşüyor.

Hepimiz uzun bir yol kat ettik ama böyle anlarda sanki zaman durabiliyormuş gibi geliyor. Sanki sonsuza kadar genç kalacaktık gibi.

Cole'un kucağına oturan Silver'la gözlerim buluştu ve ikimiz de bilgiç bir tavırla gülümsedik. Eğer bana daha

önce söylediklerini ona da söylerse Cole bu gece mutlu bir adam olacak; her zamankinden daha fazla yani.

Silver'la benim okulda düşman olduğumuzu düşünmek çılgınlık. Artık o, Elsa'yla birlikte yeniden benim en iyi arkadaşım.

Bana nasıl davrandığını unutmam biraz zaman aldı ama nedenlerini ve özrünü dinledikten sonra ona kin

tutamadım. Xan benim kolayca affedebildiğimi ve bu konuda şanslı olduğunu söylüyor; ancak gerçek şu ki

kötülüğe tutunmayı sevmiyorum. Bu bok içeride iltihaplanır ve seni yok eder.

Ayrıca Silver'la küçüklüğümüzden beri hep bir bağımız olmuştur. Biz de bunun üzerine inşa ettik ve kaldığımız

yerden devam ettik. Bir nevi Xan ve ben gibi.

Hamileliğin getirdiği baskıdan tutun da takipçiye kadar yaşadıklarını duyduğumda yüreğim sızladı.

Her şeyi içine gömen ve her ne kadar olumsuz görünse de herkesle uzaktan ilgilenmeye çalışan bir tiptir.

Artık birbirimizin hayatına geri döndüğümüze göre, bir milyon yıl sonra mümkün olacağını asla düşünmediğim

bir bağ kurduk.

"Seninle gideceğim." Xan'ın sözleri ve başımın üstündeki öpücüğü beni hayallerimden geri döndürdü.

"Benimle nereye?"

"Kir'e. Hala onu düşünüyorsun, değil mi? Ve eğer sana ne kadar sık ziyaret ettiğin konusunda şikayet ederse

onu yumruklarım.

"Hey, küçük kardeşime yumruk atma."

"Sana zarar veren herkese yumruk atarım. Kir dahil."

"O senin de üvey kardeşin," diye fısıldıyorum.

"Bu ona izin vermiyor."

Gülerek başımı göğsüne yasladım. "İmkansızsın."

"Senin için Yeşil. Sadece sen."

Sadece ben.

Mutlu bir kadın olarak burada ve şimdi ölebilirim.

Teal

Dördümüz çocukları babalarının yanına bırakıp bir şeyler içmek için oturuyoruz.

Astrid ve Levi hâlâ yok, yani sadece Elsa, Kim, Silver ve ben varız.

Aiden'in kucağında hem Landon hem de Brandon var. Eli 'büyük çocuk' olduğu için katılmayı reddediyor.

Cecily, sanki hayatı buna bağıymış gibi babasına tutunuyor. Küçük Ava, Cole'un kravatıyla oynamaya devam

ediyor ve Cole onu gıdıkladığında kıkırdıyor.

Remi gelişigüzel bir şekilde Ronan'ın omzuna atılıyor. Yemin ederim bu ikisi şimdiye kadarki en soğuk babaoğul ilişkisine sahip. Sanki arkadaşmışlar gibi, Ronan'ın sonsuza dek genç kalacağını düşünürsek buna

inanmak o kadar da zor değil. Kaç yaşına gelirse gelsin, hâlâ her toplantının gözdesi ve şu anda çocukları

oyalamak için bir oyun planlıyor. Ronan'ın her çocuğun en sevdiği amcası olmasının bir nedeni var.

Remi'miz de bu konuda çok havalı. Diğer çocukların babasının zamanını almasını kıskanacağını düşünmüştüm

ama o şöyle dedi: "Hayır anne. Bu, babanın en iyisi olduğu anlamına geliyor.

Sanki onun kanat adamı gibi.

Onları bir arada gördüğümde kalbim hep çarpıyor. Benim iki adamım. Bir eş ve anne olacağım bir günün

geleceğini kim bilebilirdi, üstelik sadece bu değil, aynı zamanda oradaki en iyi aileye de sahip olacağım.

'Beni rahatlatmak' için her gün kafasını bacaklarımın arasına gömerek beni uyandıran bir kocam ve bana

yatağıma kahvaltı getirmeyi babasından öğrenen bir oğlum var.

Neredeyse hiç ailesi olmayan biri için Ronan ve Remi'ye sahip olmak sonsuz bir rüya gibi geliyor.

Hiç uyanmak istemediğim biri.

"Yapma." Silver'ın sesi beni bugüne getiriyor.

Silver kızarıırken sessizce gülmeye devam eden Kim'e dirsek atıyor.

"Neler oluyor?" Elsa soruyor.

"Hiç bir şey." Kim kahkahasını yine gizledi.

"Benimle dalga geçiyordu." Silver çocukluk arkadaşına gözlerini kısar.

"Ben sadece Cole'un seni daha önce kucağına nasıl oturttuğı konusunda doğruyu söylüyordum."

"Evet, doğru. Sanki Xan aynısını yapmıyormuş gibi." Silver onu şakacı bir şekilde dürttü ve ikisi de kahkahalara boğuldu.

"Kocalarınızı gençliğinizden beri tanıdığınız için şanslısınız." Elsa iç çekerek martinisinden bir yudum alıyor.

Kim, "Sen de Aiden'la gençken tanıştın" diyor.

"Evet ama ben sizin gibi onunla yaşamadım."

"Bunu yapmadığın için şanslısın." Silver içini çekiyor. "Genç yaşlardan beri bir mastürbasyoncuysun. Cole'u da.

Kim burada gerçekten şanslı olan tek kişi çünkü bebek bezinde olduklarından beri Xan onun parmağında bir yüzük gibiydi."

Kim'in yüzü kızarır. "Bu doğru değil."

"Evet öyle. Her zaman senin için ayağa kalktı ve hatta Cole ve Aiden'ı ne zaman rahatsız etseler dövdü."

"Eh, sanırım."

"Tahmin et?" Silver, ikisi de kıkırdayana kadar Kim'in gıdıklanan tarafına saldırıyor.

"Ovalar mısın?" Elsa bakışlarını onlardan ayırıp bana odaklandı. "Peki ya sen Teal? Ronan'la gençken tanışmış olmayı istemez miydin?"

"HAYIR. Tam olarak değil. Doğru zamanda tanıştığımıza inanıyorum. Daha erken olsaydı iptal olurdu, biliyorsun

değil mi? Bakışlarım otomatik olarak onunkini buluyor ve göz kırpmıyor. Ben de gülümsedim, göğsümde her

türlü havai fişek patladığını hissettim.

Onu kendim için istiyorum.

Kızlarla bir araya gelmeyi ve tüm çocukların birbirleriyle oynamasını izlemeyi ne kadar sevsem de aslında

Ron'um ve hatta Remi'm konusunda bencilim.

Kocamın kendime zaman ayırmasını istiyorum. Onun kollarında uyumak ve benimle Fransızca konuşmasını

istiyorum.

Sanırım eve gitme vakti geldi.

25

Silver

"Sonra beni ara, olur mu?" Kim bana sarılıyor.

"Yapacağım." Yanağından öpüyorum. "Bunu benim adıma Cecily'ye ver."

"Sanki babası etraftayken benimle vakit geçiriyormuş gibi söylüyorsun."

Önce ona, sonra da Buluşma'dan çıkan Teal ve Ronan'a el sallarken gülümsüyorum.

Aiden, ebeveynleri hâlâ MIA olduğu için Elsa, Eli ve Astrid'in ikiz oğlanlarıyla birlikte ayrıldı.

Cole, uyuyan Ava'yı arabanın arkasındaki bebek koltuğuna oturtuyor ve onun sevimli yanağını öpüyor.

"Baba..." diye mırıldandı uykusunda. "Anne..."

Cole bana katılmadan önce onu alnından öperken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Mesajlarıma kısa bir

bakış attıktan sonra telefonumu çantama koydum.

Cole emniyet kemerini taktıktan sonra benimkini kontrol ediyor. Bu onun bir alışkanlığı haline geldi. Bu adamın

koruyuculuğu sınır tanımıyor. Bir bakıma buna bağımlıyım ve onun aşırı koruyuculuğu olmadan hayatımı hayal

edemiyorum. Ne zaman onunla olsak, kendimi tamamen bırakıyorum çünkü kızımın ve benim onun yanında

tamamen güvende olduğumuzu biliyorum.

Arabayı Meet Up'tan çekerken, her zamanki gibi elini kalçama koyuyor.

Bir an için onun yan profilini ve nasıl kesinlikle ağız sulandıran bir adama dönüştüğünü izlerken kayboldum.

Hiç genç olduğundan değil. Cole çocukluğundan beri bir yetişkindi. Ama şu anda otuzlu yaşlarında hiç

kimseye benzemeyen bir şekilde sallanıyor. Fiziğı zayıf kalitesini korudu ancak gözlerinin koyu yeşilinden

görölebilen ölümcül bir sakinlik yayıyor.

Onu görmek bile bende sürekli sikişme, dokunma ya da onun teninin benim üzerimde olduğu herhangi bir şeye

dokunma isteğı uyandırıyor. Cole beklememe izin verdiğinden değil. Normalde bunu başlatan kişi odur. Şu

anda olduğu gibi.

Parmakları elbisemin altında gezinmeye devam ediyor ve bacaklarım onun hizmeti altında kendi iradesinin bir

parçası.

"Annem mesaj attı," dedim kayıtsızca, sanki beni orgazma sürükleyecekmiş gibi davranarak.

"O yaptı?" Parmaklarını yukarı kaldırırken bile her zamanki sakin ses tonuyla bunu söylüyor.

"O ve babası hafta sonu için Ava'yı almak istiyor."

"Onlara kızımı kimsenin götürmeyeceğini söyle."

"Onu götürmüyorlar. O onların torunu."

"Biz de onun ebeveynleriyiz, Butterfly. Biz onu onlardan daha çok bekledik."

Bu doğru. Yine de ona o kadar sahip çıkıyor ki, babam ve annem ona ancak bir gecede sahip olabiliyor. Artık

büyüdüler ve annemin bana sürekli hatırlattığı gibi 'torunlarına ihtiyaçları var'.

"Çok ateşlisin." Cole bana odaklanmak için saniyenin çok küçük bir kısmı için bakışlarını yoldan ayırdı.

"Biliyorum ki." Hala kızarıyorum. İki yıldır evli olabilirdik ve daha da uzun bir süre halka açık olabilirdik ama Cole

yine de içimdeki küçük kıızı ortaya çıkarmayı başarıyor. O bakmadığı zaman onu gözetleyen kız.

O her şeyi izlerken onu izleyen ve o onu izlerken habersiz olan kız.

"HAYIR." Elini bacaklarımın arasından çekip alnıma koydu. Ateşin var. İçecek bir şeyin var mıydı?"

"HAYIR."

"O zaman ne?"

"Ben...hadi önce eve gidelim."

"Söyle bana Silver."

"Bütün bir akşamı planladım."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bütün bir akşam ne için?"

Aniden bir mide bulantısı dalgası üzerime çarptı ve ağzımı tuttum. "Arabayı durdur."

O yaptı ve ben kapıyı açtım, uçarak dışarı çıktım ve yolun kenarına doğru savruldu.

Cole bir saniye sonra yanıma geldi, saçımı tutup sırtımı okşadı. Bu sahne diğer zamana çok benziyor.

"Silver..." Bitirdikten sonra Cole omuzlarımdan tutuyor. "Sen..."

Lanet olsun. Bunun için gerçekten bir akşam planlamıştım ve hatta Kim'in mumları falan toplamama yardım

etmesini bile sağladım ama artık başka seçeneğim yok.

Elini alıp karnıma koydum ve başımı salladım.

"Hamile misin?" diye sordu, gözleri şaşkınlıkla büyümüştü.

"Ben. Bu sabah bunu öğrendim ve kutlamak için romantik bir gece planladım. Artık her şey mahvoldu."

"Bunun mahvolduğunu kim söyledi?" Beni kendine çekip burnumu öpüyor. "Eğer istediğin buysa sabaha kadar

kutlama yaparız. Benim olduğun için teşekkür ederim Kelebek.

"Cole..."

Gülümseyerek gözyaşlarını siliyor ve ben de inliyorum, "Aptal hormonlar. Tıpkı Ava'yı beklediğimiz

zamanlardaki gibi, şimdi de hayatlarımızı cehenneme çevirecekler."

"Bu umurumda bile değildi. Sen sağlıklı olduğun sürece hormonlarla ben ilgileneceğim.

Alt dudağımı ısıyorum. "Olacaksın?"

"Ah, kesinlikle yapacağım." Beni gelin gibi kollarında taşıyor ve o beni arabaya götürürken önce ciyaklıyorum, sonra gülüyorum.

Cole biz eve dönene kadar beklemiyor.

26

Erkekler Grubu Sohbeti

Ronan: Acil Durum.

Ronan: Acil dedim, sikikler.

Cole: Şimdi ne olacak? Çocuğunun sütüne yine meyve suyu mu kattın?

Xander: Yoksa Teal'in çalışma alanını berbat ettin ve o da baltayla kışının peşine mi düştü?

Aiden: Remi'nin bu saçmalıkları filme alıp gönderebilmesi için yaşlanması gerekiyor.

Ronan: İlk gösterim, Remi'm bana asla ihanet etmez. Deuxièment, hepinizin canı cehenneme. Son olarak, bu

sizin önceki saçmalıklarınızın hiçbirisi değil. Yıldönümümüz için Teal'e ne alacağımı bilmiyorum. Onu her yere

götürdüm ve maddi şeylerden hoşlanmıyor. Bana ilham ver.

Xander: Geçen yıl dönümünde Green'e yeni bir çocuk merkezi inşa edebileceği bir arazi satın aldım. Şimdiye

kadarki en iyi karar. Ve o gece şimdiye kadarki en iyi seks.

Ronan: Teal'in bir toprak parçasına faydası yok. Lanet olsun.

Aiden: Mücevherlerini al. Her zaman yanında taşıyabileceği bir şey.

Ronan: Mücevherleri sevmiyor. Peki ya sen Cole? Son yıl dönümünüzde Silver'e ne aldınız?

Cole: Kesinlikle bir bebek.

Xander: *yüksek sesle gülerek emoji*

Aiden: Onu spor olsun diye mi hamile bırakıyorsun, Nash?

Cole: Herkesten önce sen çeneni kapatmalısın King.

Aiden: O benim ilk nişanlımdı.

Cole: Tıpkı Ron'un Elsa'nın ilk nişanlısı ve Xan'ın da onun erkek arkadaşı olması gibi.

Xander: #Yak.

Ronan: Selam, pislikler. Ben. Dikkatini bana ver. Bu konuyu açan kişi benim. Levi nerede bu arada?

Levi: Burada. Umurumda değil.

Xander: Knox'a sormayı düşündün mü? Kız kardeşinin ne istediğini bilmeli.

Ronan: İkramiye! En iyi arkadaşım olmaya terfi ettin Xan. Ödülü yarın ofisinize asacağım.

Xander: Hayır, teşekkürler.

Bir gün sonra...

Cole: Nasıl gitti Ron?

Xander: Bütün gün boyunca MIA'daydı. Onun öldüğünü mü düşünüyorsun?
Kayıp kişi ihbarında bulunmalı
mıyız?

Aiden: Lanet olsun. Cinayet mahallinin tamamını filme alan biri olmalıydı.

Ronan: Buradayım. Ben ölmedim ama sizi bir dahaki görüşümde hepiniz ölü
olacaksınız. Ve hayır, cinayet
mahalli yoktu.

Xander: Yani? Ne oldu? Ne zamandan beri gerilimden hoşlanıyorsun?

Ronan: Kafamı bulandıran haleden seni duyamıyorum. Defol git.

Cole: Sanırım bu her şeyin yolunda gittiği anlamına mı geliyor?

Ronan: Peki? Harika deneyin. Maceracı olmayı dene.

Aiden: Üçlü mü?

Ronan: Siktir git Kral. Bana dünyalar teklif edilse bile Teal'imi paylaşmam.

Cole: La Débauche mi?

Ronan: Ding, ding, ding. Tek kelime, pislikler. Benim seviyeme ulaşmak için
aydınlanma yıllarına ihtiyacın var.

Ronan: İkinci turun zamanı geldi.

Aiden: Karınızın sizi aldattığını nasıl anlarsınız?

Cole: Kolay. Bilmiyorsun.

Xander: Elsa seni aldatıyor mu?

Ronan: Lanet biramı tut. Bu çok ilginç. Bu ben miyim? Uyurken adı mı
söyledi? Beni asla unutamayacağını
biliyordum.

Xander: Ve ben. Üzgün olmam gerektiğini biliyorum ama değilim.

Aiden: İkiniz de çenenizi kapatın.

Cole: Ne oldu?

Aiden: Benden çok onunla vakit geçiriyor.

Xander: Bu kötü.

Aiden: Ve o etraftayken beni görmezden geliyor.

Ronan: Huzur içinde yatsın. Yani eğer onu zaten öldürmediysen.

Aiden: Olay bu. Onu öldüremem.

Xander: Neden olmasın? Birisi Kim'in zamanını alırsa bunu göz açıp kapayıncaya kadar yapardım.

Ronan: Kim o? Bunu sizin için yapacağız. Lars cesetleri nasıl gizleyeceğini öğrendi.

Cole: Ben Eli.

Xander: NE? Kendi lanet oğlunu mu kıskanıyorsun, King?

Aiden: Ona zaman ayırıyor ve bu konuda biraz saçmalıyor, onun arkasından bana surat asıyor.

Cole: Artık ondan biraz daha az nefret ediyorum.

Aiden: Ondan neden nefret ediyorsun? Oğlumun nesi var?

Cole: Onun senin oğlun olduğu gerçeği. Ve Ava'mın etrafında bir gölge gibi dolaşmaya devam ediyor. Ciddiyim,

o daha ona yaklaşmadan bacaklarını kırıyorum.

Ronan: Ama ondan hoşlanıyorum. Eğer bir kızım olsaydı onu mutlaka ona verirdim. Bahsi gelmişken Xan,

Cecily'nin Remi'ye dönmesi konusundaki fikrini hâlâ değiştirmedin mi?

Xander: Siktir git Ron. Benim Cecily'im bizden başka kimsenin olmayacak.

Ronan: Senin kaybın dostum. Glyn ve Ava var ve benim Rem'im için kavga edecekler.

Cole: Kızımı bu işin dışında bırak, yoksa pişman olursun, Ron.

Levi: Uygun koşulları içeren bir teklif sun, ben de Glyn'i başkasına vermeyi düşünebilirim.

Ronan: Şimdi konuşuyoruz. Remi'ye haberi vereyim. Ona seçeneklerini açık tutmayı öğrettiğim için bu onun

için sorun olmayacaktır.

Ronan: Benim ot zulamı kim çaldı?

Xander: Bir miktar otun vardı ve bize söylemedin mi?

Levi: Neden bizden biri olduğunu düşündün?

Ronan: Çünkü dün gece kadınlar alışverişe giderken biz çocuklarla Babalar Günü'nü orada geçirmiştik. Bu

arada, Babalar Günü'nden nefret ediyorum. Teal'in orada yalnız olmasından hoşlanmıyorum.

Cole: Teknik olarak yalnız değildi.

Aiden: Bunu takıntılı bir şekilde karısını kontrol eden kişi söylüyor.

Xander: Bunu aslında oğlunu alıp karısının peşine düşen kişi söylüyor.

Levi: Hepimizin aynısını yapmasını öneren kişi böyle söylüyor.

Ronan: Sonuç olarak, Babalar Günü berbat. Bu yüzden ota ihtiyacım vardı. Tek başlarına dışarı çıkmalarını

engelleyecek bir şeyler yapmalıyız.

Xander: Hayır. Green bizden ve çocuklardan uzakta yalnız vakit geçirmeye ihtiyaçları olduğunu söylüyor.

Ronan: Bizden uzakta mı?

Levi: Biz mi? HEPİMİZ gibi mi?

Xander: Biliyorum, değil mi? Kimmy'nin benden uzakta vakit geçirmek isteyeceğini hiç düşünmemiştim.

Aiden: Herkesin uzaklaşmaya ihtiyacı olan kişi sensin. Ve Astor'u. Nash'i de. Levi, bazen. Elsa'nın ayrı kalmaya

ihtiyaç duymadığı tek kişi benim.

Cole: Sen onu bulmaya gittiğinde saklanmasının nedeni bu muydu?

Aiden: Çünkü bir şey deniyor ve onu sürpriz olarak saklıyordu. Kendin için konuş. Silver Ava'ya sarıldı, sana

değil.

Cole: Hormonlar yüzünden, salak. Onları toplum içinde kontrol etmeye çalışıyor.

Aiden: Evet, doğru.

Xander: *yüksek sesle gülme emoji*

Levi: *yüksek sesle gülme emoji*

Ronan: *yüksek sesle gülme emoji* Şimdi otuma dönelim. Kim dokundu?

Xander: Nereye sakladın?

Ronan: Nerede sanıyorsun? Bir saksının altında. Güzel şeyleri aldım ve Teal'den sakladım çünkü evdeki

kokusunu sevmiyordu. Bu zulaya çok para harcadım ve yurtdışından aldım. Bu benim haftalık tatilim.

Cole: Boşa gitmesi ne kadar yazık.

Ronan: Seni kahrolası...

Xander: Uh-oh.

Cole: Yurt dışından almak için onca zaman ve çaba harcadığım kitabı yaktığını hatırlıyor musun? Pekala,

intikam çok kötü bir şey.

Ronan: Connard!

Aiden: Her zaman söylediğim gibi ve kimse bana inanmıyor, Cole küçük bir kaltak.

27

Kadınlar Grup Sohbeti

Kimberly: Kendi grup sohbetimizi yapmaya karar verdiğimiz için çok mutlu olduğumu söyleyebilir miyim? Bunu

anlayan sadece erkekler değil.

Astrid: Geçen gün tesadüfen Levi'nin telefonuna göz attım ve yaptıkları tek şey orada kavgaya etmek.

Silver: Cole, Ronan'ın genellikle kendini aptal yerine koyması nedeniyle orada olduğunu söylüyor.

Teal: Cole benimle konuşacak.

Silver: Ahh.

Elsa: Hatta Aurora da yanımızda.

Astrid: Ama Jonathan grup sohbetinde adamların yanında değil.

Aurora: Jonathan mesaj atmıyor. Yalnızca e-postaları kullanıyor. Bu bakımdan o bir züppe.

Silver: Yine de orada olduğunu hayal edin. Hem Aiden hem de Levi ile.

Kimberly: *emoji titriyor*

Astrid: Bunu zaten aile yemeklerinde görüyoruz. Bu fazlasıyla yeterli.

Aurora: Amin.

Teal: Eğlenceli olacağını düşünüyorum.

Elsa: Az önce buna eğlence mi dedin?

Teal: Evet, yani hepsi aynı ailenin parçası. Jonathan'ın babam ve Agnus'la tanışması daha da eğlenceli oluyor.

Elsa: Daha çok kaotik gibi.

Aurora: Hayır. Bundan daha fazlası var *göz kırpan emoji*

Astrid: Ne demek istiyorsun?

Aurora: Artık Jonathan ve Ethan yeniden arkadaş olduklarına göre Agnus bundan pek hoşlanmıyor gibi görünüyor.

Elsa: Agnus kimseden hoşlanmıyor.

Teal: Hey! Bu doğru değil.

Elsa: Teal tatlım, seni ve Knox'u Agnus'un büyüttüğünü biliyorum ama o hâlâ bir psikopat.

Teal: O değil. Her şeyin altında bir kalp var. Sadece görmeyi reddediyorsun.

Kimberly: Hımm. Ron, Agnus'u savunduğunu öğrenirse mutlu olmayacaktır.

Teal: Sizce?

Aurora: Demek istediğim şu ki, Jonathan, Ethan ve Agnus arasındaki olay siz kızların düşündüğünüzden çok

daha fazlası. Göreceksin.

Teal: Ronan daha önce Babalar Günü'nden şikayet ediyordu ve Remi'ye diğer tüm çocukların imzaladığı

'Babalar Günü'nü İptal Etme Dilekçesi' yazan bir pankart tutturmuştu.

Kimberly: Cecily hariç çünkü o günü iptal etmeyi düşünmeyecek kadar çok seviyor.

Astrid: Yaşayacaklar.

Elsa: Onlar sadece drama kralları oluyorlar. Genellikle çocuklarla her zaman birlikteyiz. Haftada bir kez

içerlerse ölmezler.

Silver: Konu çocuklardan çok bizimle ilgili. Tek başımıza dışarı çıkmamızdan hoşlanmıyorlar.

Kimberly: Cole bunu mu söyledi?

Silver: Buna gerek yok. Tek kelime etmesine gerek kalmadan bunu hissedebiliyorum. Üstelik geçen gün

babasına bu konuda homurdanıyordu.

Aurora: Dürüst olmak gerekirse, bunu emmek zorunda kalacaklar.

Astrid: Konuşacak olan sensin. Çağrılarına cevap vermezsen Jonathan korumalarını peşine gönderecek.

Aurora: Ama ben onlarla gitmiyorum. O benim kocam, koruyucum değil. Eninde sonunda alışacaktır.

Elsa: On yıldan fazla oldu Aurora. Jonathan'ın buna asla alışacağını sanmıyorum.

Aurora: Ben de öyle.

Kimberly: Yine de Xan ve Cecily'yi yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum.

Silver: Yumuşak başlı olmayı bırak, Kim. Tam da onların amacı bu. Kendimizi suçlu hissetmemizi ve her şeyi

iptal etmemizi istiyorlar.

Astrid: Bu olmayacak, değil mi? Koca ve çocuksuz olmanın tadını çıkarıyorum.

Teal: Boyun eğmeyeceğiz.

Ela: Şimdi değil. Asla.

Elsa: Eli bugün bana babasıyla evlenmemin ne kadar sürdüğünü sordu.

Kimberly: Cecily, babası gibi birini nerede bulabileceğini sordu *gülen emoji*

Astrid: Bran ve Lan sadece neden Glyn'e sahip olduğumuzu soruyorlar. Onun şımarık ve gereksiz olduğunu

düşünüyorlar. Ablalarına gereksiz dediler.

Teal: Bir de belgeselde izlediğimiz dişi aslandan çıkan yavru gibi onun da benden çıkıp çıkmadığını sorup

duran Remi var. Ronan'la bu konuda tartıştı ve babasının bana zarar verdiğini düşünerek bir saat boyunca

onunla konuşmadı.

Aurora: Çok tatlı.

Silver: Ava çok az konuşuyor ve ne zaman konuşsa babasının adını çağırıyor. Bebek doğduğunda

kıskanacağından korkuyorum.

Kimberly: İyi olacak. Küçük kız kardeşini veya erkek kardeşini seveceğinden oldukça eminim. Ayrıca Cole'un

onu kıskanmasına izin vereceğini mi sanıyorsun?

Astrid: O haklı. Eli, doğduklarında Lan ve Bran'i kıskanmıyordu.

Aurora: Çünkü o zaten hepimiz tarafından şımarık bir haldeydi.

Elsa: Eli bu aralar tuhaf. Her zaman Aiden'a tutunuyor ve ona evlilik anlaşması yapmanın bir yolu olup

olmadığını soruyor.

Teal: Evlilik anlaşmasıyla neyi kastediyor ki?

Elsa: Hiçbir fikrim yok ama görünen o ki küçük oğlumun acelesi var.

Silver: Aiden ne dedi?

Ela: Ne düşünüyorsun? Onu her adımda destekliyor ve gerekirse Cole Amcasına bile bakacağını söyledi.

Silver: Ah, ah. Sanırım bunun nereye varacağını biliyorum.

Elsa: Ben de. Hoş olmayacak.

Teal: Ama eğlenceli olacak.

SON

Sırada patlayıcı karakterlerin yer aldığı heyecan verici, düzenlenmiş bir mafya aşkı var. Throne of Power'ı

hemen ön sipariş verin!

Aiden'in baskıcı babası Jonathan King'i merak mı ediyorsunuz? Hikayesini Kralın Hükümdarlığı kitabında

okuyabilirsiniz.

Sıradaki ne?

Royal Elite Sonsözünü okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Beğendiyseniz lütfen yorum bırakın.

Desteginiz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmak istiyorsanız, Rina'nın Spoiler Odası adlı Facebook grubuna

katılabilirsiniz.

Sırada Rus Mafyası dünyasında geçen destansı bir evlilik düeti var. Throne of Power'da bir suikastçı Kyle ve

korkusuz bir mafya prensesi yer alıyor.

Sırada ne okuyacağınızı düşünüyorsanız, Aiden'in babası ve Levi'nin amcası acımasız Jonathan King hakkında

okumak için Kralın Hükümdarlığı'na geçin.

Not: Evet, atlıların çocukları için bir dizi olacak ama 2022'ye kadar yayınlanmayacak. Üzerinde çalıştığım şeyler

hakkında güncel bilgiler almak için Çok Yakında programımı kontrol edin.

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)